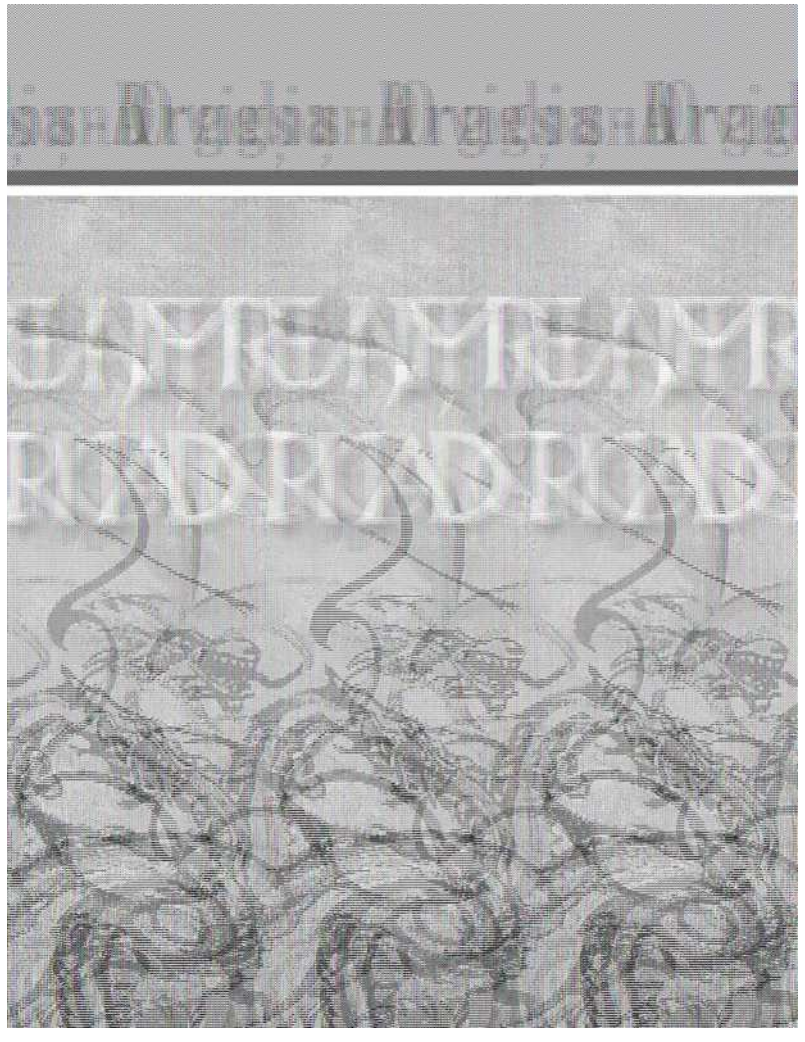

Ovidiu Dragoş Argeşanu

Fraţii mei, dragonii

ROMAN INIŢIATIC

Editura PRO DAO
2020

Copyri
ght
***Fraţii mei, dragonii* Copyright ©2020 Ovidiu Dragoş Argeşanu**
www.ovidiudragosargesanu.ro
Ediţie Princeps
Copyright ©2020 Editura Pro Dao

Editura PRO DAO
www.edituraprodao.ro
Facebook.com/editura.PRODAO
E-mail: office@edituraprodao.ro
Editor: Mugur Petronius Cornilă
Redactare şi corectură: Antuza Genescu
Tehnoredactare şi machetă: Mihai Moldoveanu Ilustraţia copertei: Ramon Grosos
(Facebook.com/rgrosos)

Servicii editoriale: Editura Virtuală
www.edituravirtuala.ro
E-mail: redactia@edituravirtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea
neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al
autorului, cu excepţia unor scurte pasaje/fragmente care pot constitui obiectul recenziilor şi
prezentărilor.

1. PREFAŢĂ

Este pentru prima dată când am întrebat şi Cerul, şi pământul ce să fac: să public cartea despre dragoni sau să o păstrez ca suport de curs pentru maeştrii mei cei mai avansaţi? Nu toţi dragonii au fost de acord să o public. Simpatic este că nici toţi sfinţii din Cer n-au fost. Nici cei mari, întrupaţi pe pământ! Aşa că mă aflu în faţa a ceea ce, în bridge, se numeşte impas. Şansa ca informaţiile pe care le dau să fie folosite pentru a face rău este mare. Totuşi, nu prea am de ales. Dincolo de ego-ul meu, pe care mi-l recunosc şi care îmi cere să-mi public studiile, mă gândesc la cei ce pot beneficia de ele: preoţi, maeştri, antrenori de sport sau arte marţiale. Am descoperit că psihicul şi fizicul uman sunt de o complexitate şi frumuseţe neînchipuite şi că suntem departe de a le fi atins limitele.

Mi se spunea Dragonul când eram puşti. Evident că, prima dată când un prieten de joacă mai mare m-a poreclit aşa, m-a podidit plânsul. Mi-a explicat însă că dragonii sunt nişte creaturi fantastice şi puternice şi că porecla nu trebuie să mă supere. Nu credeam şi nu speram pe atunci să ajung să-i întâlnesc şi să-i studiez.

Am întrebat-o pe regina dragonilor, una din multele care există, dacă merită să public cartea. Mi-a răspuns că, mai mult ca sigur, dragonii vor avea de suferit în urma apariţiei ei, dar pe termen scurt. Pe măsură ce oamenii vor afla despre ei şi îi vor înţelege, vor ajunge să colaboreze, să se ajute reciproc şi să se iubească.

Până la urmă, io sunt cel mai bun exemplu. Prin ei şi de la întâlnirea cu ei, am trăit toată gama de sentimente, gânduri şi instincte, sub toate aspectele lor. Prin ei, mi-am depăşit limitele, fricile, pragurile fizice. Este clar că această carte îmi va schimba viaţa şi mie, şi tuturor celor care o citesc. Dacă o cititi, o

faceţi dintr-un anumit motiv. Încetaţi să mai daţi vina pe alţii. În spatele tuturor lucrurilor, situaţiilor, demonilor şi îngerilor este Dumnezeu. Cu mintea de acum, pot să vă spun ceea ce mi-a spus mie Dumnezeu când i-am reproşat că unii, având cunoaştere spirituală mai profundă, se conectează la chakrele mele superioare şi îmi induc nişte gânduri care nu sunt ale mele şi, ştiu clar, nici ale Lui: *„Nimeni nu poate avea acces la tine dacă nu-i îngădui EU!”*

Ideea este că aţi pus mâna pe cartea aceasta şi, în loc să vă întrebaţi dacă sunt sănătos la cap sau nu, mai bine vă întrebaţi de ce aţi rezonat cu ea, ce aveţi de înţeles şi de învăţat din ea.

Cu această carte, îmi închei studiul asupra lumii materiale şi lumii nevăzute, cel puţin atât cât am eu acces la ele în acest moment, pe planeta aceasta. Stăteam şi mă gândeam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău. M-a cuprins o nostalgie ca atunci când am terminat şcoala. Au fost momente grele pe calea aceasta, situaţii, examene, încercări nu foarte plăcute.

Mă gândeam că ar fi frumos dacă am putea să transformăm tot ce e urât într-un lucru frumos. Nu pot schimba nici răul pe care l-am făcut, nici cel care mi-a fost făcut. Acesta trebuie uneori plătit, alteori, iertat. Dar pot să folosesc înţelepciunea pe care am căpătat-o datorită experienţelor avute ca să-i ajut şi să-i îndrum pe alţii, fie ei oameni, îngeri, dragoni sau demoni.

Ideea este că n-o să vă oblige nimeni, şi în nici un caz Cerul, să intraţi în conflicte. N-o să vă ceară nimeni să faceţi ca mine: să mergeţi unde-i întunericul mai dens şi unde-i răul mai puternic. Aveţi posibilitatea să duceţi o viaţă cât se poate de liniştită şi anostă sau să alegeţi partea spirituală şi cunoaşterea, dar, în momentul când v-aţi hotărât, trebuie să vă şi asumaţi consecinţele alegerii voastre.

Cartea aceasta îmi doresc să fie un fel de reparaţie morală şi spirituală pentru ceea ce am greşit faţă de îngerii căzuţi, faţă de dragoni, fraţii mei. Şi io am învăţat că răul este rău şi trebuie pedepsit, alungat, legat, blestemat, tăiat şi am făcut dragonilor mai multe rele decât meritau.

Prin această carte, încerc să împac oamenii cu îngerii şi demonii, Pământul cu Cerul şi cu Iadul.

2. INTRODUCERE

M-am trezit bine. Hotelul în care eram cazat se afla chiar pe strada pe care se desfăşurase cursa de viteză în coastă de la Sinaia. În faţa parcării erau baloturi de paie, aşezate special ca să nu intre în gardurile hotelului vreo maşină scăpată de sub control de pilot. Aveam un singur gând, să merg la Peştera Ialomicioarei. De ce acolo? Habar n-aveam; pur şi simplu, ceva din mine mă trăgea spre ea.

Vremea era frumoasă. Soarele lumina ziua aceea, care avea să reprezinte un moment de cotitură în viaţa mea spirituală. Eram frustrat că nu participasem la competiţia automobilistică? Da, clar, da. Vedeam urmele de frânare, vedeam locurile unde se sărise de pe carosabil... şi mă durea puţin sufletul că nu participasem şi io. Dar înţelegeam că era mai important ceea ce făceam, ceea ce studiasem până atunci şi ştiam că avea să vină momentul în care să fac şi lucrurile care îmi plac. Dumnezeu m-a răsplătit de multe ori cu momente de graţie la care nici măcar nu am visat, cum a fost, de exemplu, un loc pe podium. Chiar dacă nu am câştigat decât o suită de locuri trei, mi-a fost de ajuns faptul că simţisem gustul victoriei. Am văzut cerurile deschizându-se deasupra noastră şi am simţit cum coboară pe capetele noastre laurii învingătorilor, cum se sublimează în lumină efortul fizic şi energia negativă acumulată la antrenamente şi cum îţi dau impulsul de a merge mai departe şi de a face tot ce ţine de tine ca să te reîntorci pe podium.

Am avut un curs de radiestezie în Braşov şi, cum câţiva prieteni de-ai mei se hotărâseră să meargă la munte, m-am dus şi io cu ei. Eram cu o zi în urma lor şi aveam de recuperat ceea ce făcuseră ei, adică să merg la Babele şi la peşteră. Primisem un pont, un telefon de la un tip care putea să ne ducă cu maşina cât mai aproape de vârf. Era cam piperat preţul, totuşi, m-am decis să merg. Omul avea o maşină de teren înaltă, capabilă să urce până sus. Adevărul este că, la stilul meu de viaţă, n-aş fi avut nicio şansă să urc pe jos. Am ajuns la Babele fără incidente. Drumul era rupt pe alocuri, dar automobilul de teren făcea faţă cu brio. Mi-am scos ansa şi am început să fac măsurători. EBF-ul, beneficitatea locului, crescuse la 4000. Măsurasem cu amicii mei la masă, cu o

seară înainte, când ajunsesem pe Valea Prahovei, valorile de pe munte. Acum doar le verificam. Era un loc benefic şi dragonii pământului erau buni. Oamenii veneau şi făceau poze, stăteau întinşi pe iarbă şi se odihneau sau mâncau porumb copt sau fiert. Mi-am luat şi io unul copt. Nu mă grăbeam. Şi mâncarea era una din ofrandele pe care le puteai da unui dragon care venea la tine. O formă de a te împăca, de a te armoniza cu el. Era un dragon măricel, masculin, bunuţ, gata să se reîntoarcă în Cer. Mâncând, parte din el se contopea cu trupul tău. Singura problemă era că, odată ce începeai să te uneşti cu el, ţi se schimba starea sufletească, ţi se modifica puţin şi personalitatea, în funcţie de el. Fie deveneai bucuros, pentru că dragonii se bucură de curăţenia ta trupească, fie te luau nervii din te miri ce considerai tu că e nedrept. Ei nu făceau altceva decât să-ţi amplifice propriile defecte.

După ce am stat o jumătate de oră întins la soare, meditând, m-am întors la maşină şi am plecat spre Peştera Ialomicioarei.

Cu mult timp în urmă, primisem de la o maestră de-a mea un mesaj pe Facebook care mă intrigase. Mă întreba dacă ştiu că în această peşteră trăieşte un dragon căruia, în trecut, pe vremea molimelor, oamenii îi aduceau jertfe copii, pentru a se vindeca de boli.

Surprins de mesaj, am căutat pe Google şi am găsit poze din peşteră. Am deschis dimensiunea spre ea şi m-am conectat la dragon. L-am întrebat direct:

„De ce îi puneai pe oameni să ucidă pruncii?”

„Nu-i puneam eu!” mi-a răspuns.

„Atunci, de ce o făceau?”

„De proşti! Menirea mea e să vindec, i-aş fi ajutat oricum!”

Am rămas perplex. Am deschis dimensiunile şi am luat dragonul cu mine. L-am dus în cabinet şi l-am aşezat pe scaunul meu de terapie, ca să văd cum mă va ajuta în diversele cazuri viitoare. Era un dragon vindecător!

Simpatică a fost însă prietena mea, psihoterapeut, cu care împărţeam cabinetul. Mă sună şi mă întreabă:

— Ce-i urâţenia aia mare şi neagră de pe scaunul din cabinetul tău?

A trebuit să-i povestesc despre dragon, cum şi de ce îl adusesem acolo. J

— Şi nu puteai să-mi spui şi mie, drăguţule? Mi-a stat inima în loc când l-

am văzut.

L-am ţinut acolo destul de mult, până ce a crescut mult ca valori. După aceea, l-am ajutat să se transforme. Acum serveşte drept ghid terapeuţilor pe care-i creşteam.

A crezut că era singurul dragon din Peştera Ialomicioarei, dar, în timp, am observat că rămâne deschis un portal şi pe-acolo vin dragoni mai mari şi cu valori mai bune decât precedentul.

M-a bucurat când am înţeles că nu vine la tine decât propriul tău dragon, cel cu care rezonezi, că nu poţi să iei decât ce e al tău şi că dragonul meu era de vindecare. Ideea este că, în timp, ajungi să te înţelegi cu el, să colaborezi cu el. Şi el are tot interesul să crească, să facă bine şi să evolueze.

Există dragoni care vor să te omoare, dar aceştia au valori mici şi vin în momentul în care treci, de exemplu, cu maşina de curse printr-o pădure şi îi deranjezi.

Vă povesteam mai pe la început că aveam un dragon de condus şi făceam prostia să-l port cu mine toată vremea, chiar şi în afara curselor de maşini. Eram la o mănăstire de pe Valea Prahovei, unde am cunoscut un preot călugăr ortodox mai special. Avea capacitatea de a „vedea” la distanţă şi se uita la mine din când în când, să vadă ce fac. Cred că a observat că am în mine un dragon cu şapte capete, fiindcă s-a speriat şi a crezut că am probleme. Cert este că am simţit cum cineva îmi trage dragonul, care ajunge în mijlocul bisericii unde era preotul şi e căsăpit cu săbiile! Am simţit durerea şi frica dragonului. În momentul respectiv, am urlat la călugări.

Cred că am folosit toate invectivele pe care le ştiam! „Băăă, e un dragon de condus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e rău. Nu e agresiv, nu se ceartă. Nu face răutăti, oamenii fac răutăti!”

Dragonul meu chiar nu era de o blândeţe... Când mergea cu maşina, nu o brusca, nu era violent, nu o rupea de pe trasă, era un dragon Yin. Dacă îmi aduc bine aminte, era femelă. Nu puteai să te superi pe el. Călugării l-au luat şi l-au căsăpit... a trebuit să-l trimit Maicii să-l vindece, aşa de distrus era. M-am rugat Maicii, a venit, l-a luat în braţe şi a plecat cu el.

Cred că unul dintre motivele pentru care am vrut să ajung în Bucegi, să văd cele două locuri sus-amintite, era să-mi verific măsurătorile. Ştiam că acolo

sunt portaluri şi beneficitate ridicată, iar oamenii vin la ele instinctiv, din dorinţa de a se curăţa, vindeca şi înălţa spiritual. Dacă stau să mă gândesc, cu ani în urmă, vibratia acelui loc m-ar fi surprins, dar acum, după atâţia ani de căutări, am găsit valori mai mari decât acolo.

La Peştera Ialomicioarei fusesem prima dată cu ani în urmă, când nu ştiam decât atât cât scrisesem în *Atacul PSI,* prima mea carte. După editare, a urmat una dintre cele mai crunte perioade din viaţa mea. N-am dormit câteva luni şi mă dureau toate mădularele. I-am supărat pe unii şi am trezit interesul altora. Cert este că eram ţinta în care trăgeau toţi cei ce nu suportau dezvăluirile mele sau voiau să verifice dacă chiar ştiu ce spun. Mi- am dat seama că mă dusesem la Peşteră instinctiv şi, cu ajutorul Sf. Nicolae, mă recuperasem total.

Când am ajuns la peşteră de data asta, fără să vreau, am revăzut mănăstirea de la intrare. Nu mă mai supăra oportunismul creştinismului. La un moment dat, mă enerva faptul că, oriunde se găsea un loc benefic, hop şi Biserica ortodoxă, trântea o mănăstire. Ulterior, am înţeles că, până la urmă, era bine şi pentru oamenii care veneau la ea, şi pentru călugării care creşteau acolo.

Pe măsură ce intram în peşteră, valorile beneficităţii creşteau: 200. 500. 1.000. Surpriza însă am avut-o când am intrat în sala cea mai mare. Atinseseră 10.000! Şi de-abia atunci am simţit dragonul. Era uriaş, cuprindea toată peştera! Pe lângă el, io eram atât de mic, Doamne!

„Ce-i cu tine?” l-am întrebat.

„Te aşteptam”, mi-a răspuns liniştit.

„De ce?” am stăruit, surprins.

„Am văzut ce-ai făcut cu celălalt!”

„Ai urmărit?”

„Da.”

„Câte capete ai?”

„Optsprezece.”

„Înseamnă că m-ai păcălit”, am râs în sinea mea.

„Nu. Aşa ai crezut tu, că el este cel mai mare din peşteră.”

„Cam aşa.. Si ce vrei?”

„Să mă scoţi de aici.”

„De ce aş face asta?”

„Te-am urmărit. Stiu că eşti onest şi îţi cunosc şi motivele pentru care învingi dragonii. Nu sunt de acord cu toate câte le-ai făcut şi faci, dar ştiu că urmăreşti binele şi ai avut grijă de copiii mei...”

Eram surprins. Nu mă gândisem niciodată că dragonii ne urmăresc acţiunile!

„Eşti mare şi nu pot să te iau acum, nici n-ai avea loc în maşină.”

„O să mă iei când va vrea Dumnezeu. Stau de atâta timp aici, că nu mai contează câteva zile.”

„O să trebuiască să te înving.”

„Nu-i nimic. Stiu că ai învăţat, în cele din urmă, să nu ne răneşti.”

„Bine.”

„Încă ceva: vei scrie despre noi şi despre cum putem fi ajutaţi. Darul meu pentru tine este că vei fi susţinut de dragonii de pretutindeni. Te vor recunoaşte şi îţi vor fi de folos în orice împrejurare, oriunde vei ajunge, pentru că noi suntem în tot şi toate pe planeta aceasta şi în Universul material. Iar elevii tăi, care ne vot ajuta, la rândul lor, vor primi acelaşi dar. Stiu că vă preocupă banii, aurul şi ziua de mâine. Pentru noi, acestea nu contează. Când stai atâta timp închis, începi să înţelegi ce merită cu adevărat şi ce nu. Începi să preţuieşti libertatea. Să nu vă mai faceţi griji. Ne vom îngriji noi să nu vă lipsească nimic din ceea ce aveţi nevoie şi vă îngăduie Dumnezeu.”

„Bine. O să văd ce vrea şi Dumnezeu şi cum să facem. Ne vedem mai târziu sau când ajung în Timişoara.”

„Mai curând decât crezi...”

„Auzi, dar nu vă deranjează biserica asta pusă de la intrare?”

„Deloc. Cei care ne văd se sperie şi fug de noi, iar cei care nu ne văd nu ne deranjează, pentru că nici nu ştiu că existăm.”

Am plecat de acolo gânditor. Aveam destui dragoni transformaţi, dar, ţinând cont de dimensiunile lui, îmi părea că avea să-mi ia ceva timp să-l ajut.

„Dragoş, sunt femelă. Mă cheamă Artemis”, am auzit vocea interioară a dragonului.

M-am îndreptat către civilizaţie. Simţeam nevoia să-mi fac ordine în idei. Părea totul neverosimil.

Am ajuns la o mănăstire de care mă legau multe. Stareţul, un călugăr foarte bun, căruia vrusesem să mă abandonez cu mult timp în urmă ca ucenic, era acolo. Îi simţeam câmpul. Se schimbase şi el, se îmblânzise, nu mai era aşa aspru.

Pe vremea când mă dusesem să intru în mănăstire, se conectase mental la mine şi purtasem o discuţie acolo:

„De ce vrei să vii aici?”

„Păi, nu mă regăsesc în lume, am învăţat tot ce am găsit şi acum vreau să mă întorc la Dumnezeu.”

„Va trebui să faci ascultare.”

„Nu am o problemă cu asta.”

„Vei fi pus la munci.”

„Ştiu.”

„Vei avea grijă de animale, vei spăla toaletele.”

„Nu mă deranjează!”

„Du-te, nu am ce să te învăţ”, mi-a spus.

Am rămas surprins de gândul lui şi am plecat.

Acum, că revenisem în mănăstire, îmi simţeam sufletul plin de bucurie. Mulţi dintre călugări înţeleseseră ce fac şi acum mă ajutau.

— L-ai luat? a venit întrebarea părintelui.

— Încă nu, dar îl iau când va vrea Domnul şi voi putea. Tu m-ai îndrumat acolo?

— Erai singurul care puteai să-l iei şi să-l foloseşti spre binele oamenilor…

— Mulţumesc. Ce-ţi face inorogul, părinte?

— Bine. Îi place aici.

— Să te bucuri de el, părinte!

— Doamne-ajută!

Părintele era singurul om care fusese ales de unul dintre inorogii mei. S-a dus singur la el. Şi, într-adevăr, am constatat că inorogul este cel care te alege pe tine şi se lipeşte doar de cei cu inima curată. Inima părintelui era de o bunătate fără margini.

I-am cerut ajutorul când am descoperit că cel care îmi pusese cea mai puternică frână în răspândirea cunoaşterii fusese propriul meu frate, dar el mi-a spus: „Sunt prea mic ca să intervin în războiul atât de mare dintre voi!”

Şi a avut dreptate. Există momente în care dreptatea şi adevărul sunt foarte greu de stabilit, iar interesele sunt atât de înalte, că nu ştii cui slujeşti, lui Dumnezeu sau ego-ului tău.

Inorogii, ca şi dragonii, sunt, pentru unii, doar creaturi magice, dar pentru cei care „văd” sau au înţeles lumea şi ce e „dincolo”, sunt fiinţe de putere. Pentru copii, cât sunt mici, în special pentru cei treziţi, totul e clar...

În seara aceea, stând pe întuneric şi neputând să dorm, am luat-o pe dragoniţă. Mi-am amintit de ziua când a venit la cabinet un călugăr din Athos. Vedea şi am început să vorbim despre dragonii din Athos.

— Un părinte de acolo mi-a arătat cum se ia puterea unui dragon. Faci cruce pe el şi se face mic.

Atunci m-am gândit că aş putea folosi şi simboluri din Reiki, cum este Cho Ku Rei invers, ca să-i iau puterea. Şi aşa am făcut cu Artemis: am făcut-o mică, i-am legat capetele, am învins-o şi s-a transformat într-o femeie frumoasă. Pe cap purta o coroană! Vedeam pentru prima dată o regină a dragonilor! Era cel mai mare dragon pe care-l întâlnisem până la vremea aceea, ocupa toată sala.

Nu a opus rezistenţă. Acum, când scriu, este un spirit frumos, care poate să se plimbe liber şi să facă voia lui Dumnezeu acolo unde o cheamă nevoia ... Avea câteva mici probleme, îi rămăseseră nişte colţi mai mari, caninii, şi i se vedeau când zâmbea. Mie mi se părea comic, dar poate că altora, care vedeau lumea subtilă, nu. Mai mult ca sigur că asta a dat naştere cărţilor despre vampiri!

Stăteam de vorbă cu Artemis, când s-a deschis dimensiunea şi m-am trezit în cameră cu inorogul părintelui.

„Dragoş, mi-a spus el, vreau şi eu libertatea de pe pământ!”

„Bine. Şi cu ce te pot ajuta?”

„Vreau aripi!”

Adevărul este că le merita şi pentru ajutorul pe care îl dăduse părintelui, şi pentru cât m-a ajutat pe mine de-a lungul timpului. Şi atunci a primit de sus o pereche de aripi.

„Zboară prin Univers!” l-am îndemnat.

A dispărut în Întunericul astral. În spate, am simţit părerea de rău a părintelui care, mai mult ca sigur, avea senzaţia că l-a pierdut.

„Vino şi ia-l şi pe el, te rog!”

Am privit cu drag cum au dispărut împreună, să meargă şi să vadă Universul.

Mă întorc puţin în trecut. Aşa cum am mai spus, conceperea universului material este o manifestare a luminii şi a întunericului. Universului material se află la intersecţia luminii şi a întunericului, iar noi, oamenii, suntem într-o zonă de mijloc. O să repet că trăim în umbra lui Dumnezeu, şi nu în lumina Lui, că tot ce înseamnă univers material se regăseşte în umbra lui Dumnezeu şi a apărut ca o necesitate a educaţiei răului.

N-am crezut în universul fiinţelor spirituale. N-am trăit în biserică, nam fost apropiat de spiritualitate, aşa că, în momentul în care am început să cunosc spiritualitatea în mănăstire, habar nu aveam că există dragoni.

Să luăm un exemplu. Să fii un om obişnuit şi să te trezeşti în afara corpului e traumatizant. De ce e traumatizant? Nu pentru că te trezeşti în afara corpului, ci pentru că nu ştii ce se întâmplă. Îmi dau seama că am fost pregătit pentru cunoaştere, deşi, dintr-o anumită perspectivă, mă consideram firav… Am realizat că stau bine cu *psihicul.* Am trecut prin nişte experienţe care, deşi destul de urâte, pentru că le văd efectele asupra altora care trec prin ele, m-au făcut să-mi dau seama că le-am rezistat cu brio.

În studenţie, am ajuns la mănăstire, la părintele Argatu, care mi-a zis: „Eu n-am timp să te cresc!” şi m-a trimis la un duhovnic de la mănăstirea Ciorogârla.

Aşa am ajuns la părintele Dosoftei, care era stareţul mănăstirii Sămurcăşeşti. Era ocupat şi, cum aşteptam afară, am simţit cum mă înconjoară energia lui. Uşa de la chilie s-a deschis, un cuplu a plecat rapid, iar părintele a venit la mine cu ochii aproape orbiţi de cataractă şi mi-a zis: „Ştii că te aştept aici de 20 de ani?” Şi m-a luat la şcoală. Am început, înainte de toate, să-mi schimb ideile pe care le aveam despre ortodoxie. Mă duceam la el şi stăteam de vorbă. L-am întrebat inclusiv cum ar trebui să te

porţi cu o femeie. Era călugăr din clasa a doua, îi venea destul de greu să-mi vorbească despre asta. Dar, mă rog, în măsura în care ştia şi putea să-mi spună, îmi spunea. Drăguţ a fost momentul în care a recitat din Eminescu. „Tu chiar nu înţelegi?” Nu înţelegeam şi mă întrebam ce trebuie să înţeleg: faptul că era analfabet şi că, prin el, se puteau manifesta alte entităţi, care ştiau poeziile lui Eminescu. Pentru că el, personal, nu le ştia. Şi tot bătea şaua să priceapă iapa. Dar eu eram mai greu de cap. Fiind călugăr, era legat cu jurământul tainei şi nu putea să spună nimic. Nici măcar preoţii nu puteau spune nimic, pentru că erau legat cu jurământul tainei faţă de Iisus. În afară de osanale aduse lui Iisus Cristos, nu mai spun nimic.

Unul dintre lucrurile importante pe care le-am învăţat de la părintele Dosoftei ţine de spovedanie. Spre deosebire de părintele Argatu, care spovedea clasic - ştiu asta, pentru că aveam voie să stau în cameră cu el - părintele Dosoftei proceda altfel. Te duceai, te aşezai pe un fotoliu, venea o măicuţă, punea o masă în faţă, aducea o farfurioară cu prăjituri şi un pahar de vin, iar el se aşeza în faţa ta.

— Hai, mănâncă şi bea, te îndemna.

Şi, cât tu mâneai şi beai, el se gândea şi zicea:

— Mda, mda... Şi ce-ai mai făcut?

Şi începeai să-i povesteşti. La un moment dat, tot discutând de una de alta, întreb:

— Părinte, dar pe mine nu mă spovediţi?

— Băi, Dragoş, n-ai înţeles? Până acuma ce-am făcut?

Noi ştim un lucru: că trebuie să stai în genunchi, să-ţi pună popa patrafirul pe cap, să-ţi citească, dar cu el făceam un fel de psihoterapie ortodoxă, tot o spovedanie, dar completată şi cu sfaturi de îndreptare. Acest tip de spovedanie avea să-mi folosească mult în practica terapeutică. Aveam să-l combin cu psihologia, psihoterapia şi psihanaliza.

La un moment dat, părintele Dosoftei mi-a zis:

— Hai să-ţi fac o rugăciune.

M-am aşezat în genunchi şi mi-a pus patrafirul pe cap. N-a trecut mult şi am simţit ca un tremur prin corp. Parcă eram conştient în două locuri deodată, adică stăteam şi sub patrafir, şi pe tavan, iar din tavan îl vedeam pe părintele şi

pe mine sub patrafir. Pe urmă, el s-a mai rugat puţin şi am revenit în corp. A început să râdă şi, fără nicio explicaţie, m-a trimis acasă.

Mergeam pe stradă şi ba scoteam capul în afară, ba reintram în corp, pentru că nu-ţi vine să crezi că se întâmplă aşa ceva. Când am ajuns acasă, mi-am zis: „Trebuie să aflăm ce se întâmplă!” M-am aşezat frumos în pat, să văd cum este prin astral. Am ieşit din corp, să verific ce se întâmplă pe dincolo. M-am uitat ce face mama. Tricota. De obicei, tricota pe un fotoliu de lângă televizor. Acum, stătea pe canapea. Am revenit în corp şi am dat fuga să mă conving. Am văzut cu ochii mei fizici că tricota pe canapea.

Şi aşa am început să mă joc. Că aşa face omul când descoperă ceva nou. Se plimbă, intră prin casele oamenilor, să vadă ce fac că, mde, asta este natura umană.

Aşa am făcut şi eu, asta până când m-am plictisit. Mi-am dat seama şi că nu e corect, nu e frumos, fiecare are dreptul la intimitate. Dar, până afli drepturile astea, le faci pe toate...

Am experimentat extracorporalizarea mult timp şi aşa am dat peste primul meu dragon.

3. PRIMUL MEU DRAGON

S-a terminat şcoala mea spirituală la părintele Dosoftei, s-a terminat şi cea de la părintele Argatu şi am plecat la facultatea de medicină din cadrul Universităţii de Vest „Vasile Goldiş” din Arad.

Cât am fost student, preocuparea mea pentru lumea spirituală nu numai că a rămas, dar a şi crescut. Poate că a fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele. Nu prea aveam bani, dar aveam ce mânca de la părinţi şi destul timp să învăţ, să mă rog, să postesc şi să gândesc.

Locuiam într-un bloc de garsoniere plin de studenţi. Într-o seară, când citeam moliftele Sf. Vasile cel Mare, m-am trezit că un vecin îmi bate cu ranga în uşă! M-am dus şi i-am deschis. Arăta foarte ciudat, ochii i se roteau în cap independent unul de celălalt! Mi-a ţipat:

— Dă muzica mai încet!

— Nu merge nicio muzică.

M-a dat la o parte, a intrat în casă şi a controlat garsoniera.

— Ba mergea, dar ai închis-o tu! a ţipat şi a plecat furios, trântind uşa după el.

Mi-am dat seama că este un pic dus, aşa că nu mi-am făcut griji. Aveam capacitatea de a atrage oamenii cu probleme psihice. Dacă era unul singur într-un tren, sigur se aşeza lângă mine.

Într-o seară, mi-am adus aminte de episodul cu vecinul

şi mi-am zis: „Hai să vedem cum arată un om nebun din punct de vedere spiritual.” Între timp, aflasem de la o colegă care locuia exact lângă el că fusese internat în spital, la psihiatrie. Am aşteptat frumos seara, să adoarmă toată lumea. Noaptea, când oamenii dorm, nu mai sunt atâtea câmpuri care se intersectează şi mintea parcă e mai liberă, iar gândul parcă circulă altfel.
Pleacă câmpurile superioare. Îngerii păzitori ai oamenilor se duc la Dumnezeu, să-şi primească misiunile personale, iar pe Pământ rămân doar oamenii treji spiritual... Datorită acestui fapt, scade încărcătura mentală a unei comunităţi, a unui oraş.

Mă aşez frumos pe pat, nici culcat, nici în şezut, ca să nu adorm. Ies din corp, trec prin pereţi şi mă duc la omul cu pricina. Locuia în ultima cameră pe stânga înainte de cea a unei colege de facultate de-ale mele. Când am intrat, l-am văzut... Nu credeam în poveşti nemuritoare, nici în dragoni şi balauri. Mă uitam la dragonii chinezeşti şi mă întrebam ce e cu ei. Dar atunci am văzut primul meu dragon! Omul era încolăcit de un dragon negru, roşu şi verde, cu aripi negre, ca de liliac, exact cum se văd acum în imaginile de pe Google. În momentul respectiv am auzit doar vocea îngerului meu păzitor: „Fuuugi!” Am tăiat-o rapid.

Doar că întoarcerea în corp a fost atât de rapidă, încât nu am putut să intru cum trebuie şi am avut senzaţia că mi-am luat haina pe dos. O senzaţie îngrozitoare. Noroc că am adormit instantaneu şi, slavă Domnului, a doua zi m-am

trezit teafăr. Am lăsat dragonii în pace şi n-am mai avut treabă cu ei mult timp după aceea. Mi-am dat seama că este mult mai bine să-i laşi în pace când nu ştii ce să faci cu ei.

4. DE UNDE VIN DRAGONII?

Vreau să spun că, atunci când au început să mă intereseze dragonii, am căutat informaţii despre ei în cărţile pentru copii. Sunt cărţi, cum e cea despre dragonologie, în care apar şi multe prostii, dar şi câteva lucruri adevărate, ca acelea despre formele şi dimensiunile dragonilor şi înfăţişările lor raportate, de exemplu, la zone geografice sau la continente. Sau la ţări - fiecare ţară are o formă specifică a dragonului. Aşa şi noi, românii, avem forma dragonului nostru.

Ştiu, mă repet şi, mai mult ca sigur, unii au citit multe din lucrurile pe care le povestesc, dar am nevoie de ele ca să leg ideile între ele.

În momentul în care am citit despre cum a căzut Lucifer şi „armata” lui de îngeri şi s-au transformat în şerpi, scorpii şi balauri, am aruncat cartea de dogmatică ortodoxă. Aşa că io nu am avut nici o idee preconceputǎ în a şti sau crede în existenţa lor.

În perindările mele prin mănăstiri, am cerut binecuvântare de la părintele Pantelimon să „văd”. Parcă am scris despre asta în *De mână, pe Camino.* I-am spus a doua zi să-mi ia darul înapoi, că nu sunt pregătit pentru el. J Era neverosimil şi înfricoşător, totodată.

După ani de studiu, post şi exorcizări, ochii mi s-au deschis din nou. De data asta, nu mai putea să mi-i închidă nimeni. Şi am început o viaţă de uzură psihică. Cursurile de la facultatea de medicină au devenit greu de dus, pentru că fiecare boală era o entitate formată din mai mulţi şerpi! Ca student, învăţând despre boli, te încărcai cu atâta energie şi informaţii, încât aveai senzaţia că suferi toate bolile! Nu cred că sunt mulţi medici care, în studenţie, să nu fi avut senzaţia că-şi recunosc o boală doar învăţând despre ea...

Aveam un coleg penticostal, singurul cu care puteam discuta lucruri de

natură spirituală. La ei în adunare se făceau exorcizări în grup, aşa că ştia despre demoni. Cu el mergeam să vedem diverse lucruri.

Plini de şerpi sunt nu doar medicii, ci şi preoţii. Aceştia din urmă îi preiau de la enoriaşi prin spovedanie sau, pur şi simplu, când se roagă pentru ei. Cei dintâi îi preiau de la pacienţii pe care îi tratează. Colegul meu şi eu am ajuns, la un moment dat, la congresul de terapii alternative... Nici măcar nu am intrat. N-a putut niciunul dintre noi.

Mi-au trebuit ani întregi să înţeleg că ORICE GÂND GREŞIT ESTE UN ŞARPE şi că, vrem, nu vrem, trece mult până ne curăţăm mintea de gândurile negative şi, implicit, de toţi gărgăunii şi şerpii din cap. Dacă stau să mă gândesc, întâlnim ideea asta în *Războiul nevăzut* al lui Nicodim Aghioritul.

Am avut o perioadă când eram atât de sensibil, încât simţeam gândurile femeii de lângă mine. Iar când adormea, trebuia să plec sau să curăţ patul să pot adormi! Aşa că io mai întâi am văzut şerpii şi abia după aceea am căutat să aflu de unde vin şi am aflat câte ceva despre ei.

Căderea Îngerilor de sub Lucifer, adică a unei treimi din îngerii creaţi până în acel moment, a dus la pierderea potenţialelor şi calităţilor lor primite de la Dumnezeu în clipa creaţiei. Îngerii căzuţi şi-au pierdut, printre altele, frumuseţea şi lumina. S-au transformat în şerpi, scorpii şi balauri. Cel puţin aşa spune Sf. Vasile cel Mare. Îngerul căzut, actualul demon, îl regăsim sub formă de şarpe şi în ispita lui Adam şi a Evei, şi în poveştile populare româneşti sau ale altor naţii. Îl mai revedem în Cabala, sub formă de Od şi Ob sau şarpele adevărului şi al minciunii, în capătul bastonului patriarhului sau încolăcit pe toiagul lui Esculap, simbolul medicinei. Îngerii căzuţi au fost izgoniţi în Întunericul Primordial. Doar că acest întuneric se regăseşte în Dumnezeu, este parte din Dumnezeu. Întunericul este Principiul Feminin Divin. Şi atunci demonii, cu iadul lor cu tot, sunt tot în Dumnezeu. Despărţirea Luminii de Întuneric în atemporal s-a produs din cauza disensiunilor dintre Principiile Divine Feminine şi cele Masculine. Lumina îl reprezenta pe Tatăl, Yang, iar Întunericul, Principiul Feminin, pe
Maica, Yin. Poate aşa se clarifică, o dată pentru totdeauna, că întunericul nu este răul, iar lumina, binele.

Întrebarea este ce-ar face cineva dacă ar avea în el un cancer, o tumoare, chiar şi bine delimitată. Ar sta liniştit, ştiind că este în el? Cum să stea Dumnezeu liniştit? Ca un părinte creator, este preocupat de faptul că demonii au o scară de valori inversată! Tu ai sta liniştit dacă fratele pe care îl iubeşti ar luat-o razna?

Aici, Teoria Mântuirii Universale a lui Origeneeste justă şi cred că nimic nu poate exprima iubirea lui Dumnezeu faţă de creaţie mai bine decât faptul că El este dispus oricând să accepte întoarcerea demonului la El.

Universul material a fost creat în Întuneric, din Lumină şi Întuneric, ca un teatru experimental în care demonii să reînveţe binele şi răul, iar Demonul a fost închis în materie. În Universul material, decorul, scena, personajele, muzica, scenariul, luminile şi trupurile oamenilor, spiritele, îngerii şi demonii - toate sunt creaţia lui Dumnezeu. Universul material este creat ca loc de educaţie, de joacă, de pedeapsă pentru demon. De exprimare a propriilor potenţiale, de soluţionare a diferendelor din Cer... de experimentare...

Şi atunci a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră!” Din ţărână şi suflarea lui Dumnezeu a apărut Omul ca Trinitate, format din trup, spirit, suflet. Cu alte cuvinte, şarpele kundalini (SK) e închis în materie, ca să experimenteze viaţa în planul material, spre a înţelege binele şi răul.

Fiecare planetă este, în realitate, un demon legat, străjuit de îngeri care-i slujesc unui Dumnezeu. Fiecare planetă are un Cer şi un Iad, un Dumnezeu Tată şi o Maică, deci o Trinitate. Interesant că, odată ce înţelegi Pământul, poţi înţelege întregul Univers! Din îngerii căzuţi s-au creat elementele. Din cauza asta, avem dragoni de apă, aer, foc, pământ, ai metalelor (aur, argint viu etc.) etc. Au căpătat specializări în funcţie de ceea ce erau ca îngeri.

Cele trei lumi, materială, energetică şi spirituală, strâns unite între ele, permit spiritelor să se manifeste şi să experimenteze. Totul în univers este format din particule, energie-informaţie şi spirit. Materia este alcătuiră din particule mai dense, iar spiritele, din particule de vibraţie mai înaltă şi mai rare, în funcţie de nivelul de conştiinţă atins.

Entităţile sunt create din entităţi micro şi, la rândul lor, formează

altele, macro.

5. ŞERPI, SCORPII, DRAGONI

Universul material este format din demonii căzuţi, închişi în materie. Fiecare planetă este o entitate de întuneric, deci un demon, şi are propria ei conducere divină, deci o trinitate, Dumnezeul care a făcut-o aşa cum i-a plăcut lui. În cazul nostru, Dumnezeul planetei a fost Theros. De ce a fost? Pentru că lucrurile se schimbă, nu rămân la fel. Şi, ca să vă întorc un pic pe dos, lăsaţi prostiile cu Lucifer!

Lucifer, săracul de el, s-a întrupat de mult şi este un familist convins. Nu sunt eu! Dar sunt cel care îl studiez. Mi-a mai zis cineva odată: „Am auzit că tu eşti Lucifer!” Îmi pare rău să

vă dezamăgesc, dar nu sunt. Însă el m-a interesat personal. De ce? Pentru că eram supărat pe el şi îl consideram vinovatul principal pentru căderea îngerilor de sub comanda lui şi, implicit, a mea. Aşa că l-am căutat peste tot, în Cer, sub Pământ, în Iad şi, când l-am găsit, am rămas surprins să descopăr că este un familist care-şi iubeşte nevasta şi copilul. Probabil va trece şi el prin toate suferinţele lumii acesteia, dar asta e lecţia lui de viaţă.

Aşa că lăsaţi prostiile cu ce-a fost. Ce-a

fost, a fost. Noi, ortodocşii, suntem în urmă cu cel puţin două mii de ani din punct de vedere spiritual, pentru că s-au schimbat lucrurile şi în Cer, şi în Iad. Conducătorul

5. ŞERPI, SCORPII, DRAGONI

iadului nu mai e demult domnul Luc. Şi Mahomed s-a întrupat, şi Moise...

şi Iuda, şi Iisus. Mulţi, foarte mulţi sunt veniţi să-şi ia lecţiile pe planeta asta. Vă daţi seama cât de importantă a devenit Terra, dacă pe firul ăsta de praf din Univers se naşte acum tot Cerul?

Ideea este că fiecare planetă are toate tipurile de spirite, şi de întuneric, şi de lumină, deci în opoziţie. Tot ce se regăseşte în plan material este format din entităţi. Până la urmă, toate elementele - pământ, apă, aer, foc - sunt, de fapt, entităţi de vibraţie joasă. Tot ceea ce înseamnă plan material înseamnă vibraţie joasă. Şi atunci avem entităţile spirituale închise în planul material, străjuite de entităţile superioare din planul spiritual, adică demoni străjuiţi de îngeri. Forma planetei este dată de demoni străjuiţi de îngeri. Avem Elementalii apei străjuiţi de îngerii apei, avem Elementalii pământului, străjuiţi de îngerii pământului, avem Elementalii focului, străjuiţi de îngerii focului, avem Elementalii aerului, străjuiţi de îngerii aerului.

Elementalii sunt elemente care stau la baza întregii materii. Există gnomi, silfi, ondine şi salamandre. Astea sunt elementele de bază. Dar ele încep să se organizeze în elemente mai mari. Astea sunt de bază... cum ar fi particulele din Chi, fie că

sunt de lumină, fie de întuneric. Ce stă la baza tuturor lucrurilor?

Şerpii. De ce? Pentru că ei sunt îngerii cei mai mici care au căzut. Se organizează şi formează o scorpie. O scorpie este o reuniune de şerpi. O regăsim în mitologie. Cum arăta Meduza?

Avea un cap plin de şerpi şi coadă de şarpe. Şi o privire care te transforma în stană de piatră. De aceea, nu trebuia s-o priveşti în ochi. Cu ce seamănă? Nu seamănă cu hipnoza? Te silea să faci ce voia ea.Pe

scară urmează dragoni, mai sus, hidre şi balauri, apoi entităţile mari, demonii mari, cum ar fi uraganele. A fost fotografiat la un moment dat unul şi era o entitate foarte supărată.

Am cunoscut oameni care au învins entităţi ale uraganelor şi erau căpitani de vase. Se consideră că, din punct de vedere spiritual, un căpitan de vas care îşi salvează echipajul dintr-un uragan a învins demonul respectiv, iar acesta rămâne să-l slujească până la sfârşitul vieţii.

Un pacient de-al meu, care fusese secund pe un vas, a venit la mine pentru că medicii nu ştiau de ce anume suferă. Avea un blocaj mintal, o bradipsihie în urma unui voiaj pe mare.

Tot aşa, într-o furtună, căpitanul i-a zis: „Tu poţi să ne scoţi din asta.” Şi i-a scos. A învins entitatea aceea, dar demonul a rămas al lui, pe capul lui! Era atât de mare, încât nu putea sta în el, ci deasupra lui, şi îi blocase mintea de ziceai că are Parkinson. Demonul era cât oraşul în care trăia!

Începem cu entităţile mici. Pe noi ne interesează acum şerpii şi dragonii. Ştim că fiecare gând este, de fapt, un şarpe, iar şerpii sunt de toate dimensiunile, în funcţie de vârsta lor astrală. Şi au vârstă astrală

în funcţie de întrupări, de entităţile care au fost în alte vieţi. Tot ce se întâmplă în universul acesta se bazează pe creştere. Cel mare îl domină pe cel mic, cel puternic îl domină

pe cel slab, lucru valabil şi în lumea spirituală. Lăsaţi poveştile creştinismului despre iubirici. Creştinismul a fost cea mai mare manipulare emoţională din istoria omenirii, iar Iisus, cel mai mare manipulator emoţional.

Principiile lumii materiale se regăsesc şi la nivel spiritual. Avea dreptate Hermes Trismegistul, ce e sus e şi jos. Dacă vedeţi că, în regnul animal, cel puternic îl domină pe cel slab, să ştiţi că aşa e şi în

cer. De-asta, studiind natura, înţelegi multe din legile Cerului.

Acesta e unul din motivele pentru care mi-am dorit să fiu puternic.

Să nu mai ascult de orice ignorant care are putere. Să nu credeţi că ignoranţi sunt doar pe Pământ. Există

şi în Cer. Şi puternici, şi proşti. Aşa cum sunt proşti şi în biserică. Un preot poate să fie foarte bun, dar episcopul lui să fie foarte prost şi, din cauza lui, preotul are probleme. Atunci, ce e de făcut? Trebuie să fii mai puternic decât episcopul. Nu are nicio importanţă că este preotul sau episcopul lui
Hristos. Nu ne interesează pe noi. Adică e absolut greşit să urc pe cineva pe scara ierarhică spirituală doar pentru că îl pupă în fund pe Iisus Hristos. Totuşi, aşa s-a întâmplat. Apostolii, preoţii şi episcopii lui Hristos s-au ridicat deasupra celorlalţi maeştri spirituali ai Orientului, deşi aceştia din urmă erau mai înţelepţi după

coborârea Duhului Sfânt, pentru simplu fapt că erau unşi sau hirotoniţi de Iisus. Astfel, Cerul s-a umplut cu spirite de vibraţie mare, al căror singur merit era că se închinau lui Iisus. Dar erau la fel de ignorante ca înainte de a fi preoţii lui.

Biserica lui Iisus este nenaturală. Multe lucruri sunt nenaturale, iar ce nu e natural nu vine de la Dumnezeu. Minunile nu sunt naturale. Legile naturii sunt, unele, şi acelea sunt divine. Este adevărat că una dintre formele de recunoaştere a Puterii lui Dumnezeu o reprezintă minunile.

Pentru asta I-au fost îngăduite, ca să înlăture scepticismul.

Revenim. Suntem plini de şerpi, de care însă se scapă foarte uşor prin rugăciune. Spui *Tatăl nostru* şi deodată începi să caşti. E o formă de eliberare de şerpi. Toţi, în

realitate, suntem precum nişte meduze. Fiecare cu gărgăunii lui. Fiecare gând negativ care nu este în conformitate cu Adevărul şi Lumina este un şarpe. Sunt foarte mulţi oameni care cred că văd lumea spirituală, dar nu o văd. La nivel astral, când începi să o vezi cu adevărat, vezi şerpi, vezi dragoni, vezi gândaci, vezi scorpioni, vezi toate prostiile, meduze, un fel de caracatiţe, scorpii. Se văd aure? Da, dar asta nu înseamnă că vezi cu adevărat. Să nu vă pară

rău că nu vedeţi. E foarte bine. Nu trăim în rai. Nu aţi vedea îngerii prima dată şi v-aţi speria. Şi nu are nimeni interesul să vă sperie. Important este să

aveţi răbdare. Văzutul v-ar încurca foarte mult. Pot să vă spun cu certitudine că, dintre elevii mei, cei care vedeau lumea spirituală au evoluat cel mai greu. Pentru că rămâneau cu ochii la lumea cealaltă, uimiţi de frumuseţea şi complexitatea ei.

Postul negru, psalmii, *Tatăl nostru* sunt, toate, forme de descărcare de şerpi. Iar cu Reiki este şi mai simplu. Când dai drumul la lumină şi trece printr-un om sau printr-un loc unde sunt şerpi, aceştia se duc cu lumina, pentru că nu rezistă la vibraţie mare şi se scurg, pur şi simplu, în pământ. Teoretic, voi, creştini adevăraţi, ar fi trebuit să ştiţi să vă curăţaţi

mintea şi să vă protejaţi de elementele negative şi, implicit, de gânduri. Şerpii produc şi gânduri, şi sentimente, şi instincte. Gândurile negative sunt de la ei, la fel, sentimentele negative ca invidia şi gelozia, „şarpele care mia muşcat inima”. De fapt, tu ai dat drumul unui gând care îţi intră în suflet şi pe care îl creşti acolo, frumos. Dacă ai şti să te rogi din suflet, ar pleca, pentru că şerpii cu valori negative nu suportă rugăciunea sau postul. Asta nu înseamnă că nu sunt educabili şi nu pot evolua spre Lumină.

Ceea ce îmi place la lumea asta este că

seamănă cu un imens joc de şah, în care ultimul dintre îngeri, cel mai mic şarpe, se poate transforma în rege la sfârşitul vieţii. Asta vă spun din perspectiva unui înger care a căzut, s-a ridicat din nou la statutul de Fiu de Dumnezeu şi a coborât din nou pe pământ.

Căderea îngerilor a produs un pic de haos în Cer. Paradoxal este că frica au simţit-o prima dată

Îngerii rămaşi credincioşi lui Dumnezeu în Cer. „Să

stăm cu frică şi să luăm aminte!” spune Arhanghelul Mihail. Îngerii căzuţi nici măcar nu au apucat să se dezmeticească, încă erau în cădere în Întunericul Primordial.

Ca să înţelegem ierarhia Îngerilor căzuţi, este suficient să înţelegem cum au fost creaţi Îngerii. În primul rând, sunt androgini, adică au ambele sexe: sunt şi Yin, sunt şi Yang. Acum imaginaţi-vă că un Înger foarte mare este format dintr-o multitudine de Îngeri mici şi că

aceşti îngeri mici au, şi ei, ierarhii şi funcţii, ca multinaţionalele.

Nu ştiu de ce, dar toţi dragonii sunt supuşi unor ierarhii, precum casele regale ale oamenilor. Există

dragoni regi şi regine, cu ierarhiile de sub ei exact ca la popoarele terestre. Odată căzuţi, cei din asemenea caste se manifestă

diferit. Îngerii mici se transformă în şerpi, căpeteniile în dragoni, iar principiile feminine în scorpii. Scorpiile sunt regine căzute cu tot alaiul. Ele au nevoie de multă lumină pentru a se transforma şi reîntoarce la Cer. Evident, asta depinde de vârsta lor astrală

şi de nivelul cerului din care vin. Transformarea reginelor

este, într-adevăr, frumoasă. Când capătă lumină ca să urce, se

transformă în mirese îmbrăcate cu rochii albe de fecioare şi pleacă prin porţile cerului cu tot alaiul! Este un adevărat spectacol. Când sunt bine şi fericite, lumina lor polarizează toate energiile benefice, sufletele şi privirile oamenilor din jur. Reginele se află sub stricta supraveghere a Tatălui Ceresc. Nu pot face nimic fără acordul lui. Până la urmă, e firesc. Nu oricine poate avea acces la energiile Principiului Feminin Divin. Mă refer la bărbaţi, la spiritele din ei, îngeri, demoni sau Fii de Dumnezeu.

Trebuie ori să aibă o karmă cu regina respectivă, ori să fie merituoşi, ca să le îngăduie Dumnezeu armonizarea cu ea.

Reginele care au valori spirituale mici, adică lumină interioară şi caracter benefic scăzut, pot fi bipolare. Pot să fie şi rele şi să se folosească de multiplele personalităţi din cadrul alaiului, să manipuleze emoţional. Sunt capabile să se ascundă

şi să manifeste faţă de fiecare om personalitatea care îi place, de aceea sunt foarte plăcute. Până la urmă, depinde de cum sunt educate şi ce dezvoltă în perspectivă, apropierea de planul material sau de cel spiritual. Au o problemă de integrare în societate, considerând, la nivel interior, că li se cuvine totul. Este firesc, ţinând cont că, în vieţile lor trecute, chiar au avut ranguri înalte în societate. Cu cât mai dure şi mai neînţelepte sunt la nivel interior, cu atât este mai aspră viaţa cu ele, singurii capabili să le stea împotrivă fiind Bunul Dumnezeu şi indivizii pregătiţi special pentru asta.

Nu înţelegeam de ce preoţii

ortodocşi, când ies de pe băncile facultăţii de teologie, sunt atât de agresivi şi chiar posedaţi, aş spune. Nu tot

ceea ce învaţă este corect, iar orice lucru învăţat greşit este, în realitate, un şarpe. Astfel că, după ce termină

facultatea de teologie, preoţii sunt plini de scorpii, prin acumulare de gânduri false. De fapt, facultatea de teologie ortodoxă este o şcoală de draci! J

Scorpia este o entitate interesantă.

Reprezintă o ierarhie formată dintr-un şarpe femelă, Yin, înconjurat de un alai, adică e şarpele-mamă şi un fel de pui, tot şerpi de-ai ei, care nu sunt chiar pui, ci alaiul ei. Interesant este că ea nu se poate ridica fără alai.

Transformarea sa se produce când toţi ai ei ajung la vibraţia şi lumina transformării.

Când spunem „ce e sus este şi jos”, ne referim şi la faptul că, la toate nivelurile spirituale, macro şi micro, se regăseşte Trinitatea. Nu mă refer la Iisus şi Trinitatea din ortodoxie. Aceasta este doar una dintre ele, cea de Cer 6. Aşa cum avem principiul feminin în ortodoxie, Maica Domnului, Maica lui Iisus, avem şi principii feminine mai presus de ei, la toate nivelurile.

Si sunt o multitudine de niveluri şi o mulţime de Fii de Dumnezeu!

Trinitatea aceasta, când se găseşte şi la niveluri inferioare celei ortodoxe, este tot un principiu feminin, tot o Maică. Coborârea ei pe pământ transformă principiul feminin, deci pe Maica din acel Cer, în scorpie - de aceea am scris pe Facebook despre scorpii. Orice coborâre a unui înger, a unui principiu, a unui fiu de Dumnezeu pe Pământ, prin naştere umană, fizică, prin sex, nu de la Duhul Sfânt, îl face să-şi piardă

potenţialul divin şi să se transforme în şarpe.

Aseară mă întreba cineva dacă Iisus a avut şarpe kundalini. Nu a avut, pentru că ai acest şarpe numai dacă te-ai născut prin sexualitate, adică *prin penis şi act sexual.* Naşterea din Duh Sfânt te aduce direct la nivelul uman, deci eşti energie-copil.

Am văzut odată un film, cred că era *Superman,* în care copilul apare din lumină şi e găsit într-un hambar. Acesta este principiul naşterii din duh, care nu e unic. De la Duhul sfânt se năşteau oameni şi pe vremea lui Adam şi Eva.Principiul naşterii din duh se

regăseşte şi pe alte planete şi e cât se poate de normal acolo. Aici, pe pământ, o asemenea naştere a fost considerată o minune de fiecare dată.

Naşterea fizică duce la manifestarea SK-ului.

Pentru că înseamnă o coborâre, pierderea potenţialul divin; treci mai întâi prin iad şi abia după aceea ieşi în gonade şi te naşti. Din cauza aceasta este traumatizantă naşterea şi pentru îngeri, şi pentru principii, şi pentru entităţile superioare care coboară. Cu cât mai sus e locul de unde vii, cu atât este mai greu să te naşti.

Chiar şi scorpiile se nasc prin sex şi sunt, potenţial, regine. În clipa de faţă, există o grămadă de scorpii pe Pământ, cu lecţiile şi defectele lor. Au toate dimensiunile, toate vârstele astrale, *n* şerpi în alai şi, implicit, *n* personalităţi. Când se naşte o scorpie, toţi membrii alaiului ei sunt cumva prin apropiere, facilitându-i lecţiile şi viaţa. De asta au scorpiile grupuri în care apar şi trăiesc.

El Camino, drumul către Santiago de Compostela, e plin de scorpii, pentru că Spania este un principiu Yin. O

ţară poate să fie Yin sau Yang. Iată de ce se adaptează foarte uşor românii în Spania. România este un principiu Yin, plin de scorpii. Spania este un principiu Yin, plin de scorpii. Şi cele care îţi fac probleme sunt scorpiile. În momentul în care calci pe ele, îţi intră în structuri şi amplifică tot ce e necurat în tine; toate problemele emoţionale îţi ies la suprafaţă, fiindcă se agaţă exact de punctul tău slab. De asta este util pelerinajul, şi mai ales Camino, pentru că scoate la suprafaţă toate problemele emoţionale. Pe măsură ce mergi, te încarci de entităţi şi, după ce te-ai încărcat, bubuie unde ai probleme... te iau de cap. Numai în armată am înjurat mai mult decât pe Camino...

Cum scapi de scorpii? Cu lumină, adevăr şi iubire. Cele mai eficiente forme de învingere a tuturor entităţilor de întuneric sunt lumina şi iubirea. CKR, dat drumul la lumină, pus pe entitatea respectivă, îi dai lumină până

când zice: „Gata, îmi ajunge!”

Următorul în ierarhie este dragonul. Îl găsiţi în moliftele Sfântului Vasile. Ştiu că nu e frumos, dar mi-au mâncat sufletul cei din ortodoxie şi îmi găsesc alinare ironizându-i. Deşi chiar şi alinarea asta e demonică. Dar îmi pare rău pentru ei. Nu mă pot abţine şi îmi cer scuze anticipat. Prostie ca în ortodoxie nu am mai văzut.

E nevoie de şapte sau nouă preoţi-călugări ca să lege un dragon cu şapte capete. Şi nici măcar nu-l leagă, îi taie căpăţânile şi-l ciopârţesc

cu săbiile de lumină până îl fac varză, atât de mare e ignoranţa în ortodoxie, combinată cu frica şi răutatea.

Un singur maestru de Qigong chinez, şi nu cel mai bun, aduce cu el patruzeci de mii de dragoni în bagaje!

Înţelegeţi de ce e depăşită ortodoxia? E praf şi nici măcar nu-şi dă seama de asta. Are, totuşi, nişte elemente care ajută: se ţin slujbe, se trag clopotele.

Până şi moliftele au făcut bine, dar şi foarte mult rău. Şi o să vorbim despre asta. În rest, ca putere, ortodoxia e un dezastru. Şi paradoxul e că reprezentanţii ei nici nu vor să înveţe nimic - prostul nu e prost destul dacă nu e şi fudul. Si de suferit avem noi, românii.

6. VÂRSTA ASTRALĂ ŞI DIMENSIUNEA DRAGONILOR

Pe planeta Pământ se află o mulţime

de şerpi de dimensiuni diferite, de la câţiva metri la sute de metri, în funcţie de vârsta lor astrală (VA). După părerea mea, Terra, o planetă foarte tânără, de circa 4,5 miliarde de ani, este formată, în mare parte, din şerpi mici, proveniţi din îngeri aflaţi la prima naştere în planul material, şi din şerpi mari, proveniţi din Fiii de Dumnezeu care s-au născut pe alte planete, au fost născuţi din duh, precum Iisus, au făcut greşeli şi li s-a luat dumnezeirea, pentru a fi pedepsiţi să trăiască pe Pământ ca simpli oameni. Sunt spirite care s-au născut pe alte planete, n-au ajuns la desăvârşire şi şi- au continuat evoluţia pe una, două sau chiar trei planete, acum fiind aici! La capătul fiecărui ciclu care a dus la distrugerea planetei, au fost supuse judecăţii finale a acelei planete şi acum, în această etapă a vieţii lor, au ajuns aici, pe Terra, pentru a-şi continua evoluţia spirituală.

Să explic mai clar: un spirit se naşte pe o planetă asemănătoare cu aceasta şi trece prin multiple reîncarnări. Când vine sfârşitul acelei planete, are loc ceea ce la noi în ortodoxie s-ar numi Judecata de Apoi. În funcţie de ceea ce

au făcut în vieţile de pe planeta respectivă, spiritele pot rămâne în cer, dacă au atins un anumit stadiu de evoluţie, sau se pot reîntrupa pe o planetă care se va naşte. Evident că un spirit cu vârsta astrală mare, să zicem 13 miliarde de ani, a văzut cel puţin două planete murind. Înseamnă că e cam repetent la capitolul spiritualitate dacă nu a ajuns la desăvârşire şi este nevoie să se nască şi să trăiască pe o a treia planetă! Cu cât EBF-ul (beneficitatea) lui e mai mic, cu atât are mai multe programe negative, deci a înţeles mai puţin adevărurile spiritului şi Cerului sau a făcut multe greşeli de natură spirituală.

Imaginaţi-vă că sunt oameni

care au şarpe kundalini de un metru şi oameni care îl au de 150, 200, 600 metri! Unii au nevoie de un avion privat, atâta loc îi trebuie şarpelui ca să se mute dintr-o ţară în alta. Atât de mare poate fi. Şi sunt mulţi. Cel mai lung şarpe kundalini pe care l-am întâlnit are vreo 600 de metri. Este neplăcut pentru om, pentru că şarpele se joacă cu destinele popoarelor şi nu poate săi facă nimeni nimic, tocmai fiindcă este aşa de lung. Având dimensiuni de-a dreptul impresionante, poate să

folosească demoni mari, pe care îi asmute împotriva popoarelor, crescând sau scăzând valute sau acţiuni. Imaginaţi-vă că,

dacă are un SK de 600 de metri, un demon de 600 metri acoperă

toată Piaţa Victoriei. Aţi înţeles de ce îi ia pe unii de cap câte o asemenea manifestare? Poate fi vorba de un singur om care foloseşte doi demoni mari, numiţi arhistrategi malefici.

Sunt mai mulţi oameni de genul acesta.

Printre ei, un chinez foarte bogat, care are o hartă a lumii şi

stabileşte ce vrea să mai cumpere şi de unde. Câteodată, un asemenea om poate stăpâni o entitate destul de mare ca să

conţină 150.000, 300.000 sau chiar un milion de dragoni. Sunt oameni care se joacă cu naţiile cum se joacă cu pionii. Sper să

ajungeţi să-i cunoaşteţi şi să-i

înţelegeţi.

> Am intrat în conflict cu un tip. Nici nu mai ştiu de ce. Era ceva legat de bani, în orice caz. El avea putere financiară foarte mare. La un moment dat, mi se bloca totul în jur. Nu-mi mai ieşea nimic şi nu înţelegeam de ce. Este momentul acela când pleacă liftul în faţa ta sau pierzi avionul la mustaţă.

Avea cunoaşterea mult sub a mea şi nu înţelegeam cum mă

„face”. Cum era posibil aşa ceva? M-am decis să mă duc peste el la nivel astral. Am dat de întuneric şi atât. „Ce naiba?” m-am întrebat. Unde era? Am avut o sclipire şi m-am ridicat deasupra corpului său. M-am îndepărtat destul de mult. Şi atunci l-am văzut. Nu era de mirare că avea atâta putere. Şarpele lui kundalini era imens! Pe vremea aceea, eu eram un pitic de un metru şi ceva. L-am măsurat radiestezic la întoarcerea în corp. Avea 200 de metri! Se explica de ce îi trebuia avion personal ca să se deplaseze.Se explica şi de ce putea să-mi pună frână. Era destul să se gândească la asta, că

dorinţa i se materializa imediat. Până la urmă, ce înseamnă

vârstă astrală mare? Pot fi miliarde de ani. Se măsoară de când apare prima dată un spirit în planul material şi începe să

crească. Totul în universul material, şi mă refer la fiinţe, se

supune acestei legi. Toate fiinţele se nasc, cresc şi mor. În interiorul lor, spiritele, şerpii kundalini, cresc şi ei cu cât stau mai mult pe pământ. Cei mai puternici găsesc, după

moarte, posibilitatea să se nască din nou şi să

crească mai departe în alte trupuri. Aşa se explică

diferenţele de dimensiuni la nivel astral. Sunt spirite care au trăit şi au crescut şi pe alte planete şi au putere şi dimensiuni mult mai mari decât cele ale oamenilor care se nasc abia acum.

Dragonii, ca entităţi spirituale

superioare ierarhic şerpilor, au dimensiuni mai mari, dar asta nu înseamnă că nu pot fi mai mici decât şarpele sus-menţionat.

Povesteam, într-o carte

anterioară, că m-am dus în

astral să văd o colegă
doctoriţă. Era la a patra planetă pe care trăia şi avea capul şarpelui kundalini atât de mare, că stăteam pe el ca pe lună! Evident că raportată la un om simplu, pământean, puterea unui asemenea spirit este imensă.

Eram a treia oară în Ierusalim, să

văd locurile sfinte. Ne luaserăm, de data asta, un şofer musulman care să ne ducă în vizită. Am ajuns la Sfântul Sava.

Mănăstirea era doar pentru bărbaţi. Acolo, pe valea unde se afla mănăstirea, s-au nevoit o mare parte din sfinţii creştini, printre care şi Sf. Ioan Damaschin, cel pe a cărui dogmă, printre altele, se bazează ortodoxia. Ajunşi acolo, am vrut să

coborâm în vale, la chiliile pustnicilor. La un moment dat, am confundat drumul spre Hoseva, unde intenţionam să ajungem, cu acel loc. Dintr-o dată, din nimic, ne-am enervat. În drum spre maşină, am încercat să descopăr ce anume preluasem de acolo. Am verificat şi locul. Preluasem un dragon. Avea valori bune!

Atunci am măsurat valea. Strădania şi suferinţele

pustnicilor amplificaseră beneficitatea văii. Toată valea era, în realitate, un dragon mare feminin care îşi ridicase vibraţia prin bărbaţii care postiseră şi se rugaseră acolo. Acum, era pregătit să se transforme.

Dragonii pot avea mai multe capete. Numărul lor nu ţine neapărat de putere sau vârsta astrală, ci de specializare. E ca şi cum ar avea mai multe personalităţi şi calităţi deodată.

7. CUM SE SIMT, DE CE SE SIMT ŞI CÂND VIN DRAGONII

Dragonii sunt atraşi de lumină. Sunt atraşi şi de oameni sau sunt supăraţi pe ei. Când vin cu intenţii bune, o fac pentru că au nevoie de lumina şi sufletul omului pentru a creşte, a evolua şi a se întoarce la Dumnezeu. Fie că sunt de luptă, fie sexuali, ei caută să lupte pentru a învinge, iar scopul lor este sufletul, SN-ul.

Există o mulţime de oameni care atrag dragonii fără să înţeleagă de ce. Trec prin întâlnirea cu un dragon fără să-şi de seama. Dragonii nu vin întotdeauna trimişi de Dumnezeu, dar sunt îngăduiţi de acesta ca treaptă spirituală sau pentru dezvoltarea fizică şi psihică a omului. Un exemplu în acest sens ar fi acela când atragi dragonii urcând pe munte. La întoarcere, vrei nu vrei, se poate întâmpla să te procopseşti cu un dragon. Un caz de acest gen este al unei fete, o împătimită a muntelui, care, întorcându-se odată de pe munte, a avut o stare de nervi exagerată. Sub impulsul ei, a fost capabilă să-i spună mamei sale tot ceea ce nu avusese curajul să-i spună din copilărie, lucruri care o răniseră, fără însă ca mama ei să-şi fi dat vreodată seama de ele.

Principalul simptom al apariţiei dragonului este durerea de cap. Este atât de intensă, de parcă ai avea meningită. Se manifestă ca un cerc de foc care îţi strânge capul şi te doare în fundul ochilor. Apoi apare o stare de nervozitate, dublată sau nu de dorinţa de a muşca de gât pe cineva. Evident că dragonul activează şi amplifică defectele, aşa că un depresiv va deveni şi mai depresiv, iar un psihotic şi mai agresiv.

Celor care practică radiestezia le pot ieşi măsurătorile pe dos. Toată scara de valori se poate inversa. Fiecare om este afectat în funcţie de capacitatea sa de a stăpâni puterea răului din el. Dacă dragonul este sub tine ca putere, răul

nu se va manifesta. Dacă însă eşti depăşit de puterea lui, poţi să manifeşti răul, mai exact, să faci prostii de care nu te-ai fi crezut capabil vreodată. Din cauza asta este greşit să judeci un om, indiferent cum se manifestă! Nu ştii ce entitate a venit peste el şi de ce l-a luat de cap. Nu ştii ce rană a activat. Singurul care ştie cu certitudine e Dumnezeu.

Te simţi slăbit, pentru că dragonii realmente îţi pot suge sângele din vine. La propriu, în lumea spirituală. Îţi vine să fugi de icoane şi de lucruri sfinte. Te arde şi fugi de agheasmă şi de tămâie. Asta însă ţine foarte mult de vibraţia dragonilor. Cei cu vibraţie înaltă ascultă cu drag slujbe şi rugăciuni, precum cei din Athos, sau nu sunt deranjaţi deloc de lucrurile sfinte. Cei cu valori şi vibraţie peste cea a ortodoxiei de-a dreptul fac mişto de biserică şi creştinism.

Încep să se spargă becuri, se strică aparatura, telefoanele, maşinile, calculatoarele, se sparg ţevi de apă, se produs inundaţii. Sar obiecte, cad cărţi din bibliotecă etc. Şi toate acestea pentru că dragonii încearcă să-şi facă simţită prezenţa, se răzbună pe cel lângă care ajung sau pur şi simplu îi cer ajutorul.

Dragonii blochează chakrele superioare şi determină pierderi de memorie şi fuga de idei. Se schimbă şi se exacerbează obiceiurile alimentare şi/sau nevoile sexuale, apar dorinţe noi, plăceri noi, ca şi cum o parte din tine ar vrea altceva. E, de fapt, un alt fel de simptom de posesie.

Nimeni, în afara celor iniţiaţi, nu e conştient de ei. Când te duci în vacanţă la Portiţa, stai pe plajă, bei o bere, mănânci o ciorbă de peşte, te încarci cu energia locului. Cu dragonii locului. Crapul pe care îl mănânci a trăit în apa aceea. A mâncat din entităţile din apă, care sunt elementali ai dragonului lacului respectiv.

Când mergi să te odihneşti undeva, nu faci altceva decât să te încarci cu entităţi ale locului care cresc puterea interioară, cea de la nivelul sinelui. Începi să te simţi mai bine, eşti vitalizat şi te întorci. Simţi că ţi se deschid alte drumuri. Te duci, inconştient, înapoi. După ce ai vizitat unele zone, parcă sexul a fost mai bun, serviciul a fost mai uşor, relaţia cu partenerul de viaţă a fost mai lină, copiii s-au mai liniştit, tu te-ai mai echilibrat.

În plus, un loc, ca să fie bun pentru tine, trebuie să fie mai puternic decât tine. Poţi să fii mai puternic decât un loc? Absolut. Poţi să te afli într- un loc cu

un dragon cu şase capete, iar tu să fi trecut de 12. Evident că nu se întâmplă nimic. Îţi foloseşte şi acesta. PUTEREA VINE DIN DIMENSIUNEA DRAGONULUI PE CARE L-AI ÎNVINS, DAR SI DIN NUMĂRUL DRAGONILOR. De-asta te atrag locurile noi, alţi dragoni. Aşa se explică de ce anumitor oameni nu le place să meargă în locuri noi. În realitate, nu le place schimbarea care vine din interior.

Oricum, dragonii vin. Te cheamă. Mie mi-au venit pe măsură ce am fost pregătit să-i întâlnesc. Si vin peste tine unde şi când nu te aştepţi. Am întâlnit unul dragon de bani, al bogăţiei, în Budapesta. M-au luat nervii demi venea să mă urc pe pereţi. Am trecut prin faţa hotelului şi nu l-am văzut de câteva ori, iar GPS-ul mă întorcea în acelaşi loc. Mi-am dat seama că este ceva greşit şi m-am oprit. L-am găsit şi l-am împachetat.

Mai nou, am observat că vin dragoni care nu sunt de acord cu transformarea celor cu valori bune şi fac orice ca s-o împiedice. Ei ne creează probleme.

8. CUM SE ÎNVING DRAGONII

Repet, şi o voi repeta cât de des, dragonii sunt fraţii noştri. Sunt şi buni, şi răi, ca oamenii. Sunt specializaţi, coloraţi, au puteri, au caracteristici, au drepturi divine şi liber arbitru, ca orice spirit. Nu avem voie să le facem rău fără acordul lui Dumnezeu. Dacă ne dă Dumnezeu în grijă un dragon, nu avem altă variantă decât să-l îngrijim. Ştiţi cum vine asta? E ca şi cum ţi-ar face cadou Dumnezeu un cal nărăvaş, iar tu te-ai apuca să-l baţi şi să-l disciplinezi cu biciul!

Cam aşa am făcut io şi aşa face acum, după 2000 de ani, ortodoxia. Dezastru. Aşa am fost învăţaţi, din frica de rău, de ispită. Din frica de a nu greşi se naşte agresivitatea creştinismului. E ca şi cum ai vrea să dresezi un leu şi dai cu sabia în el până leşină. Vă spun sincer că şi mie mi-au trebuit 20 de ani să înţeleg că e greşit aşa. Învăţam exorcizările la Mănăstirea Cernica în ’90 şi nu ştiam să fac altceva pentru a învinge dragonii decât să-i lovesc cu sabia de lumină. Acum, că aţi aflat de la mine cum se face, nu mai aveţi scuza mea, veţi putea avea grijă de ei.

Cum mi-am schimbat părerea despre dragoni? Greu. Iniţial, i-am privit pe demoni ca pe nişte duşmani de moarte şi i-am căsăpit. Destul de târziu, mi-am dat seama că nu e corect şi mi-am schimbat atitudinea faţă de ei. Într-o noapte, pe când zburam peste ocean şi aveam tot timpul din lume până la destinaţie, am urmărit un film despre un dragon (nu pot dormi în avion). Nici măcar nu are importanţă ce film. În timp ce mă uitam la el, mam gândit la relaţia mea cu dragonii şi la faptul că nu-mi era frică de ei. Mam întrebat de unde îi cunosc. De ce naiba să nu poţi avea o relaţie cu ei? Apoi mi-a trimis un maestru de-al meu o secvenţă dintr-un alt film, în care un bărbat îi cere unei femei să-i vândă un dragon. Aceasta i-l dă, dar la sfârşit îi spune: „Dragonii nu sunt sclavi!”

Ţineţi minte ideea asta: dragonii nu sunt sclavi! Pot să vă fie duşmani sau prieteni, dar niciodată sclavi. Sunt înţelepţi şi puternici şi, dacă vor, oricum scapă de voi. Se poate crea o conexiune între noi şi dragoni, iar ei îţi pot fi loiali până la sacrificiu. Şi care-i scopul? Păi, este foarte simplu. Toţi suntem pe scara venirii de la Dumnezeu şi toţi suntem pe scara întoarcerii la Dumnezeu. Aşa cum eu am fost ajutat în viaţa mea de patru preoţi care s-au chinuit cu mine, pentru că le făceam probleme mari, fiind unul dintre cei care testează orice, şi io am datoria de a-i susţine pe ceilalţi.

Prin anii ’90, nici măcar nu credeam în exorcizări şi demoni. Cum poţi să-ţi dai seama dacă un demon există sau nu, altfel decât să-l trimiţi în cineva pe care îl cunoşti? J Or, pe tata îl cunoşteam de vreo 20 de ani! Ştiam ce-i poate capul. Era un tip foarte bine echilibrat psihic. Drăguţ era că m-a şi crescut în spiritul ăsta: „Cine are curaj să se dea pe cel mai înalt tobogan?”

Pe parcursul evoluţiei mele spirituale, am înţeles că trebuie să treci peste orice lucru care te face vulnerabil. Un adevărat maestru nu are frici, nu are scârbe, nu are milă, nu are slăbiciuni... În copilărie, unul din jocurile mele cu tata era să ne facem scârbă unul celuilalt. Face parte din antrenamentul psihic al agenţilor secreţi. Dacă ţi-e silă de viermi, simplul fapt de a te umple de ei te face să spui tot! J

Tata, fără să vrea, prin natura meseriei, m-a crescut astfel. Ţin minte că m-a lăsat singur noaptea, în pădure, cu arma de vânătoare, la o pândă la mistreţ. Cred că aveam 14 ani. A fost unul din momentele când mi-a dat o palmă peste ceafă. Mergeam sub lumina lunii, prin porumb, spre casă. Eram într-un şir de vânători. La un moment dat, am văzut un şarpe negru. I-am zdrobit capul cu patul armei. (Acum regret. Ce vină avea?) În secunda următoare, m-am trezit cu o palmă peste ceafă! Tata.

— De ce crezi că ţi-am dat-o?

— Pentru că arma este încărcată şi puteam să-mi zbor singur creierii, i-am răspuns, spăşit.

Si ne făceam silă unul altuia la masă. Că asta seamănă cu nu ştiu ce, că cealaltă seamănă cu nu ştiu ce. La un moment dat, mama făcuse o supă de roşii cu tăieţei laţi. Stau şi mă gândesc şi zic:

— Măi, tată, tăieţeii ăştia seamănă cu o tenie în sânge.

Nu a rezistat. A stat puţin şi a fugit la baie... De atunci, nu a mai vrut să ne jucăm aşa.

Mi-a prins bine relaţia cu tata, care tot încerca să afle ce făceam când nu voiam să-i spun. Mai cu frumosul, mai cu binele, evitam cât puteam să mă las prins în plasă şi mi-a prins foarte bine treaba asta. Trebuia să-mi controlez stările, gândurile, manifestările.

La un moment dat, mi-am zis: „Hai să vedem dacă există exorcizare!" M-am apucat să citesc moliftele, să fac ritualul aşa cum trebuie. Zic răului: „Intră în tata!" Asta se întâmpla noaptea, când tata dormea. J Apoi m-am culcat.

Vine tata a doua zi după-amiaza de la muncă, deschide uşa, ne aşezăm la masă şi, fără să-i fi spus eu ceva, îmi zice:

— Îmi vine să-ţi sparg capul cu ceaşca asta!

Mă uitam în ochii lui şi vedeam furia dinăuntrul lor.

— Tată, sunt eu, Dragoş!

Expresia feţei i s-a schimbat şi s-a liniştit. S-a dus şi s-a culcat. Am luat moliftele şi i-am făcut exorcizare în sens invers. După ce s-a trezit, i- am zis:

— Băi, tată, te-am făcut...

Si i-am povestit ce făcusem.

— Păi, da, dar eu pregătirea psihică n-am făcut-o cu aşa ceva, mi-a spus.

Printre numeroasele lucruri pe care trebuie să le înveţe orice maestru este cum să relaţioneze cu dragonii. V-am dat modelul lucrurilor sfinte - slujbe, masluri, dezlegări, moaşte de sfinţi, icoane făcătoare de minuni. Bun. Apropo de dragoni şi de locurile în care sunt: vreţi, nu vreţi, când vă duceţi într-un loc, intraţi în legătură cu dragonul locului respectiv. Arta este să fii în armonie cu el, nu în opoziţie. Dacă îl blestemi, nu te va iubi niciodată. Or, exact asta face creştinismul de 2000 de ani! Poţi să binecuvântezi orice loc nou în care te duci? Absolut!

Poţi să te împrieteneşti cu dragonii? Da. Dar trebuie să vezi ce le place. Cu moliftele nu merge, vă spun eu. Ei sunt foarte simpli. Le place mâncarea,

muzica, sexul, sportul, să conducă, să danseze, iar unora, să se bată.

Evident că aceste caracteristici ale dragonilor ne influenţează viaţa. Dacă-ţi pui casa pe un dragon de arte marţiale, vor fi tot timpul certuri. N-ai decât să te îndrepţi către sala de arte marţiale şi te refaci acasă. Dacă mă întrebaţi pe mine, cel mai bine este să stai pe dragoni de vindecare, pentru că sunt cei mai buni pentru refacerea după muncă, după stres.

De unde ştii ce fel de dragon este? Simţi. Măsori. Pentru că, odată ce te duci într-un loc, se amplifică anumite trăiri. Pentru cei care ştiu radiestezie, pentru cei care nu fac măsurători, poţi să simţi dragonul în funcţie de momentul, locul şi situaţia în care a apărut. Şi, dacă nu, îţi dai seama pe parcurs, în funcţie de ce anume se schimbă în tine.

Cum simţi, fizic, că ţi-a venit un dragon? Ştiţi senzaţia aceea când te strânge căciula? E ca o gheară care îţi strânge craniul şi îţi ard ochii. Senzaţia fizică este însoţită de amplificarea trăirilor. Dar nu vă bucuraţi prea mult, nu e ca atunci când „poşteşti" un *joint,* ţi se amplifică bubele sau ai stări pe care nici măcar nu le recunoşti drept ale tale...

Se poate întâmpla să ai mai mulţi dragoni deodată, veniţi după principiul rezonanţei. Cel mai simplu este să se măsoare compatibilitatea dragonului cu o anumită activitate, bucurie, plăcere. Şi ei au plăceri. Gândiţi-vă că dragonii sunt fiinţe instinctuale şi emoţionale; unii sunt raţionali şi înţelepţi.

Nu m-am născut deştept. Am devenit mai înţelept în timp, după ce am înţeles lucruri simple. Învingând dragoni, îţi dau din potenţialul lor şi te susţin. Dacă înving numai dragoni ai luptei, ce-o să fiu? Luptător. Dacă înving dragoni de vindecare, ce-o să fiu? Terapeut. Dacă înving dragon de păpică? Ce-o să fiu? Bucătar, master chef. Dar ca să fiu înţelept trebuie să caut dragoni ai înţelepciunii. Şi unde îi găseşti? Sub şcoli, sub universităţi. Universităţile bune, de prestigiu, au întotdeauna dragoni înţelepţi.

Ideea este să ţi-i faci prieteni. Eu am început prin a-i răni şi învinge, dar nu înseamnă că trebuie să repetaţi greşelile mele. Am început prin a le lua capetele, dar aşa fost calea mea. Acum, ajutându-i prin ceea ce fac eu, dar şi ca voi, care îi vor ajuta, la rândul lor, îmi răscumpăr greşelile faţă de ei.

De ce să înving un dragon? Explicaţia este următoarea: evoluţia spirituală se face prin competiţie. Sunteţi în competiţie de când vă naşteţi. Ca să

parafrazez o glumă de pe internet: dacă sunteţi aici şi citiţi cartea aceasta înseamnă că aţi câştigat o competiţie pe vremea când eraţi spermatozoizi! Vreţi, nu vreţi, sunteţi în competiţie cu voi înşivă în primul rând şi apoi cu ceilalţi. Pe măsură ce urcaţi, veţi vedea că, şi fără să vreţi, intraţi în competiţie cu alţii. Să vă explic de ce. Cu cât evoluezi mai mult, cu atât gândul şi cuvântul tău încep să capete putere şi autoritate. Dorinţele şi gândurile tale devin manifeste în planul material. Un lucru este clar, nu poate exista decât un singur campion! În orice competiţie. Însă există indivizi, entităţi cărora nu le convine că nu mai au autoritate. Pe ei nu-i interesează dacă au dreptate sau nu. Pe ei îi interesează doar ca lucrurile să se întâmple cum vor ei şi-i deranjează că-şi pierd autoritatea. Or, în lumea spirituală, ierarhia este cea care îţi dă autoritate. Cu cât eşti mai sus, cu atât ai o autoritate mai mare. Imaginează-ţi că vine unul peste tine şi, dintr- odată, nu mai ai niciun cuvânt de spus. Poţi să spui orice, dar nu mai poţi să te impui. Şi atunci apare frustrarea, care te va împinge să ataci.

Cam aşa păţeşte creştinismul acum. Cerul era plin de sfinţii lui Iisus. Nu prea deştepţi, dar cu lumină mai multă şi cu putere mai mare decât ceilalţi din alte religii, chiar dacă cei din urmă erau mai deştepţi. Preoţii şi episcopii lui Iisus nu aveau alt merit decât că erau ai lui şi-şi luau puterea de la el. Îi întreceau, prin lumină şi vibraţie, pe maeştrii din India şi Tibet. Acum le fuge pământul de sub picioare, pentru că sunt oameni care s-au ridicat ca putere, lumină şi vibraţie deasupra lor şi, implicit, deasupra lui Iisus. Evident că apare conflictul. Creştinismul pierde teren. Iisus avea putere pentru că exista o mulţime de ignoranţi care i-o dădeau şi, automat, puterea lui a crescut prin sufletele pe care i le-au dat oamenii. Adică popa zice: „Toată viaţa noastră lui Iisus Hristos să o dăm!” şi gâştele din biserică răspund: „Ţie, Doamne!” şi atunci sufletul şi puterea lor interioară unde se duce? La văru’ Iisus! J

Cei mai mulţi oameni au o părere greşită despre Cer. Acesta este precum parlamentul României, adică Dumnezeu este pus în situaţia de a lua cea mai bună decizie emisă de o grămadă de nebuni. Şi a mai apărut şi Iisus, care, ca Fiu de Dumnezeu, putea schimba decizia Bătrânilor, având şi misiunea de sacrificiu pe care a avut-o... Mulţi dintre acei nebuni - vorbesc foarte serios şi îmi asum acest lucru - n-au nicio legătură cu înţelepciunea şi au ajuns acolo

pentru că în timpul vieţii n-au făcut sex şi au postit. Şi au luat decizii, aşa îngrămădiţi cum erau. Este ca şi cum aş lua nişte pustnici din vârf de munte şi i-aş duce în parlamentul României, să ia decizii privitoare la statul român şi politica lui externă! Crezi că un călugăr care doar a postit, are patru clase şi nu ştie mai nimic poate să facă faţă pentru că îl ajută Duhul Sfânt? Răspunsul este nu. Nu poţi să construieşti un avion 747 doar ajutat de Duhul Sfânt. Îţi trebuie şi educaţie, şi cunoaştere ştiinţifică.

De asta Dumnezeu preţuieşte foarte mult înţelepciunea. Preţuieşte puritatea, da, credinţa, da. Dar şi înţelepciunea, pentru că se umpluse cerul de proşti creştini, al căror unic merit era că i se închinau lui Iisus. Proşti, dar mulţi, înclinând balanţa către Iisus. Din fericire, există entităţi spirituale pe care voi le consideraţi sfinte, sau aşa le spuneţi, care au învăţat şi se educă încontinuu şi au ajuns la înţelepciune. Şi aveţi mulţi sfinţi ca Paraschiva, Nicolae, Ciprian Calinic şi Mina. Dar nu toţi sunt aşa, unii sunt vai de ei.

Problema apărea pentru că deciziile corecte se iau prin comuniunea sufletului cu mintea. Nu numai cu sufletul, nu numai cu mintea. De aceea, trebuie dezvoltate ambele. Evoluţia spirituală presupune să mă dezvolt întru totul, nu doar cu sufletul. Aaa, sunt pur. Perfect. Dar fii pur acolo, la tine. N-ai habar să conduci un stat dacă eşti pur. E foarte frumos să fii pur la tine în chilie. Dar dacă eşti pur, prost, n-ai habar de diplomaţie sau cunoaştere politică, nu ai ce căuta în politica internaţională.

Acum nu vorbesc doar de învingerea dragonului, ci şi de integrarea lui. Pentru că un dragon, dacă vine, nu vine degeaba la tine; înseamnă că ai rezonat cu el, înseamnă că-i al tău, înseamnă că reprezintă, de fapt, instinctele, însuşirile, caracteristici tale, pe care trebuie să le integrezi şi să le armonizezi. Până ajungem noi la integrarea unui dragon, trebuie să ajungem mai întâi la trecerea peste el. Dacă mă întrebaţi pe mine, evident că cea mai bună soluţie ar fi să-l iau în braţe, să-l îmbrăţişez şi să-l iubesc. Dar e bine să faci asta după ce te cunoşti bine, ţi-ai făcut autoanaliza şi ţi-ai temperat anumite cusururi. Altfel, ai tendinţa să le faci pe toate, pentru că dragonul îţi amplifică defectele.

Prima metodă pe care am învăţat-o este să tai capetele dragonului cu

sabia de lumină. Ce se întâmplă când îi tai capetele? Îi iei puterea. Dacă nu i le tai pe toate, îi va creşte puterea şi îi va apărea un cap în plus. Capetele trebuie puse şi cusute la loc. Pe vremuri, eram foarte nesănătos la cap şi, ca să mă apăr de dragonii care veneau peste mine şi îi consideram duşmani, am tăiat capetele unui dragon şi mi le-am pus, ca un trofeu, pe umăr! Le purtam cum purtau indienii scalpurile... Când mergeam pe stradă, la nivel astral, aveam şapte capete de dragon, iar când îi întâlneam pe cei care aveau şerpi, scorpii sau dragoni, îi vedeam cum încep să tremure! După mult timp, mi-am dat seama că fac o gravă eroare şi nevoia mea de a-i răni pe dragoni e doar problema mea. Aşa că am început să-i dezleg şi să-i vindec pe cei legaţi sau răniţi de preoţii ortodocşi sau de alţi ignoranţi, cum eram şi io pe vremuri.

Ar trebui să avem faţă de dragoni aceeaşi atitudine pe care o avem faţă de oameni. Dacă găseşti un om sau un animal rănit sau legat, nu-l ajuţi? Procedează la fel şi cu dragonii! Dacă îi găseşti răniţi, îi vindeci. Dacă îi găseşti legaţi, trebuie să vezi dacă ai voie să-i dezlegi. Dar de cele mai multe ori, da, ai voie să-i ajuţi. Orice lucru faceţi pentru ajutorarea dragonilor, pentru evoluţia lor, vă va aduce recunoaşterea şi recunoştinţa lor. Iar ei vă vor ajuta. Vă vor ajuta din toate punctele de vedere. Ei mă ajută să scriu cartea asta, să ţin conferinţe despre ei, să-i învăţ pe alţii să aibă grijă de ei.

Prin Reiki, nu te învaţă nimeni să învingi un dragon. Pur şi simplu, cred că nu se ştie cum. Am fost nevoit să mă limitez la ce ştiu din ortodoxie. Pe măsură ce creşte lumina interioară, oamenii atrag dragoni din ce în ce mai mari. Cu cât devii o lumină mai intensă, cu atât atragi un dragon mai mare. Şi apare durerea aceea îngrozitoare de cap, de-ţi vine să muşti pe cineva de gât. Aşa am descoperit importanţa tainelor ortodoxe.

1) TAINELE ORTODOXE

Când mă durea capul şi vedeam că nu-mi trece nici cu pastile, mergeam la o biserică din Bucureşti, dintre magazinul Unirea şi Cocorul, unde slujeau trei preoţi. Erau tare buni. Îi simţeam. Asta a fost acum 20 de ani. Nici nu ştiu dacă mai trăiesc. Aceşti preoţi ieşeau cu alaiul în timpul liturghiei şi atingeau frunţile oamenilor cu Sfintele Taine. În momentul respectiv, îţi trecea un fior prin corp, iar dragonul de pe cap fugea. Atunci am înţeles că şi Sfintele Taine

sunt bune la curăţare de dragoni, pentru că ei fugeau de lumina şi vibraţia pâinii şi a vinului din potir. Dragonii fugeau de agheasmă, molifte, mir, lumină de vibraţie mare...

Mai târziu, când am învăţat că ai o sabie de lumină şi că, prin iniţierea Reiki de gradul I, ai acces la ea, am înţeles că e o altă formă de învingere a dragonului, şi anume cea prin tăierea capetelor. La început, când citeşti în poveşti că, dacă nu tai toate capetele unui dragon, îi creşte unul în plus, îţi spui că e doar o. poveste. Poveştile nemuritoare româneşti sunt foarte tari. Până nu întâlneşti un dragon, ai impresia că totul este o închipuire. De ce vă imaginaţi că copiii cred ce scrie în poveşti? Pentru că nu au cunoaştere şi sunt ignoranţi? Nu, pentru că încă văd... Dar mie mi s-a întâmplat să cred că un dragon are trei capete, când el avea, de fapt, patru. Şi, cum nu le-am tăiat pe toate, i-a crescut unul în plus. În asemenea situaţii, nu mai ai de-a face cu un dragon cu patru, ci cu cinci capete. Şi vine peste tine din nou, de data asta, supărat. Iar când îţi vine un astfel de dragon, n-ai altă soluţie decât să treci peste el. Habar n-aveţi, dar şi voi, în viaţa voastră, aţi întâlnit dragoni, însă aţi crezut ba că vă trage curentul, ba că aveţi dureri pre sau postmenstruale, ba că s-au stricat lucrurile de la sine, ba că s-a spart ţeava, de veche ce era, şi, mai mult ca sigur, v-aţi certat cu cineva în momentul respectiv.

Când ai un dragon, totul în jurul tău se schimbă. Io, unul, făceam experimente şi mă duceam cu el la coadă la poştă. Mai vine un mandat, mai trimiţi ceva. Inevitabil, în jurul meu, lumea începea să se certe. Nu mai ştia care cu care are treabă. Pe atunci, nu vedeam spiritual şi testam reacţii la prezenţa mea, încărcat fiind cu dragoni.

După aceea, mi-am zis să experimentez şi în sport. Simţeam cum acel ceva îmi creşte rezistenţa interioară, adică nu oboseam. Nu mai oboseam la antrenamente, nu mai oboseam când alergam. Puteam să fac două antrenamente unul după altul. Îmi creşteau performanţele fizice, deşi nu mai eram la 18 ani. E bine să fii interesat de dragoni, fie şi numai pentru asta. Şi, în anumite condiţii, poţi avea o mare mulţumire şi tu, şi colega ta de cameră! J

Singura problemă este că dragonii, în marea lor majoritate, nu au noţiunea de bine şi de rău. Ei pot, simt, amplifică tot, nu sunt răi, dar nu ştiu ce e bine şi ce rău. Sunt ca nişte copii care vor să le încerce pe toate. Într-un

moment de sinceritate, mi-am dat seama, nu ştiu dacă în mică sau mare măsură, că nu stăpânesc lucrul ăsta şi mi-am zis că trebuie să o las mai moale. M-am rupt puţin de dragoni o perioadă. Am înţeles că este greu să stăpâneşti întunericul. Şi atunci m-am gândit la următoarea soluţie: să cresc mai întâi mult mai mult în lumină şi abia după aceea, cu ajutorul ei, să încerc să-mi stăpânesc partea întunecată care avea să fie activată de dragoni.

Aşadar, am lăsat un pic dragonii deoparte şi m-am axat pe lumină, pe creşterea mea în număr de îngeri. Asta a durat din 2004 până în 2011, adică şapte ani. Şapte ani am stat în banca mea şi am lăsat dragonii în pace. De ce? Pentru că am avut senzaţia clară că nu sunt pregătit să-i întâlnesc şi să-i stăpânesc. Cred că este o calitate a luptătorilor să simtă când au şansa de-a câştiga şi când nu. Io simţeam că nu pot câştiga în acel moment. Când eşti prost, te bagi cu capul înainte, indiferent de consecinţe. Când ai o doză de înţelepciune, intri într-o luptă doar dacă ai şanse reale de câştig. De vrut, vrem multe. Dar nu le putem avea pe toate. Este foarte important să ne cunoaştem atât de bine, încât să ne dăm seama de limitele noastre.

Există două lucruri care te pot face să pierzi: te subestimezi şi nu-ţi cunoşti puterea sau, din cauza egoului, te supraestimezi.

De obicei, te implici în lucruri care te depăşesc dacă eşti orgolios. Cei care se ard o păţesc din cauza orgoliului. Orgoliul îi face să creadă că sunt mai buni decât în realitate. Am făcut radiestezie şi am măsurat: „Pot învinge dragonul cu un singur cap?” Şi abia după aceea m-am apucat să studiez dragonii.

În ortodoxie, se crede că singura modalitate prin care poţi să învingi un dragon este să-i tai căpăţânile şi să-l chinui. Ortodocşii îl hăcuiesc ca pe- un animal, îl toacă, pentru că au fost învăţaţi că e rău, iar ei au fost puşi să lupte întotdeauna împotriva răului, în numele lui Dumnezeu. Să ştiţi că numai în creştinism se întâmplă astfel. M-am întrebat: oare de ce? La chinezi n-o să întâlneşti aşa ceva. De-asta sunt ei aşa cum sunt, de-asta au ce au şi au reuşit să facă ceea ce fac. La noi, de ce nu se întâmplă aşa? Pentru că lucrurile n-au fost înţelese corect de la bun început. În materie de luptă împotriva dragonilor, tot ce s-a întâmplat a fost pentru că aşa am fost învăţaţi. Toţi creştinii au fost învăţaţi la fel, spre deosebire de chinezi, care ştiu să lucreze cu dragonii - motiv pentru care ne vor călări în viitorul apropiat. Dacă nu învăţăm să ne ridicăm

singuri, ne vor călări rău de tot. Dacă nu învăţăm să conlucrăm cu dragonii, să-i învăţăm şi să-i educăm, să-i învingem fără să-i rănim, vom dispărea ca naţiune, pentru că dragonii înseamnă viaţa. Suntem o naţiune care blestemă dragonii. Ne blestemăm singuri şi pe noi, şi rădăcinile noastre.

Personal, nu voi suferi dacă va dispărea, la un moment dat, poporul român. Nu voi suferi dacă va dispărea orice popor. Face parte din moartea planetei acesteia. Când va dispărea planeta aceasta, dacă nu plecăm până atunci, vor dispărea multe popoare. Şi cel român. Dacă nu mă deranjează moartea mea, de ce aş fi ipocrit să spun că mă deranjează dispariţia unui neam? Ştiu că, dincolo de românism, există spiritul, iar faptul că ne naştem români, unguri, americani sau ţigani este un lucru rânduit de Dumnezeu. Eu nu mă simt foarte român. Aaa, sunt dator poporului român că m-am născut prin el, da. Şi fac tot ce ştiu mai bine ca să-l ajut. Îmi plac multe lucruri la poporul român. Fiind român, sunt dator, fără dubiu, să apăr cu cunoaşterea mea poporul român. Asta nu înseamnă că sunt din cale-afară de naţionalist. Nu mă veţi auziţi niciodată lansându-mă în efuziuni naţionaliste. Poporul român are şi bune, şi rele. Are şi realizări, şi nerealizări spirituale. E un popor foarte complex. Are de toate, şi trădări, şi realizări. Poate că în asta constă frumuseţea lui...

Cred însă că, din perspectivă divină (încerc acum să-mi imaginez ce gândeşte Dumnezeu), din moment ce poporul român a dat naştere unor entităţi spirituale cărora voi le ziceţi sfinţi şi care au avut acces la anumite planuri superioare, pentru Dumnezeu este foarte important. Din acest punct de vedere, poporul român a atins, într-adevăr, un nivel spiritual înalt, dacă raportăm numărul de sfinţi la numărul de locuitori. Ar fi păcat să dispară poporul acesta, tocmai pentru că a dat naştere unor oameni speciali. Dacă staţi şi vă gândiţi, veţi constata că foarte mulţi sfinţi ortodocşi români sunt în apropierea tronului, foarte mulţi sfinţi ortodocşi români au acces la banca de date a lui Dumnezeu şi au un cuvânt de spus privitor la strategia divină... Chiar dacă nu au înţeles multe, pentru sfinţi este mult mai uşor să se înţelepţească, pentru că sesizează mai uşor adevărul. Nu mai au probleme majore cu karma personală şi, odată născuţi, se pot ocupa de dezvoltarea personală!

Învingerea dragonilor am învăţat-o cu adevărat de la un maestru Qigong. Nu m-a învăţat de bunăvoie ci, sătul de modul barbar în care mă purtam cu ei, a venit peste mine într-o noapte şi mi-a zis: „Nu mai chinui dragonii! Hai să-ţi arăt cum se face!” Şi mi-a arătat frumos cum să-i învingă. Foarte simplu: „Iei dragonul şi-i înnozi capetele!” Cum îi înnozi capetele? Ca pe sfori. Problema este că dragonul nu stă cuminte decât în anumite condiţii. Pentru a dobândi puterea de a-l face să stea liniştit, se ţine post negru sau i se dă lumină. Postul negru nu e apanajul ortodoxiei. Maestrul meu de Qigong ţinea post negru 40 de zile în fiecare an, ca să stăpânească cei peste 70 de dragoni pe care îi avea şi pe care îi folosea ca să antreneze trupe de elită.

Evident că se poate învinge un dragon şi rugându-te. Te rogi şi, în timp ce te rogi, îl împachetezi. Citeşti psaltirea cu lumânări aprinse şi, cu lumina aceea care vine când se deschid cerurile, se respinge dragonul.

O altă formă prin care poţi supune un dragon este sportul sau efortul fizic. Te duci şi alergi pe stadion până zice dragonul că nu mai poate. Vorbesc foarte serios. Şi, în clipa în care spune că nu mai poate, l-ai învins.

Dragonii au potenţial. În momentul în care învingi un dragon: 1. îţi creşte puterea, pentru că potenţialul lui devin al tău; el devine dragonul tău, puterea ta sau 2. primeşti aur spiritual în funcţie de vârsta astrală a dragonului, cam 10 galbeni pe un miliard de ani. Deci, dacă am învins un dragon de 10 miliarde de ani, voi avea o sută de galbeni. O sută de galbeni echivalează cu o sută de zile de post negru. Aţi înţeles care este paritatea? Nici măcar nu vă cer să mă credeţi. Verificaţi şi măsuraţi.

Eu am fost preocupat de gândire. De ce? Pentru că m-am născut prost, însă măcar am meritul de a-mi da seama că sunt prost şi m-am întrebat cum pot să-mi cresc IQ-ul. Nu am acceptat niciodată că voi muri la fel de prost cum m-am născut. Nu vreau asta. Şi atunci am căutat să văd cum pot deveni mai înţelept. Există înţelepciunea pe care ţi-o dă Dumnezeu. Povesteam odată că eram în postul Crăciunului şi a doua mea nevastă ţinea postul. Avea o relaţie foarte bună cu Dumnezeu. La un moment dat, m-a întrebat: „Mi-a zis Dumnezeu că, după postul ăsta, ţie îţi va da înţelepciune, iar mie, blândeţe. Ce înseamnă asta?” „Că eu sunt cam prost şi tu eşti cam agresivă”, i-am răspuns.

Prin urmare, înţelepciunea este o energie. De fapt, e vorba de nişte îngeri ai înţelepciunii, numiţi elohimi, care se găsesc în creier. Înţelepciunea este dată de Dumnezeu, este înţelepciune divină. Dar există şi înţelepciune demonică, de care vorbeşte Iisus când spune: „Fiţi blânzi ca porumbeii şi înţelepţi ca şerpii.” Nu mai ştiu dacă a spus-o Iisus, Krishna sau Buddha, dar nu mai are importanţă. A zis-o cineva. Biblia e atâta de controversată, încât nu mai ştii care e adevărul. Deci există o înţelepciune a şerpilor. În momentul în care învingi un şarpe, un dragon, primeşti potenţialul lui. Este exact ca în *Nemuritorul.* L-ai învins, i-ai luat potenţialul. Bun. Care e câştigul lui? Îşi schimbă vibraţia şi poate să plece în lumină. Pentru el, a pleca în lumină este foarte important. Nu a avut conştiinţa binelui, aşa că o învaţă. Unii nu au conştiinţa luminii şi o învaţă. Unii au stat doar în întuneric, au făcut foame. Foamea aceea exacerbată este a entităţilor care n- au putut să se hrănească. Ele nu ştiu ce înseamnă să le fie cald, bine, să fie sătule sau iubite. De-asta mâncarea este foarte importantă pentru dragoni, de-asta există magia pe mâncare, pentru că ei sunt dispuşi să facă orice pentru ea.

Sexualitatea contează, şi ea, foarte mult, fiindcă dragonii au pulsiunea care îi face să-şi dorească suflet. Sexul este o modalitate prin care obţin suflet. Şi atunci evident că sunt dispuşi să promită şi să facă orice pentru mâncare şi sex. Aşa apare manipularea sexuală prin mâncare şi magie. Am întâlnit femei care ştiau să le folosească pe amândouă. Foarte interesant. Noroc că am fost avizat dinainte. Dar mi-a plăcut să le studiez. Fetele astea foloseau demoni mari. Erau la grupa mare. Dragonii sunt de nivel mic, din punct de vedere spiritual. Pe planeta aceasta trăiesc o mulţime de entităţi. Toţi oamenii sunt la fel. Da? Între 1,50 şi 1,90. Dar imaginaţi-vă că, la nivel spiritual, există indivizi pentru care planeta este o fărâmitură pe masa la care stau. Nu ştiu dacă înţelegeţi cum e cu dimensiunile spirituale. Evident că demonii pe care pot să-i folosească sunt foarte mari. A fost o experienţă interesantă. Am învăţat din ea, dar mi-am luat-o rău. N-a fost drăguţ modul cum s-au purtat cu mine. Da, eram mic şi prost, însă felul în care te comporţi cu un om mic şi prost îţi dă dimensiunea. Să ştiţi că Fiii de Dumnezeu sunt pe Pământ pentru că s-au purtat cu celelalte entităţi ca naziştii cu evreii. Înţelegeţi ce vreau să spun? S-au

considerat îndreptăţiţi să facă orice entităţilor spirituale aflate sub ei. De aceea sunt pe Pământ. Şi o s-o ia pe cocoaşă multă vreme pe Pământ, până când o să înţeleagă că n-ai voie să faci rău nimănui, nici măcar celor care sunt proşti şi răi.

De asta iubesc mai mult înţelepciunea călugărilor shaolin. Ei nu râdeau nici de un nebun, nici de un om rău. Pentru budişti, dacă un om este în lanţuri, trebuie să-l ajuţi. Nu ştii niciodată când o să schimbi locul cu el. Şi au avut dreptate. Au venit chinezii, pac, i-au înlănţuit şi pe ei. Aici, creştinismul, care este un mixaj între budism şi iudaism, e aşa... un fel de „dinte pentru dinte cu iubire.” „Morţii mă-tii, dar te iubesc.”

Stropitul cu agheasmă sau atinsul de hainele sfinte ale preotului este o altă formă de curăţare. Imaginaţi-vă însă că răul nu are percepţia binelui. El nu ştie că trebuie să plece, nici de ce. Merge la cineva, nu ştie că e greşit să fie acolo, nu are această conştiinţă. Te duci şi îl stropeşti cu agheasmă, cu foc. Face şi mai rău şi ajunge să te urască, pentru că nu înţelege că tu eşti bun. Şi nu eşti bun, până la urmă, pentru el. Aţi înţeles? Îl mai şi blestemi cu moliftele Sfântului Vasile. Normal că te percepe ca fiind rău. Dar, ca să vă fie foarte clar, aveţi o datorie - n-am spus-o eu; ştiţi cine a zis-o prima oară? Părintele Galeriu. El a vorbit prima dată despre iubirea faţă de duşmanul lui Dumnezeu. Dragonul este duşmanul lui Dumnezeu. A ales să fie duşmanul lui Dumnezeu, dar nu ştie când şi nici de ce. „Dar de ce se bate răul acesta cu Dumnezeu?” am întrebat. Părintele Pantelimon mi-a zis: „Nu Dumnezeu vrea războiul ăsta. Răul a ales să fie duşmanul lui Dumnezeu.” De ce? Pentru că are scara de valori inversată. Nici măcar nu poţi să te superi pe el, pentru că nu înţelege adevărul şi toate valorile lui morale sunt inversate. Chiar şi aşa, menirea ta este să-l educi, să-l ajuţi. Bun. Este adevărat că, dacă face belele, trebuie să-l opreşti. Dar, să ştiţi, a-i dai cu sabia în cap este cea mai proastă soluţie, pentru că nu e deloc educativă. Vă spune unul care a făcut ani de zile şi exorcizări, şi trimis în iad, şi săbii de lumină. Ani de zile.

O altă soluţie oferită de creştinism pentru a învinge dragonii era să merg la moaştele sfinţilor. Era un preot foarte bun la patriarhie. Mă duceam, mă închinam, puneam fruntea pe moaştele Sfântului Dumitru şi realmente auzeam: „Pe ăsta de unde l-ai mai adunat?” Aveam lipici la dragoni. Părintele

Pantelimon râdea. Zicea: „Unde-i rău, hop şi Dragoş al meu.”

Problema este că trebuie să ai lumină şi vibraţie pentru asta. Legarea se face la nivel astral. Dacă nu ai putere, eşti vulnerabil şi dragonul te muşcă, iar rana poate să-ţi apară la nivel fizic. Te poate omorî. Mi-a zis unul, odată: „Te omor”. „Ei, mă omori... Fugi de-aici.” Am sărit cu maşina de raliu afară la o cursă de viteză în coastă, la Braşov. Am lovit maşina de jur împrejur. I-am rupt două roţi. Dumnezeu m-a păzit, altfel cădeam în râpă ori o luam printre pomi. M-am rotit de jur împrejur şi, cum roţile s-au rupt în borduri, nu m-am răsturnat. De atunci, m-am învăţat minte. Nu-i mai subestimez pe dragoni. Am subestimat dragoni, am subestimat demoni mari şi era s-o păţesc urât. La un moment dat, din cauza rutinei, oboselii sau tracasării, ori fiindcă în ultimul timp ai avut numai pacienţi cu probleme mari, ajungi să-i subestimezi. Şi atunci dai de necaz.

Pe măsură ce îi ajutaţi pe dragoni, veţi avea beneficii spirituale şi materiale. Lumea asta, voi, ca spirite, veţi beneficia de susţinere. Imaginativă că numărul dragonilor pe care pot să-i ajut este mic. La Santiago de Compostela sau Athos, dragonii ating un nivel destul de ridicat al luminii interioare. Nu ştie însă nimeni să-i ajute; nici eu nu am avut dreptul să-i ajut decât pe câţiva dintre ei.

Când eram pe Camino, La Santo Domingo, am ajutat douăzeci de dragoni. La Leon, vreo zece. Dar vă imaginaţi că, în total, n-am trecut, cred, de două sute pe toată calea spre Santiago de Compostela. Este insignifiant, raportat la numărul lor. Sunt miliarde care au nevoie de ajutor. Athosul este plin de dragoni care au lumină interioară peste 90 şi EBF peste 90. Sunt credincioşi şi merg la slujbă. Nu poate şi nu ştie nimeni să-i ajute să treacă de poarta către Cer. I-am învăţat cum să procedeze pe câţiva călugări greci de la Athos. Pe români, nu, că nu m-au primit. Şi nici nu-i voi învăţa vreodată. Eu pe călugării români nu-i învăţ. Nu m-au primit, au zis că sunt eretic. Unii se roagă să merg şi să le arăt cum să facă. O să-i învăţ pe alţii. Nu am ce învăţa de la ei, deci nu mă interesează.

Dragonilor poţi să le tai capetele şi să le înnozi, poţi să le trimiţi lumină. Îi învălui într-o bulă de lumină şi cresc vibraţia luminii până aud: „Stop joc. Gata. M-ai învins”. Când dragonul se recunoaşte învins, am oprit orice lumină sau

atac. În momentul acela, devine supus. Dragonii, demonii, îngerii, oamenii, şerpii, scorpiile şi balaurii au aceleaşi caracteristici: inteligenţă, putere, credinţă, milă, curaj, tenacitate - la diverse niveluri. Noi, oamenii, şi îngerii le suntem superiori, dar şi ei pot avea caracteristici superioare nouă. Dacă luăm fişa psi şi măsurăm parametrii la îngeri, oameni, demoni, dragoni, vom vedea că sunt aceiaşi, diferă doar valorile lor. Adică orice înger, orice demon, orice dragon, orice scorpie poate să fie măsurată cu aceiaşi parametri cu care măsori oamenii.

De-asta este importantă radiestezia. Pentru că până şi pe dragoni poţi să-i măsori, ca să vezi ce defecte şi calităţi au. Există dragoni ai înţelepciunii, dragoni de vindecare, dragoni de sport, dragoni de condus, dragoni de dansuri şi muzică. Aici, de exemplu, sunt dragoni de muzică foarte interesanţi de cunoaştere. Am ţinut conferinţe la Filarmonică sau în case memoriale ale muzicienilor, pentru că dragonii de acolo erau interesaţi de cunoaştere, dar voiau şi să se încarce cu energie, să se transforme şi să se întoarcă în Cer.

Există învingerea tantrică a dragonilor. Tantra se ocupa cu evoluţia spirituală prin învingerea dragonilor prin sex, prin continenţă. Când termini, te-a învins. Ai orgasm, te-a învins. N-ai orgasm, l-ai învins. L-ai învins? Îţi dă puterea. La fel e sportul, la fel e pelerinajul. Eforul fizic este o formă de a-ţi învinge propriii demoni, inclusiv dragonii. Şi atunci ai opţiunile următoare: ori post negru, ori mătănii. Faci una, două, trei. De la o sută, deja oboseşte. Dacă te ascultă, înseamnă că l-ai învins. Deci dragonii pot fi învinşi prin rugăciune, post negru, mătănii, sport, sex, legat, tăiat capete, lumină şi iubire. Aveţi cel puţin opt soluţii.

Mai adaug una - folosirea îngerilor de lumină. Îl înconjuraţi pe dragon cu arhangheli, dar condiţionaţi să nu-l rănească cu săbiile. Din păcate, odată învins aşa, îţi va respecta puterea, dar nu te va respecta niciodată pe tine.

9. CUM SE CRESC DRAGONII

DRAGONII SUNT ENERGIA VITALĂ!

Din ei ne hrănim şarpele kundalini, din ei ne alimentăm trupul. Energia lor ne dă forţa fizică necesară. Ei constituie sursa puterii fizice, a vitalităţii, a sexualităţii şi înţelepciunii umane. Sexualitate au şi îngerii, însă dragonii au mult mai multă. Ei sunt motorul lumii materiale, forţa vieţii.

Dragonii cresc prin mai multe metode.

1)Mâncarea şi băutura pe care le primesc reprezintă cea mai simplă metodă. Evident, dacă mâncarea pe care o consumi este de vibraţie mare, vibraţia lor va creşte, dar dacă mănânci carne şi produse animale, vibraţia lor va scădea. Binecuvântarea şi/sau închinarea mâncării, folosirea CKR sau punerea palmelor deasupra ei produce exorcizare la nivel microscopic şi entităţile elementale negative pleacă, fie că este vorba de apă, fie de alte alimente. Evident că noi reprezentăm suma elementelor care ne constituie spiritul, iar spiritul este în strânsă legătură cu sufletul şi cu trupul. În perspectivă, o alimentaţie bazată pe elemente de vibraţie mare creşte vibraţia trupului şi, implicit, a sufletului şi spiritului. Dragonii îşi pierd din putere odată cu orgasmul şi ejacularea, care produc eliberare de elementali prin spermă. Asta nu înseamnă că nu se poate face sex prin intermediul lor. Sexul şi orgasmul le scad răutatea, dar şi puterea; sexul continent le scade răutatea, însă nu şi puterea. Astfel, pentru creşterea unui dragon, orgasmul este uneori necesar, alteori, contraindicat. E simplu: vrei să creşti puterea unui dragon, practici abstinenţa sau continenţa; vrei să o scazi, faci sex şi ai orgasm. În cuplu sau singur… după voie şi nevoie! J Câteodată, eliberarea de programe şi energie negative se face prin orgasm care, precum un scurtcircuit, arde programe negative.

2) Sexul. Regret că spun asta, dar s-a practicat şi la noi. Sexul este o formă de transfer de energie şi informaţie. S-a practicat sexul între antrenor şi fetele pe care le antrena, unul din motivele lui fiind tocmai acest transfer. Lăsând pudoarea la o parte, imaginaţi-vă că un antrenor este ca un urcior supraplin cu energie - de-asta poate antrena mai multe fete - şi că se goleşte, prin sex, într-un urcior mai mic, fata. Se produce instantaneu descărcarea de energie, informaţie şi spirit în fată. De-asta s-au acceptat tacit relaţiile sexuale dintre antrenori şi fetele pe care le antrenau. Evident rezultatele sportivelor erau bune...

3) Acumularea de informaţie şi energie, înţelepţire. Orice informaţie pe care o primeşte dragonul în domeniul lui şi o integrează îl face să crească în dimensiuni. Cursurile în domeniu, studiul individual, studiul filmelor de gen aduc informaţie nouă la nivel de sine. Şcoala creşte dragonul.

4) Dragonul creşte prin intermediul altor dragoni. Principiul este simplu: dragonii mari mănâncă dragonii mici. Cresc înghiţindu-i pe alţii. Un dragon mare este, în realitate, un dragon format din mai multe entităţi mai mici. N-am să spun cum se face asta...

5) Iniţierile. Suflul dragonului merge la nivel de sine şi creşte şi dragonul personal. Fiecare reiniţiere în măiestria Reiki îţi aduce un dragon, în Karuna, altul, în Shambala, altul. Evident că îi primeşti şi în funcţie de misiunea ta personală. Dacă eşti terapeut, primeşti un dragon de vindecare, dacă eşti luptător, unul de luptă etc.

6) Competiţiile. Când învingi, iei puterea celor pe care i-ai învins. *THE WINNER TAKES IT ALL.* Nu pot spune că mi-a convenit ce-a făcut Doamne Doamne cu mine, dar am înţeles de ce a făcut-o. În general, românii sunt zgârciţi cu ei înşişi. Nu investesc în ei. Nivelul nostru de competiţii sportive era destul de scăzut. Mergeam să fac cursuri peste hotare şi adunam dragoni din locurile respective, apoi veneam în ţară şi participam la diverse concursuri. Pentru că n-aveam timp să mă antrenez, eram ciuca bătăilor şi, evident, pierdeam. Dragonii mei ajungeau la ceilalţi în ordinea clasamentului. Nu înseamnă că nu aveam şi io bonusurile mele pentru efort, dar parcă tot mai bine era pe podium. Sunt un fel de gentleman driver.

7)Învingerea dragonilor pe sabie. Luând puterea celorlalţi dragoni, pot s-o dau spre creştere unui dragon pe care îl cresc, ca în filmul *Nemuritorul.*

Cum ajut dragonii?

În primul rând, trebuie înţeles că fiecare dragon are nevoile lui şi că nu toţi sunt la fel. Degeaba ţin cu mine un dragon căruia îi place muzica, dacă io nu cânt la niciun instrument. Degeaba ţin unul de luptă, dacă nu fac arte marţiale. Ceea ce am de făcut pentru ei este să-i îndrum spre aceia care îi pot folosi, cu care îşi pot manifesta potenţialul.

Cum pot să-i ajut? Având grijă de nevoile lor. Prin educaţie. Ei se află în exil pe Pământ. Se pot juca, se pot distra. Există dragoni de apă care se distrează. De exemplu, un parc acvatic se găseşte pe un dragon căruia îi place jocul cu apa. Dragonul de pământ e complementar cu cel de apă.

Poţi să-i ignori, dar pierzi. Fiecare dragon învins aduce aur spiritual, în funcţie de nivelul, vârsta astrală şi dimensiunea lui. În contul fiecărui dragon învins, poţi cere de la Dumnezeu un înger de aceeaşi putere în modul. Mai exact, dacă ai învins un dragon mare, primeşti un înger mare. Educaţia îţi aduce mai mult aur spiritual. Învingerea dragonilor îţi aduce nişte bani, adică o anumită cantitate de aur spiritual. Educarea şi transformarea dragonului însă îţi aduc alţi bani. De cele mai multe ori, dragonii pe care i-ai ajutat rămân ai tăi până la sfârşitul vieţii şi după aceea. Dacă vrei şi tu, evident. Până la urmă, ei sunt supuşi lui Dumnezeu şi îndeplinesc misiunile şi voia Lui.

Transformarea lor îi face oameni, fiinţe bipede dotate cu raţiune. J

Dacă este sigur ce vă spun? Asta este experienţa mea. Răspunsul îl vom afla doar când vom muri. Lumea spirituală este plină de simboluri şi fiecare le decriptează în funcţie de educaţia şi experienţa lui de viaţă.

Sunt dragoni care consumă carne, sunt dragoni care mănâncă vegetale. Depinde de nivelul lor spiritual. În general, cu cât natura lui benefică este mai mare, cu atât mănâncă mai puţină carne sau produse animale. Încep să mănânce legume şi fructe şi, până la urmă, nu mai mănâncă nimic. Înainte să mă duc la Athos, n-am mai putut să mănânc carne o săptămână, iar pe Munte, cea mai bună mâncare mi se părea pâine neagră cu măsline! J

Dragonii de bani nu produc doar bani. Ei mănâncă, fac sex, dar principala lor caracteristică este că le plac banii şi îi fac. Să nu credeţi că dragonii sexuali nu mănâncă. Să nu credeţi că dragonii de condus nu mănâncă. Ba mănâncă. O să vedeţi că dragonii de condus nu consumă decât în funcţie de nevoie, pentru că este vorba de viteză. Aţi văzut vreodată viteza de reacţie a unei ştiuci? Dragonii nu consumă carne de porc sau de vacă, fiindcă are vibraţie grosieră. Le scade viteza. Aţi văzut vreodată cum se mişcă un crevete? E vorba de adaptabilitatea la misiunile personale. Una e să mănânci, eu ştiu, ştiucă, alta este să mănânci porc. În funcţie de misiunea personală, dragonii mănâncă ce au nevoie, pentru că ceea ce înghiţim este făcut tot din particule de informaţie şi energie. Desigur, fiecare are altă energie, altă vibraţie, în funcţie de ce vrea să facă.

Eu n-am zis că nu mănâncă şi carne. O să vedeţi că sunt dragoni care vor şi ei un biftec tartar sau o vită în sânge, pe când alţii preferă salată de vinete cu ceapă. Nu există alimente obligatorii în cazul lor. Se merge pe principiul recompensei: fac ce trebuie, te ajută când ai nevoie sau în misiunea ta personală, evident că-i dai ce are voie şi nevoie să mănânce.

Sunt femei care cresc la nivel interior făcând sex oral şi înghiţind. Nu am de gând să dezvolt subiectul. Cine are de înţeles, înţelege.

Meditaţia Impământării

Stând pe scaun, vă imaginaţi că de la baza coloanei coboară nişte rădăcini maro prin picioare până în centrul pământului, unde se încarcă cu întuneric. Acest întuneric va creşte puterea dragonului personal.

10. IERARHIA DRAGONILOR

Există o ierarhie a dragonilor,

structurată precum casele regale. Toate tipurile de manifestări sociale umane, popoare, reţele, partide din lumea noastră sunt, în realitate, o manifestare a ierarhiei dragonilor. Motivul pentru care s-au născut şi alte tipuri de orânduiri sociale, în afara caselor regale, este apariţia unor indivizi din afara lor, mai puternici spiritual decât cei cu sânge albastru, care au răsturnat puterea. Apariţia lor a determinat şi apariţia celorlalte tipuri.
Casele regale nu mai deţin puterea pentru că şi-au pierdut spiritualitatea pe drum. Mă amuz când aud prostii de genul că regina Angliei este reptilian. Regina este manifestarea dragonului insulelor Angliei. Io, unul, o respect mult, pentru că şi-a sacrificat viaţa pentru poporul englez. Câţi oameni ca ea poţi enumera? Dacă e să o luăm aşa, toţi suntem reptilieni, pentru că avem la baza coloanei şarpele kundalini. Cine a lansat ideea că regina e reptilian probabil că a început să vadă la nivel astral, dar, neavând suficiente date ca să înţeleagă fenomenul şi văzând sinele reginei, a tras concluzia asta. Evident că, dacă vezi că

regina e mare cât Anglia, crezi că e cu totul altceva. Anglia şi-a păstrat structura socială şi, implicit, ierarhia de la nivelul casei dragonilor, chiar dacă a apărut Camera lorzilor.

Legătura noastră cu Anglia se

datorează tocmai existenţei spiritelor cu vârste astrale mari, Fiii de Dumnezeu care au dat naştere civilizaţiei indo-europene de aici, din Carpaţi, unde au ajuns după scufundarea Atlantidei. Ei nu au mers pe apă, ci au levitat până aici. Fiii de Dumnezeu au creat case regale. Principiul este foarte simplu. O entitate mare este formată dintr-o multitudine de entităţi mai mici. Ce s-a întâmplat cu Fiii de Dumnezeu? Imaginaţi-vă că o planetă ca aceasta, care are opt miliarde

de oameni, îşi împarte puterea la 144.000 de oameni. Ce putere pot avea oamenii ăştia? E ca şi cum planeta asta ar fi stăpânită de 144.000 de oameni. De ce şi cum li s-a luat puterea? În loc să fie o entitate mare, s-a împărţit în milioane de entităţi mici. Şi au

apărut casele regale. Adică regina este vârful a miliarde de entităţi elementale mici. În felul acesta, Fiii de Dumnezeu au fost obligaţi să înveţe adevărul, corectitudinea, jertfa, justiţia, colaborarea. Să înţeleagă că trebuie să aibă

grijă de cei mai mici şi mai slabi decât ei. Pentru că ei, fiind mari, aveau impresia că au voie să facă orice cu restul spiritelor. Şi acum mai există tendinţa asta. Este ca în filmele cu cei care-şi descoperă puteri paranormale şi primul lucru pe care-l doresc este să câştige la 6 din 49. „Dă, Doamne, să câştig la 6 din 49! Îţi promit că o să fac şi un azil de bătrâni, şi o mănăstire, şi un

orfelinat!” Toată lumea zice acelaşi lucru. Şi atunci ne-au trimis Bătrânii pe pământ, ne-au divizat şi, cu ocazia asta, ne-au luat puterea. De fapt, noi, Fii de Dumnezeu, suntem nişte entităţi foarte mari, dispersate în milioane de entităţi mici.

La fel, orice înger mare

este format din milioane şi miliarde de îngeri mici şi orice demon mare este format din miliarde de demoni mici.

Mie îmi place

divergenţa dintre biserica ortodoxă şi ceea ce spun eu. Io spun că un om poate să-şi crească numărul de îngeri

şi vine câte-un popă mai deştept şi spune: „Nu-i adevărat, are un singur înger.” Da, are un singur înger, dar format din milioane de îngeri de nivelul nostru. Până la urmă, amândoi avem dreptate. Adică totul este o problemă de raportare la Cerurile din care vin.

Evident că dragonii

despre care vorbim au lumină interioară (DH) şi beneficitate (EBF). Asta înseamnă că şi ei, la nivel de sine, au programe pozitive şi negative, ca oamenii, fie că au înţeles lucrurile spirituale, fie că nu. Când sunt învinşi, dragonii aparţin celor care i-au învins şi evoluează odată cu ei. Dacă cel care i-a învins

nu evoluează, nu vor evolua nici ei sau se vor limita la nivelul celor care i-au învins. Evident că se pot face simţiţi şi se duc la cei care îi pot ajuta mai mult. Io nu mă ocup doar cu educaţia oamenilor, ci deschid dimensiunile către toţi dragonii mei, către toţi dragonii celorlalţi, către îngeri şi demoni, ca să poată învăţa. Sistemul pe care l-am conceput (nu ştiu dacă veţi fi de acord, însă fiecare face cum vrea) face ca dragonii, pe măsură ce înţeleg lucruri spirituale, să se apropie de poarta către următoarea dimensiune, prima de lumină după astral. Cu alte cuvinte, ceea ce-i propulsează pe ei către lumină este propria lor înţelegere şi schimbare în bine. Şi, în momentul în care ajung să

înţeleagă şi să se schimbe, pot să treacă

dincolo. Avantajul ierarhiei lor este că se ajută, se anunţă şi se îndrumă unii pe alţii. Când începi

să-i ajuţi, ei îşi transmit unii altora şi se

află de ajutorul tău. Dacă îi răneşti, se întâmplă la fel...

11. DE CATE FELURI SUNT DRAGONII

într-o zi, la cursul despre dragoni, discutam despre tipuri de dragoni şi unde pot fi găsiţi în funcţie de specializare. O elevă mă întreabă: *„De unde pot să-mi iau un dragon de putere?”* Mi-am dat seama că nu a înţeles nimic din curs până atunci. Toţi dragonii sunt de putere, ei ne cresc automat puterea când îi primim şi îi învingem.

Dragonii sunt de foarte multe tipuri şi, dincolo de elementele din care provin, au diverse specializări, exact ca îngerii în Cer. în plus, au programele negative specifice demonilor şi pielea lor de dragon.

Nu am vrut să scriu o carte în care fac tabele cu tipurile, calităţile, însuşirile, atributele şi specializările lor, aşa că am să vorbesc despre ei după cum îmi aduc aminte. Pe lângă aceasta, io cred că lumea spirituală se experimentează, nu se învaţă pe dinafară, ca la şcoală. Cartea mea se doreşte un ghid în care să regăsiţi jaloane pe calea voastră spre cunoaşterea şi recunoaşterea dragonilor.

Unii dragoni au o singură caracteristică, alţii au mai multe însuşiri şi specializări. Pot avea deci mai multe capete, iar fiecare cap înseamnă şi putere şi specializare. Vibraţia lor variază de la minus la plus. Beneficitatea, de asemenea, poate varia de la minus la plus. Am întâlnit dragoni care au calităţi mai multe şi mai mari decât îngerii. Noi suntem crescuţi astfel încât să ne formăm o părere greşită despre ei. Această carte a mea se vrea şi o reparaţie morală la adresa lor.

Am să-i enumăr, dacă nu pe toţi, măcar o parte dintre ei, încercând să amintesc, în ordine, momentul şi modul în care i-am întâlnit.

Dragonii Elementelor: de pământ, apă, aer, foc, metal.

Orice element are spirit, iar ceea ce iese din mai multe elemente, de asemenea. Chiar şi o maşină, un avion, un vapor are un spirit, un dragon. în funcţie de puterea lor, dragonii au un anumit număr de capete. Am făcut, la un moment dat, măsurătorile astea, dar nu le-am scris nicăieri, nu m-am gândit că voi preda despre dragoni, aşa că voi scrie acum despre ele. Fiecare dintre cei pe care i-am iniţiat şi crescut nu are decât să caute singur şi să măsoare. Cam 70 de cai putere ai unei maşini corespund unui cap de dragon. Dacă ai o maşină cu 420 de cai, înseamnă că are un dragon cu şase capete. Ţine de puterea ta interioară să-l stăpâneşti. în automobilism, se recomandă să nu treci la maşini de putere mai mare de 100 de cai pe an. Vi s-a întâmplat vreodată ca, în timp ce conduceţi o maşină foarte puternică, să aveţi senzaţia că vă conduce ea pe voi? E clar că dragonul ei era mai mare şi mai puternic decât voi...

La fel, un vapor este un dragon. Cu cât mai mare vaporul, cu atât mai mare dragonul lui. La fel este cu camioanele, tancurile, avioanele. De ce? Pentru că sunt alcătuite din elemente. în realitate, camionul este o entitate. Are materie? Are. Are elemente materia asta? Are. Are din toate elementele? Are. Deci este o entitate. Ar merita să cititi *Christine* a lui Stephen King. Este vorba despre o maşină care îşi omoară stăpânii. în SUA, nicio maşină care a fost implicată într-un accident mortal nu se mai repară. Nu este voie. Există un cimitir unde zac doar maşini care au omorât oameni. Dacă un vehicul dă peste un om şi îl omoară, nu va mai avea voie să circule niciodată. Pentru că o maşină care a omorât o dată va omorî din nou. Asta nu înseamnă că şoferul nu e şi el vinovat, dar există o rezonantă între el şi maşina respectivă.

Evident că asta le va plăcea foarte mult colegilor mei de la psihiatrie. Există însă acum o generaţie de psihiatri care sunt activi spiritual, înţeleg o grămadă de lucruri şi vor schimba psihiatria în viitor. Nu se mai poate altfel. Pentru că e vorba de rezultate. Când vezi că stă un om 20 de ani şi nu i se întâmplă nimic bun, e clar că trebuie să iei măsuri ca să se schimbe ceva în

bine pentru el.

Dragonii de luptă

Am întâlnit dragoni de luptă prima dată în sălile de arte marţiale. Eram un practicant de karate shotokan ca oricare altul. Problema apărea când voiam să merg la biserică sau la mănăstire şi energia de acolo intra în contradicţie cu încărcarea mea din arte marţiale. Iniţial, nu am înţeles despre ce este vorba.

Mergeam deja la Cernica de o vreme şi, cum părintele Argatu nu avea timp de mine, mai vorbeam cu părintele Pantelimon. Vindea lumânări şi stătea mai mult în biserică. Doar când îşi făcea canonul de călugăr lipsea.

Participam la slujbele din mănăstire şi încercam să simt. Odată, stăteam pe scaunele din dreapta, cum intri în biserică. Eram singurul mirean şi aveam călugări şi în stânga, şi în dreapta mea. Mă acceptaseră ca pe unul de-al lor. Am rămas uimit când, în timpul slujbei, pe când se făceau rugăciunile către Maica, toţi ne-am ridicat deodată în picioare şi ne-am înclinat simultan în acelaşi unghi, ca şi cum am fi salutat pe cineva. Aveau să treacă ani de zile până să văd că Maica pogora la slujbă acolo, în mănăstirea de la Cernica!

M-am întrebat dacă părintele Pantelimon nu suferă că nu este în mănăstire când se face slujba. Aveam să aflu mai târziu că el vedea în lumea de dincolo şi participa la slujbă în Duh.

La un moment dat, m-am dus la el şi i-am spus:

— Părinte, vreau să văd şi io lumea spirituală cum e ea! Daţi-mi şi mie binecuvântare să o văd!

Iniţial a fost surprins, apoi a început să râdă.

— Crezi că pot face asta? m-a întrebat.

— Sunt convins, părinte, i-am răspuns.

— Bine, vino încoace!

— Binecuvântaţi, părinte!

Mi-a luat capul între palmele lui mari, muncite la câmp, şi mi-a suflat în creştet!

— Să-ti fie de folos!

— Sărut mâna, părinte!

în seara aceleiaşi zile, am plecat spre Bucureşti. Am luat autobuzul şi am coborât la metrou. Mă gândeam la ale mele când, dintr-o dată, am văzut un cuplu îmbrăţişat. Se sărutau şi-şi spuneau diverse. Atunci, în lumina slabă de pe peron, am văzut prima dată! Cei doi erau o colcăială de şerpi şi nu ştiu ce vorbe dragi îşi spuneau - deşi, cu experienţa de acum, îmi dau seama - dar pe gură le ieşeau numai şerpi. El avea geaca deschisă, iar ea şi- a vârât mâna în pantalonii lui, uitându-se în jur, nu cumva să fie văzuţi... Eram vreo trei persoane pe peron, în afara lor. Nu m-ar fi interesat şi m-aş fi uitat la ei dacă n-aş fi început să văd lumea cealaltă.

A doua zi, la ora 7, eram înapoi la mănăstire.

— Părinte, ia-mi darul înapoi, că nu-l pot duce.

Părintele s-a uitat la mine, a scuturat din cap şi a spus:

— Bine.

Mi-au trebuit ani întregi de urmărit emisiuni de pe Animal Planet, de privit toate animalele, şerpi, gândaci, păianjeni, caracatiţe şi alte vietăţi, ca să scap de groaza de a vedea lumea spirituală! J Iar când m-am simţit pregătit, mi-am luat darul înapoi.

Ajunsesem să văd şi să simt. Vedeam dragonii, dar la acea vreme îmi era greu să scap de ei. Mergeam la un preot bun, care slujea la moaştele Sf. Dumitru, patronul luptătorilor. Ţin minte că peste mine venise un dragon cu mai multe capete. Mă luase de cap şi nu mai puteam de durere, aşa că am mers la Sfântul, la Patriarhie. Când am intrat în biserică, în stânga mea am observat un călugăr. Se uita atent la mine. M-am dus să mă închin la icoane, între timp, l-am surprins cu coada ochiului cum trece prin spatele meu, de pe partea stângă pe partea dreaptă a bisericii. Când am terminat cu închinatul la icoane şi moaşte şi am ieşit din biserică, mi-am dat seama că nu era aşa de inocent călugărul acela. Pur şi simplu îmi luase dragonul! J Deci şi printre călugării ortodocşi erau dintre cei care ştiau despre dragoni şi-i legau. Ce avea să facă cu el însă nu ştiam.

Nu toate evenimentele din viata mea au fost frumoase. îmi aduc aminte de episodul cu Ionuţ. Era un pacient din Spitalul 9, care, văzându- mă prin spital, a venit la mine să mă întrebe ce fac.

— Merg la mănăstire, i-am răspuns.

— Vin şi io, mi-a spus.

Eram student în anul întâi la medicină şi mergeam la părintele Argatu, ca să înţeleg ce e cu exorcizările. Ionuţ a stat la slujbele de exorcizare, apoi am dormit în dormitorul comun pe care îl folosea mănăstirea pentru pelerini. A doua zi aveam examen, aşa că Ionuţ a rămas acolo. Am aflat cu stupoare că a doua zi murise. Era foarte cald, intrase în lacul Cernica şi nu mai iesise. Au încercat zadarnic să-l resusciteze. Mă gândeam că, dacă ar fi fost părintele Argatu în mănăstire, nu s-ar fi întâmplat aşa.

M-am gândit mult la acest episod, încercând să desluşesc ce anume se petrecuse. La un moment dat, l-am legat de cazul lui Costi, un alt băiat ajuns la exorcizare. îl găsisem externat din spital, încercând să se sinucidă în mijlocul drumului, strângându-se de gât cu cureaua de la pantaloni. Mergeam spre cursuri şi era în mijlocul străzii, în calea mea. L-am luat cu mine şi l-am dus la Cernica. Când avea momentele de furie, ne lua pe sus, pe mine şi pe un alt student la medicină, şi intra cu noi în lac, zicând: „Tată, ajută-mă!” Pe vremea aceea, nu ştiam cui îi spune Tată...

Sunt dragoni ai lacurilor sau locurilor foarte puternici şi câteodată au voie să ia sufletul, să omoare persoane care se apropie de ei. Aşa se explică şi moartea alpiniştilor, şi a celor care mor înecaţi în lacuri sau mări. Pur şi simplu, sufletul lor e luat de dragonii de acolo. Au nevoie de el în evoluţia lor spirituală.

Mă atrăgea Thailanda. Am ajuns acolo absolut fără voia mea. Prietena mea de atunci, înger, m-a întrebat într-o zi de când nu mi-am mai luat concediu. Surprins de întrebare, am început să calculez. Trecuseră cel puţin patru ani, timp în care nu avusesem nici sărbători, nici weekenduri libere. Dar unde să mergem? Nu ştiam decât de misiunea mea de a-i trezi pe oameni, spunându-le că există şi altceva decât văd ei. Până şi în străinătate mersesem doar cu treabă, la pacienţi.

Am luat globul pământesc şi l-am rotit. Pe când mă gândeam cum să- mi aleg locul de vacanţă, mi-am zis să aflu care era voia lui Dumnezeu. M- am rugat şi am luat ansa. întrebări simple, cu răspunsuri „da” şi „nu”. Şi am început. România? Nu. Europa? Nu. America? am întrebat în glumă. Nu mi-a

ieşit la măsurătoare. Am măsurat apoi Asia. Răspunsul a venit, surprinzător, da. Mă gândeam la China, pentru că ştiam că am ceva de împărţit cu ţara aceea. Visam chiar să merg într-o mănăstire shaolin şi să stau acolo o perioadă. Aşa că am măsurat prima dată China ca destinaţie de vacanţă, dar răspunsul a fost negativ. Apoi, Japonia, tot negativ... Am văzut numele Thailandei. Şi răspunsul a fost afirmativ!

„Bine, bine!" mi-am zis, dar tocmai trecuse tsunami-ul pe acolo. Obişnuit să accept voinţa lui Dumnezeu, am început să caut sejururi acolo. Şi am găsit. Nouă nopţi, dintre care trei în Bangkok şi şase în Phuket. Nici nu ştiam unde erau pe hartă. J

Nu o mai o lungesc. Cert este că de la început am pornit cu stângul, totul culminând cu o furtună deasupra Malaieziei, unde am spus *Tatăl nostru* în timp ce avionul cădea în gol... Pe vremea aceea, nu ştiam prea multe despre demonii mari care produc furtunile şi nu-i întâlnisem!

Thailanda. Nici măcar nu-mi dădeam seama cât eram de varză". Când am ajuns pe plaja Karoon din Phuket - nimeni. Două rânduri de şezlonguri se vedeau pe toată plaja. Mai erau câteva persoane, dar în depărtare. Ajunsesem cu câteva zile înainte de sezon. De-asta fusese şi mai ieftin. M- am aşezat pe şezlong, sub umbrelă, şi am simţit cum din spate îmi coboară nişte rădăcini şi se înfig în pământ. Trăgeau Chi greu. Am dormit pe plajă, sub umbrelă, trei zile. Chiar şi aşa, mă încărcasem cu energie vitală 30%. Am verificat, de curiozitate, şi maximum de încărcare la care puteam să ajung era 70% în toată perioada în care aveam să stau acolo. Tot era bine, fată de cum eram.

în acel concediu am ajuns în insula Maya, celebră pentru că acolo s-a filmat *Plaja,* cu Leonardo DiCaprio. în ziua de astăzi, nu se mai vizitează.
Poza cu barca pe plajă, una de referinţă pentru Thailanda, este făcută pe această insulă.

Când am ajuns acolo, m-am dus la un bar aflat imediat lângă plajă, ca să-mi iau un ness. O rafală de vânt a răsturnat o pungă de chipsuri, pusă de prietena mea lângă paharul meu cu ness, iar punga mi-a răsturnat paharul de hârtie! Un lucru minor, dar am simţit că iau foc! Am explodat, pur şi simplu, spre surprinderea thailandezei de la bar şi a fetei cu care eram. Nu mi-am dat

seama ce mi se întâmplă. Biata vânzătoare abia s-a liniştit. Cu greu mi-am găsit pacea acolo, pe nisip.

Anul următor, m-am hotărât să revin în tara asta care mă încărca de viaţă. Nu ştiam încă de ce rezonam aşa cu ea. împreună cu câţiva prieteni, am decis să ne înscriem o lună de zile într-un campus de arte marţiale: Tiger Muay Thai. îmi alesesem cel mai dur antrenor personal, Maşter Dang. Fusesem privit ca un nebun când, ducându-mă să spun cu cine vreau să fac cursul cu instructor privat, l-am ales pe el. Şi aveau dreptate. M-a îmbrăcat în costum de slăbit din prima zi şi aşa am terminat cursul la 30 de grade! J *You are too fat, old mari!* mi-a spus în prima zi.

Făceam 15 minute de alergare la încălzire, cu costumul pe mine, la 30 de grade, apoi îmi dădeam bluza jos, o ştergeam de transpiraţie şi o îmbrăcam pe dos. Când îmi eliberam elasticul de la mânecă, transpiraţia curgea ca de la robinet! J La un moment dat, mi-a fost atât de greu, că am vrut să renunţ. Invocasem toti maeştri de arte marţial din tară, folosisem toti dragonii de luptă pe care îi aveam. Mă uitam la el, la Dang, şi nimic nu-l impresiona. Nici ultimul meu dragon cu şapte capete nu-l impresionase deloc. Mă pusese pe burtă în 20 de minute şi, sincer, nu mai ştiam ce să fac. Aveam un antrenament de 50 de minute şi îl terminam cu greu. Mi se părea că mă bat cu morile de vânt, mă întorceam în cameră rupt şi adormeam pe şezlong.

în weekend, am plecat într-o excursie ce avea ca punct de vizitare şi insula Maya. Plaja era la fel de frumoasă, doar că, între timp, se aglomerase. Turismul era în floare şi numeroase bărci, pline de vizitatori, acostau pe plajă. Nu se stătea decât vreo oră, pentru că veneau alte vase. Ne-am dus să ne plimbăm prin vegetaţia deasă a insulei. La întoarcere, mau apucat nervii. Nu mai ştiu exact de ce. Turbam de furie că mă plimbasem pe insulă, în loc să mă bucur de plaja şi apa de acolo. Atunci m-am aşezat pe nisip şi am început să mă gândesc la ce se întâmplă. Mi-am reamintit de faza prin care trecusem cu un an în urmă. Am înţeles că nu aveam niciun motiv serios să mă enervez, altceva era la mijloc... Şi am descoperit ce anume. Un dragon cu nouă capete! L-am legat şi l-am integrat. Eram bucuros că îl găsisem şi aveam să merg cu el la sală. Mă gândeam că n-o să mă mai tai ca maioneza după 15 minute cu antrenorul.

A doua zi, m-am prezentat mândru la antrenament. Maşter Dang s-a uitat

la mine, a ridicat o sprânceană, vădit interesat, şi m-a întrebat:

— Unde ai fost?

— Pe insula Maya! i-am răspuns.

— Aaa...

Pe vremea aceea, nu înţelegeam că, de fapt, mergeam să-mi întâlnesc umbra, ceea ce creasem în altă viaţă, şi că Thailanda era prima ţară în care, cu vieţi în urmă, ca războinic, descoperisem iubirea.

Am început antrenamentul, sperând să mă descurc duc mai bine decât înainte. Am rezistat, într-adevăr, mai mult timp decât la celelalte, dar în cele din urmă am rămas fără aer şi am căzut în genunchi. Dang m-a ajutat să mă dezbrac de bluză şi mi-a adus apă cu gheaţă. Am mers cu greu la marginea saltelei şi mi-a turnat carafa pe cap şi pe piept. Din colţul unui ring se uita la noi soţia lui. Nu mai văzusem aşa ceva: avea pupilele dilatate şi părea că din ochi îi iese spre sală întuneric. Dang m-a şters cu un prosop. Mi-a dat bluza de la costumul de slăbit şi mi-a spus: *Again, old mari!*

Am crezut că glumeşte, dar Dumnezeu îmi spusese să ascult de el. M- am ridicat cu greu şi mi-am luat mănuşile. îmi venea să-mi tai bandajele, pentru că aveam senzaţia că nu am aer din cauza lor. A început să strige. Io mă uitam la el perplex. Chiar vorbea serios. Ţinea pernele astfel încât să le lovesc cu tibia în dungă. Eram plin de căluşuri pe muchia osului tibial anterior. Parcă erau zimţii unui fierăstrău. Am început să lovesc. Prima dată, fără forţă, apoi, din ce în ce mai tare. Cu coada ochiului, am sesizat că toţi instructorii se opriseră din lucru şi se uitau la noi. Nu înţelegeam de ce. Eram fixaţi din toate părţile. Strigătele lui Maşter Dang sunau din ce în ce mai tare, poruncitor, apăsat, provocator, iar io loveam din ce în ce mai puternic.

Şi am ţinut-o aşa un timp, fără să mai obosesc, mai mult decât la toate antrenamentele mele. Genunchi, coate, tibii, una după alta. La un moment, Maşter Dang s-a oprit. *Good, old mari! It’s ok. Seeyou tomorrow!*

Am plecat. Mergeam liniştit spre Flora Viile, bungalow-ul unde eram cazat. Pentru 50 de lei pe noapte, aveam un mic apartament cu terasă, un living mic, cu canapea, fotoliu, televizor şi frigider, un dormitor, o chicinetă, o baie cu duş. Nu mai eram obosit. Era prima dată când nu-mi venea să mă culc la marginea drumului pe cei 200 de metri pe care îi aveam de parcurs până la

bungalow. Nici suplimentele, creatină şi aminoacizi, nici fiolele de testosteron pe care le încercasem acolo, pentru că se vindeau la liber, în farmacii, nu-mi dăduseră starea aceasta de putere interioară şi încredere. Simţeam că în corpul meu era altceva, mare şi puternic. M-am aşezat pe şezlongul de lângă piscină. N-am mai căzut lat, ca altădată, fără puterea de a mai ajunge în cameră. N-am mai adormit instantaneu la contactul cu o suprafaţă plană. Am rămas să mă gândesc. Era clar că venise ceva mai mare decât dragonul meu cu nouă capete, de care fusesem atât de mândru. Oare ajunsesem la capăt? Am simţit cum mi se umple sufletul de pace. Reuşisem să urc scara luptătorilor Muay Thai. Aveam acces acum la un demon de luptă mare! M-am uitat deasupra sălii. Mai erau demoni. Dar nu aveam voie să iau decât unu. Am învins şi am mai luat unu.

A doua zi, dimineaţă, am mers la antrenament. Maşter Dang avea curs de începători. *Old mari, come. Thirţy push-ups!* mi-a spus, fără să-mi lase vreo posibilitate să mă eschivez. M-am aşezat pe burtă şi am făcut flotările. Când m-am ridicat, s-a apropiat de mine şi m-a lovit cu pumnul în abdomen. Muşchii mi s-au încordat instantaneu, respingând lovitura. Sutele de lovituri cu mingea medicinală în abdomen îşi făcuseră datoria. Eram beton. *Ok!,* a spus, zâmbind.

Am aşteptat să termine antrenamentul cu cei proaspăt veniţi şi m-am dus să-i spun că nu mai vin. „Ştiu că nu mai vii!” Mi-am luat rămas-bun, i- am lăsat bonurile pe săptămâna care urma şi am plecat. Trecusem peste dragonii şi demonii de luptă thailandezi şi mai aveam o săptămână să mă bucur de vacantă.

Dragonii sexului

Din păcate, nu conştientizăm cât sunt de importanţi în viaţa noastră. Să vezi cum începi să-i cauţi mai spre bătrâneţe, când, după ce ţi-ai consumat energia sexuală, ai nevoie de ei. Mi-a zis un prieten, la un moment dat: „Băi, Dragoşe, pe la 50 de ani, ar trebui să înveţi sublimarea sexualităţii şi să treci la iubirea divină.” Dar io mă gândeam că mai am până la 80 de ani, lasă-mă cu iubirea divină! Mai ales că se rezolvă foarte repede problema cu sexualitatea, te lasă ea după o anumită vârstă. Abia prea târziu poate îţi dai seama că era foarte bună şi te rogi la Dumnezeu „Doamne, mai ţine-mă puţin bărbat!”

îmi plăcea Tenerife, cu zgura vulcanică de pe maluri şi energia ei de joasă vibraţie. Stăteam relaxat pe una dintre cele mai frumoase plaje, care era însă artificială, făcută de om. Nisipul fin, auriu, fusese adus de oameni, altfel, plaja ar fi fost doar zgură vulcanică, cum era peste tot pe insulă. Umbrela mă ferea de razele soarelui, vântul adia uşor, iar marea era liniştită. Numai pace şi o linişte adâncă. Respiram adânc, ca să mă umplu de energia aceea, când prin minte au început să-mi treacă imagini sexuale cum nici nu mă gândisem vreodată! M-am ridicat, mirat, pe marginea şezlongului. Nu erau ale mele! Mă cunosc, îmi ştiu nevoile, fanteziile şi dorinţele sexuale... Am început să măsor şi să mă „uit" în jur. Era plin de dragoni sexuali! Ei sunt cei prin care vin dorinţele, fanteziile şi, de ce nu, plăcerea sexuală! Mă gândeam ce am io cu ei, ce am de făcut acolo. Şi atunci mi-a venit ideea să- i iau în ţară! J Din cauza creştinismului, energia sexuală a poporului român este în scădere. Bărbaţii nu mai sunt bărbaţi sau, cum zicea o amică de a mea, psiholog, când am întrebat-o de ce e singură: în ţara asta e o lipsă acută de sulă!

Bărbaţii din generaţia mea secretă jumătate din testosteronul taţilor noştri care, la rândul lor, secretau jumătate din testosteronul taţilor lor...
Cam aici suntem.

Am cerut acordul entităţii insulei, am deschis un portal către un oraş românesc, mort energetic şi spiritual, şi le-am dat drumul dragonilor care puteau, voiau şi trebuiau să vină în România. Au venit destui, se integrau pământului şi resuscitau energetic oamenii, societatea şi planul material. în prostia lor de a citi moliftele, preoţii ortodocşi nu înţelegeau că energia trupului este dată de entităţile negative şi că se distrugeau pe ei, oamenii, locurile, afacerile şi bunăstarea acestui popor, acolo unde-şi ţineau slujbele.

în faţa mea stătea o femeie la circa 30 de ani. Era psiholog şi psihoterapeut. Ascultam povestea ei şi eram atent la energia pe care o emitea. Era sexuală. Pe parcursul poveştii, mi s-a elucidat şi de ce simţeam asta. Făcea tantra de foarte mult timp şi crescuse din punct de vedere spiritual, astfel că avea o lumină interioară bună şi înţelegea multe despre lumea noastră. Nu mă mai mira. Practicanţii de tantra aveau o cunoaştere
care le permitea să crească lumina interioară şi să ajungă la valori de multe ori

mai bune decât ale călugărilor creştini ortodocşi. Totuşi, ce o aducea pe femeia aceea la mine? Pe lângă problemele cu partenerul de viaţă, mai era ceva. Atunci l-am simţit... Venise cu un dragon cu şapte capete... După ce i- am făcut terapie şi l-am legat, l-am auzit clar în minte: „ Nu e nevoie să mă învingi, ai făcut-o demult. Am nevoie să mă ajuţi să urc în lumină!” Am stat mult de vorbă cu el, încercând să-mi reamintesc viata aceea în care fusesem maestru tantric.

Dragonii de condus

Cred că viaţa mea aşa a fost să fie, plină de neprevăzut. Nu m-aş fi gândit niciodată că o să parcurg 2.000 de km avându-l pe Marius Runcan în dreapta, până în Finlanda. Marius era prietenul şi inginerul care-mi construise maşina de curse, un Mitsubishi EVO IX Gatmo. Avusese încredere în mine şi acum mergeam să fac un curs de pilotaj în Finlanda. Nu ştiu ce-a văzut în mine, dar a fost în stare să stea două ore în zăpadă ca să învăţ să trec de-a latul printr-un viraj de dreapta, apoi unul de stânga, pe dealurile din apropierea Braşovului.

Vopsisem Subaru-ul meu de stradă N12 în roşu Ferrari. Habar nu aveam de ce. îi pusesem Rollbar, apoi călătorisem cu feribotul printre sloiuri de gheaţă, până la Helsinki.

A red dragon! a exclamat Yarko, văzând maşina mea roşie. Cu Yarco mai făcusem un curs la Sibiu, pe locul unde se desfăşura de obicei superspeciala. „Nu ştii unde-ţi sunt roţile!” trăsese el concluzia atunci. Şi aşa era. Nu ştiam nimic despre arta de a conduce...

Finlanda era frumoasă. Mă uimise faptul că nu aveau biserici. Era una singură în Helsinki, şi aceea goală. Aveam să aflu că poporul lor îi dăduse afară pe preoţii catolici. îi considerau nişte paraziţi şi aveau dreptate. Paradoxal, nu simţeam supărarea lui Dumnezeu pe ei. Aveau însă un respect deosebit fată de natură. Asfaltate erau doar autostrăzile şi oraşele. Restul localităţilor aveau drumuri de macadam. Doar că macadamul lor era mai bun decât asfaltul nostru!

Copiii finlandezi plecau de acasă la 16 ani şi se descurcau singuri. Atât avea mecanicul meu de raliu. îşi închiriau apartamente, munceau şi mergeau la şcoală, care era gratuită.

Ne-a izbit frigul. Copiii erau plimbaţi desculţi şi cu capul gol în cărucioare, iar noi, noaptea, dormeam cu căciulile pe cap în camera de hotel! Toate casele de pe drum erau mici. Mă uitam la ele şi mă gândeam cum ni le facem noi, românii. Cât mai mari. Iarna fiind lungă, finlandezii evitau să consume multe lemne pentru încălzirea lor.

Ca să fie totul frumos de la început, când m-am întâlnit prima oară cu Yarco în Finlanda, mi-a spus să mă ţin după el. La cea dintâi ieşire pe autostradă, în momentul în care a accelerat, am accelerat şi io, cu intenţia să-l ajung. Subaru-ul meu s-a rotit brusc, n-am ştiut să contrabrachez şi m- am trezit în parapetul de pe partea cealaltă. în Finlanda nu se dă cu sare pe şoselele care sunt pline de polei, dar finlandezii au cauciucuri speciale, cu crampoane retractabile, care intră în gheaţă sau zăpadă sau se retrag în cauciuc când ajung pe asfalt curat.

Aşa cum stăteam proptit în parapet, din dreapta, vedeam pe gemul lateral al lui Marius cum veneau spre noi două tiruri! Am rămas blocat, cu ochii la ele!

— Hai, porneşte motorul, mi-a spus Marius calm.

Am pus contactul, dar am oprit din nou motorul. Mă uitam fix la camioane prin geamul meu lateral drept. M-am mai liniştit când am văzut că nu frânează - am fi fost morţi - şi ne ocolesc prin spate.

— Apasă ambreiajul, pune din nou contactul. Lasă tirurile, ne ocolesc ele!

Am reuşit să dau cu spatele şi să mă întorc pe sensul meu de mers.

La prima inspecţie, nu stăteam prea bine. Radiatorul curgea şi palele de la ventilator atingeau ceva. Am făcut rost de nişte bidoane cu apă şi, pe măsură ce creştea temperatura la motor, completam apa din radiator.

Am ajuns la locul de antrenament, în pădure. O cabană modestă era singura clădire din împrejurimi. Mă aşteptam să începem lecţiile, dar nu s-a întâmplat aşa. Un camion de asistenţă ne aştepta acolo, iar băieţii din echipă s-au apucat să studieze daunele. în cele din urmă, au adus o volă. De dinţii de la cupă au legat o şufă, iar cu aceasta, botul de la Subaru, care era câş. Au tras de volă până ce botul s-a aliniat cât de cât. Au schimbat radiatorul cu unul de curse şi mi-au adus din camion cauciucuri speciale de zăpadă, cu crampoane. Nu mai mersesem niciodată cu asemenea cauciucuri.

După ce au pregătit Subaru-ul, m-am aşteptat să pornim.

— încă nu începem. Este 9 45. La ora 10 pornim motorul, a spus, calm, Yarko.

— De ce la 10? l-am întrebat uimit.

— Nu este voie să facem zgomot înainte de ora 10. Nici după ora 17.

— Cine nu ne dă voie?

— Vecinii, îi deranjăm.

— Care vecini? Nu e nimeni.

— Nu se văd, dar sunt la câţiva kilometri şi se aud motoarele maşinilor de curse.

La 10 şi un minut, Yarko a pornit motorul Subaru-ului, să se încălzească. Mi-a arătat traseul, a pornit el, apoi şi eu. Modul în care conducea mă lăsa fără aer. Marius, care s-a dat şi el în dreapta finlandezului, mi-a spus după aceea:

— Mie mi-e ruşine. Pe lângă Yarko, nu ştiu să conduc!

Mi-a venit rândul şi mie. Am crescut ritmul treptat până la un moment dat, când mi-a fugit spatele şi m-am trezit cu botul intr-un mal de zăpadă. Am încercat să dau înapoi, bazându-mă pe tracţiunea pe toate roţile.

— Stai liniştit, că nu o mai scoţi aşa. A rămas suspendată.

A dat un telefon şi a apărut aceeaşi volă care ne ajutase să îndreptăm botul maşinii. A fost floare la ureche să ne scoată din zăpadă.

Circuitul era situat parte în pădure, parte în câmp. Cabana avea pe pereţi zeci de fotografii cu piloţi campioni, care se antrenaseră în trecut aici.

Yarko mi-a arătat ce am de făcut şi m-a lăsat singur. Timpul trecea repede. Mă opream pentru un ceai sau cafea şi benzină şi mă întorceam la antrenament.

— Nu mai sări! O să-ţi laşi motorul pe aici. Nu ai amortizoare de curse.

— Si ce să fac?

— Frânează înainte de săritoare. Oricum, nu capeţi mai multă viteză în aer. Săritul e numai pentru spectacol, viteză prinzi doar dacă eşti cu roţile pe sol, mi-a mai spus el.

Mă străduiam să-mi îmbunătăţesc timpii, deşi mi se părea aiurea să mă tot învârt pe circuit. La un moment dat, am învăţat virajele şi trebuia doar să

ajustez frânarea şi să cresc viteza de intrare în viraj.

Am mai făcut câteva ture. La un moment dat, am văzut, în lumina înserării, un cap de dragon ieşind într-un loc pe l-aş putea numi centrul circuitului. îl enervase uruitul motorului meu. Din cauza dragonilor se stricau maşinile sau săreau piloţii afară. Făceau tot ce puteau ca să scape de uruitul motoarelor! Avea şapte capete! L-am luat şi am plecat spre cabană.

— Gata? m-a întrebat surprins Yarko.

— Da, i-am răspuns.

Dragonul a fost cel care mi-a adus cele şapte cupiţe din raliuri şi VTM-urile mele. îl ţineam ascuns într-o lampă a lui Aladin, primită cadou la cabinet, de unde îl scoteam doar la raliu şi când îi dădeam de mâncare.

Dragonii sportului

Nimic nu-mi displăcea mai mult decât antrenamentul de dimineaţă. Trebuia să mă trezesc cu noaptea-n cap, să-mi beau cafeaua şi să plec prin frig la antrenament. Şi să mă antrenez tot în frig. Nici nu se încălzea maşina bine până ajungeam la stadion la Dinamo. Aici, în Groapă, am crescut, aici m-a adus tatăl meu de mic, să practic judo şi apoi înot. Pe stadionul ăsta am urmărit, împreună cu tata, meciurile de fotbal... Aici era parte din copilăria mea.

Acum, la peste 40 de ani, mă întorsesem la sport, ca să studiez antrenamentul campionilor. Exista ceva care îi unea pe cei ce deveneau campioni, indiferent de sport. Aveau toţi un numitor comun, iar eu doream să-l aflu. Era destul de târziu pentru mine, ca sportiv, dar nu în postură de cercetător.

Pe stadion eram doar trei, maistrul Miţi, campionul de box Viorel Simion şi eu. Era cam pustiu. Alergasem pe Stadionul Naţional şi fusese plin de atleţi, dar şi de oameni obişnuiţi, care făceau sport de întreţinere, fie vară, fie iarnă. De ce aici, pe stadionul Dinamo, era pustiu?

Antrenorul meu m-a luat extrem de încet şi mă plictiseam îngrozitor. Să faci lansate sau sprinturi cu 30 sau 40% din capacitate este destul de plictisitor. Dar înţelesesem de ce. Corpul trebuia antrenat să reziste la forţa la care era supus. Aveam puterea interioară, dar nu şi ligamentele şi muşchii formaţi pentru asta.

Făceam lansate, apoi rezistenţă, sprinturi, pe urmă iar rezistenţă... Aveam destul timp să mă gândesc între timp. Folosind doar o parte din capacitatea corpului, mintea îmi era liberă. Şi atunci am simţit cum mi se modifică parametrii... După sprinturi şi lansate îmi sporea viteza, ducând, în cele din urmă, la creşterea rezistentei la efort şi a vitezei de reacţie. Mai greu, dar am început să rezist la efort. Drăguţ a fost când am început să depăşesc valori pe care le aveam la 18-20 de ani! Am înţeles cât de importante sunt cunoaşterea şi spiritul în sport. Trecusem de antrenamentele din Thailanda şi ajunsesem să mă antreneze maistrul. Ciudat, vrusesem mai demult să merg la el. îl văzusem antrenându-i pe alţii, dar nu ajunsesem la el. Parcă ne despărţea o barieră. Aveau să treacă ani de zile până s-o depăşesc şi să-l pot aborda.

în ziua despre care vorbesc, era iarnă şi eram singuri pe stadion. Ce naiba se întâmpla? M-am decis să descopăr cauza şi mi-a venit în minte un episod petrecut cu ani în urmă, pe când mă antrenam cu un amic. Aveam un prieten cu care începusem să învăţ boxul. Interesant este că, pe cât era de mare Costică (avea peste 100 de kg!), pe atât de bun şi grijuliu era cu ceilalţi. Atât de atent, încât toţi antrenorii de box îl lăsau să facă *sparing* cu copiii! îi provoca la luptă, având însă grijă să nu-i lovească, iar ei, luptând cu el, căpătau încredere în forţele proprii.

După antrenament, mergeam la piscină, apoi la restaurantul de lângă bazin, să mâncăm şi să bem un pahar de vin sau bere. într-o seară, pe când aşteptam mâncarea, îi aveam lângă noi pe fotbalişti de la echipa mare. Era cam linişte. Nu mai câştigaseră niciun meci de vreo 11 etape! La un moment dat, îl aud pe amicul meu spunând supărat:

— Băi, Florine, mai daţi, măi, şi voi un gol, că nu ne mai vine să venim pe stadion...

Fotbalişti şi-au băgat capul între urechi, fără să scoată un cuvânt. Cum eram aşezat în lateral faţă de masa lor, am văzut ce se întâmpla cu ei. Erau legaţi de picioare cu nişte coarde energetice. N-aveau nicio şansă să joace aşa. N-am avut voie să îi dezleg. Probabil li se dădea o lecţie şi lor, şi patronilor clubului.

M-am gândit să verific ce se întâmplă în Groapă, cum fusese poreclit stadionul Dinamo. Şi am verificat. Din păcate, unii nu se rezumă doar la sport,

ci încearcă să câştige prin multe alte metode. în loc să se ocupe să-şi crească performanţele sportive, îi sabotează pe ceilalţi. De data asta, în spate erau popii. Legaseră stadionul ca să nu mai vină lumea la meci, apoi, ca să nu se mai antreneze echipa... era legat dragonul locului!

Evident, nu făceau asta din motive personale. Fuseseră plătiţi. De unul care umbla cu geanta cu bani prin Athos. Ajuns acasă, am dezlegat tot ce-am putut şi rezultatele s-au simţit imediat. Rând pe rând, loturile de la club au început să se antreneze pe stadion. Cel puţin nu mai eram singuri.

Orice pistă de pe un stadion se comportă ca o poartă către pământ. Cu cât mai mulţi oameni se antrenează sau participă la o competiţie, ca sportivi sau simpli spectatori, cu atât se deschide mai mult poarta spre dimensiunea inferioară şi de acolo vin dragonii.

Mă uitam la sportivii de-afară, la fotbalişti, şi mă întrebam ce-i deosebesc de ai noştri. Spectatorii, antrenamentele serioase, încărcarea din ei şi banii, evident...

E frustrant să nu ai voie să dezlegi când ai cunoaşterea necesară s-o faci şi pare a fi spre binele tuturor. Totuşi...

Dragonii banilor/ bogăţiei

Factura de la firma care îmi dădea piese pentru maşina de curse era destul de mare. Aveam un contract de publicitate bunicel, care îmi asigura un confort financiar pentru raliu. îmi sună telefonul. Răspund şi îl recunosc pe tipul de la firma de piese Motorsport. Mi-a spus că o parte din factură trebuia plătită până la o anume dată...

Am închis. O durere groaznică îmi cuprinse capul. „Ce puii mei?” De unde venea ăsta? Era un dragon mare, nu foarte agresiv (nu-mi venea să muşc de gât pe nimeni). Mă pregăteam să-i dau una, când îngerul meu păzitor îmi strigă să nu-l lovesc. „Cercetează-1!” mi-a spus în minte.

Am început să-l întreb diverse lucruri şi am aflat că avea rolul să aducă bani celui pe care-l slujea. Interesant este că nu forţa omul să plătească, din contră, îl ajuta şi făcea în aşa fel încât să obţină banii ca să poată plăti facturile!

Dragonul de aur

Avusesem curs la Craiova. Nu ştiu de ce, dar am simtit nevoia să merg acolo, la mănăstirea Tismana. Când am ajuns, mănăstirea era în reconstrucţie. L-am descoperit pe Sfântul Nicodim. El ne chemase. Avea peştera pe versant şi voia să fie înmormântat acolo. Era un loc potrivit, iar el fusese un om bun. Am simţit că-şi doreşte să ajute oamenii şi că pentru asta are nevoie de putere, aşa că am luat dragonii din acel loc, care erau pregătiţi, i-am transformat şi i-am dat puterea înapoi. Nu ajungeai la un Sfânt dacă nu voia el. Surpriza mea însă a fost alta şi aveam să o descopăr curând. La intrarea în mănăstire, în dreapta, era o peşteră unde, pe vremuri, se ţinuse tezaurul României. Vreo 220 de tone de aur fuseseră păstrate acolo. Ştiam că nu e întâmplător ca o peşteră să fie folosită într-un anume scop, că există o rezonanţă între loc şi activitatea din el.

Intrarea în peşteră fusese aranjată modern de Banca Naţională a României. Pe pereţi era scrisă istoria tezaurului care se perindase pe acolo. Surpriza mea a venit însă când am intrat în încăperea care se adăpostiseră monedele de aur. Fusese dotată cu lăzi vechi în care stătuse aurul şi cu monede galbene de toate mărimile. Ceea ce mă frapa însă era ce simţeam. Spiritul locului, dragonul. Unul mare şi galben, care iubea aurul şi banii! Chiar dacă aurul nu mai era, dragonul rămăsese.

— Pentru el te-am chemat! mi-a spus Sfântul. îi ajunge de când stă legat aici, în peştera asta! Te-am chemat ca să-i dai drumul.

Numai că dragonul era foarte mare! Am înţeles că nimeni nu poate lua decât dragonii pe care îi merită şi că sunt destul pentru toţi, deocamdată. Cei care voiau să se transforme şi să plece erau vreo 20... în plus, mâncasem de dimineaţă, aşa că nu aveam cum să-i iau. Am făcut o poză şi am deschis cerurile, ca să-şi ia lumină. Aşa, cel puţin, aveau să fie pregătiţi când urma să vin după ei.

Dragonii mâncăcioşi

Restaurantul era plin. Situat în centrul oraşului Târgu Mureş, acolo mergeau toţi piloţii. Criza economică era în toi, totuşi, mesele de lemn lungi, cu bănci, gemeau de meseni şi abundau de bucate. îmi luasem nişte coaste de porc

afumate cu varză călită, roşie! O nebunie. Dar de unde toate astea, când lumea o ducea greu? Mâneam, dar mintea mea continua să gândească. Criza îi sărăcea doar pe unii, pe alţii îi îmbogăţea. în Cer, era linişte. Tulbure era doar atmosfera de pe pământ. Totul era îngăduit de sus, ca să se rearanjeze drepturile materiale!

Atunci am căutat să înţeleg cum de era plin restaurantul. Nu din cauza magiei. Nu era niciun paranormal care să aibă grijă de bunul lui mers. Am căutat bucătarul şi l-am văzut. Prin el, se manifesta dragonul locului, unul mare, negru, cu un burdihan cu valori mici. De aici nevoia de a consuma carne, mâncare bună şi combinaţia de mâncare românească cu ungurească.

„Un dragon obez!" m-am amuzat. îi plăcea să mănânce şi să gătească orice!

Apropo, un restaurant nu merge dacă nu are sub el un dragon din acest tip, căruia să-i placă mâncarea.

Dragoni vindecători

Am găsit asemenea dragoni în locuri unde m-am aşteptat mai puţin. Eram în vizită la prieteni de-ai mei, în Franţa. Ne-au dus să vedem împrejurimile. Oraşe frumoase de munte, mănăstiri vechi, peisaje pitoreşti cu viţă-de-vie, păşuni şi vite. O regiune renumită pentru brânzeturi şi vinuri. Nu-ţi venea să crezi, dar toamna, viile erau tăiate şi legate...Regiunea Jura. Aici s-au descoperit primii dinozauri, de unde şi denumirea de Jurasic. Am ajuns la o cascadă. Apa ţâşnea cu putere din stâncă... M-a uimit beneficitatea ei, dragonii vindecători. Un răţoi înota în apa care băltea deasupra cascadei. Oamenii veneau aici fără să ştie de ce... Pur şi simplu ca să se vindece.

Cei interesaţi de dragonii de vindecare trebuie să înveţe să-i caute singuri. Io, unul, de exemplu, îi găsesc acum fără să vreau. Anii trecuţi, am ajuns la un hotel care avea un SPA cu EBF foarte mare. Sub locul pe care era construită clădirea stătea un dragon de vindecare. Locul în sine era vindecător. Am ajuns acolo pur şi simplu căutând pe Booking. Şi l-am descoperit doar când am simţit locul sub picioare. Dragonii te atrag ei sau te duci tu către ei.

La noi în ţară, cel mai important loc cu dragoni de vindecare pe care l-am

găsit este Peştera Ialomicioarei. EBF-ul era peste 10000 în sala mare. Apa care curge este vindecătoare. în Peştera Polovragi, EBF-ul nu este atât de mare, doar vreo 600, dar apa are proprietăţi vindecătoare. Are vreo 400. La fel este apa de la Mecca, are EBF-ul tot 400. Sunt şi izvoare vindecătoare, cum este cel la Sfântului Atanasie de pe Athos, cu EBF de şase sau şapte mii. Dar, sincer, nu cred că Atanasie l-a sfinţit, el doar era acolo. La el, la peşteră, EBF-ul era cam 1500, dar a crescut mult...

Am fost odată la Văliug, la munte, pe lângă Reşiţa, dar nu m-am gândit să măsor şi eu beneficitatea locului. în noaptea aceea, m-a luat o durere de burtă care m-a ţinut trei zile. M-am gândit iniţial la magie, la argint viu, dar nu asta era cauza. Am descoperit apoi că mă aflam intr-un loc foarte bun. Vila era construită pe un loc cu EBF de 900. Când ajungeau acolo, toţi beau până cădeau laţi, dar de fapt intrau în criză de vindecare şi alcoolul era o formă de deschidere către lumea spirituală, ca să se cureţe. Cum eu nu beau, la mine s-a manifestat prin deranjul de la stomac.

Dragonii înţelepciunii

Dacă merită să mă rog pentru ceva din această lume, atunci aceea este înţelepciunea, iar dacă merită să cauţi ceva, atunci aceia sunt dragonii înţelepciunii.

Am coborât pe peronul din Heidelberg. Mă învăluia o căldură binefăcătoare şi îmi simţeam picioarele uşoare, ca şi cum aş fi călcat pe ceva moale. Era o senzaţie nouă pentru mine. De cele mai multe ori, energia oraşelor pe care le vizitam îmi tăia, pur şi simplu, picioarele, pentru că greşisem faţă de oamenii de acolo!

Venisem pentru prima dată în oraşul acesta. Cel puţin în viaţa asta. Sincer, înainte de a afla de conferinţa lui Dalai Lama, nici nu ştiam că există pe hartă. Voiam să-l întâlnesc pe Dalai Lama şi să-l cunosc personal. Aflasem că fusesem lama tibetan în multe din vieţile mele şi că mă lega ceva de el, dar şi că am ceva de înţeles de la el. Primisem cadou de la o maestră de-a mea invitaţia la conferinţa lui şi un loc la masă cu el la cină.

Era suficient pentru mine.

Drumul spre locul de cazare l-am străbătut pe jos. Nu era departe, doar la vreo patru kilometri până la studioul pe care mi-l închiriase un amic prin Airbnb, şi, cum rămăsesem cu distanţele de pe Camino, nu mi se părea o distanţă prea lungă. Mă frapa liniştea acestui oraş, preocupat de învăţământ de pe vremea Imperiului Roman! Râul care străbătea oraşul îi curăţa energiile şi îi dădea o pace anume. Pe maluri erau amenajate terase şi am avut ocazia să schimb câteva cuvinte cu un chelner român. Era încântat că trăia într-un asemenea loc. M-am plimbat, bucurându-mă de pacea aceea şi vorbind la telefon cu prietena mea. Regretam că nu venise şi ea cu mine. Parcă e altfel când poţi împărtăşi ceva frumos cu o persoană pe care o iubeşti şi care te iubeşte. Părea un colt de rai. Studenţii stăteau pe iarba de pe malul râului, iar pe apă, nestingherite, se plimbau lebede.

Până şi locul unde mă cazasem era perfect. Pe o fereastră vedeam râul, iar pe cealaltă, Biserica Sfântului Duh din centru! Credeam că e catolică, dar era protestantă. Catolicii au furat de aici toată biblioteca pe care au dus-o la Vatican. Aproape 500 de care pline cu cărţi!

La conferinţa lui Dalai Lama am ajuns destul de repede. îmi plăcea mediul acela. Simţeam că am şi io de învătat, nu doar că îi învăţ eu pe alţii. Aveam locul 1 din rândul 1. în faţa mea s-a aşezat o gardă de corp de culoare. Nu l-am luat de seamă decât prin prisma faptului că fusesem gardă de corp şi ştiam câte ceva despre asta. Era un profi. Pe gărzile de corp mai degrabă le simţi decât le ştii. E vorba de atitudine, de relaxarea imprimată de obişnuinţa de-a face munca asta, combinată cu concentrarea specifică. Simţeam că bărbatul respectiv cu asta se ocupă. Cum, necum, s-a aşezat exact în fata mea.

A început conferinţa. La un moment dat, am simţit o energie de vibraţie mai joasă, emisă de negru, care se întindea către sală. Nu am o problemă cu asta. Există paranormali care fac protecţie psi pentru personalităţi, dar era prea intruzivă pentru mine. Am deschis cerurile, cu intenţia să-l trosnesc. „Nuuu!” am auzit în cap clar gândul bătrânului lama. „Ok”, mi-am zis. Şi din cer am dat drumul la trei cilindri de lumină, care l- au încercuit şi i-au blocat emisia. A stat aşa toată conferinţa. „Ce putere ai?” am auzit gândul bătrânului. „Stai să vezi” i-am răspuns.

Cât fusesem prin oraş, vizitasem campusul universitar. Am întâlnit străzi cu numele de „Matematică” sau „Fizică”, iar clădirile erau numerotate în stilul specific german, precum tancurile sau submarinele în Al Doilea Război Mondial. Cât mă plimbasem pe acolo, verificasem beneficitatea locului şi, în mod special, dragonul locului. Era unul feminin, înţelept şi foarte mare şi voia să se transforme. Ea mă chemase acolo.

Aşa că, în timpul conferinţei, am deschis dimensiunile către ea, a venit şi am dat drumul la lumină. Am creat cercurile şi am început să le rotesc mintal. A intrat singură în cercul de lumină şi a început să se rotească în plan vertical, pentru a-şi înghiţi coada... Era atât de mare, încât ieşea din clădirea unde se ţinea conferinţa. A durat ceva timp. Cu cât este mai mare dragonul, cu atât are nevoie de mai multă energie şi timp ca să se transforme. Si s-a transformat într-o femeie!

„Atât am înţeles io din lumea asta până acum!”, i-am spus bătrânului care stătea pe gânduri, în timp ce profesorii de la universitate îşi expuneau temele. „Ţi-ar plăcea să predai aici?” m-a întrebat el. „Clar, da!”

Mergeam pe malul râului şi trecusem printr-un parc în care era o cantină studenţească. Un împinge-tava. Dar studenţii şi profesorii mâncau împreună la mese! Respectul era dat de cunoaştere, nu de titlu, nu de puterea profesorului de a da note... Iar atmosfera... Mi-am dat seama cât de mult îmi plăcuse facultatea. Locul îmi aducea în suflet senzaţiile din studenţia de la Arad, de la Universitatea „Vasile Goldiş”.

„Da, mi-ar plăcea! Chiar foarte mult! Dar nu ştiu dacă am voie!” Cred că îmi lipsea asta. Contactul cu mediul universitar. îmi lipsea şcoala, facultatea. înţelegeam de ce nu avusesem voie să-mi fac doctoratul, de ce ieşisem din sistemul medical, deşi îmi lipsea. Nu aveam voie să dau socoteală nimănui, nici nu puteam să fiu integrat unui sistem. Pur şi simplu, trebuia să fiu liber să mă manifest cum simt, să caut ce cred şi să spun ce vreau.

Ulterior, de curiozitate, m-am apucat să studiez universităţile mari ale lumii şi am descoperit la toate dragoni feminini! „Da, dar dacă un bărbat ajungea să-i stăpânească, devenea geniu!” am replicat în minte.

Ierusalim. De câte ori ajungeam aici, aveam o emoţie ciudată. Iniţial, am

crezut că se datorează mormântului lui Isus. Dar m-am înşelat. Era de vibraţie mare energia acelui loc, însă nu mă impresiona. Am descoperit că aveam nenumărate vieţi legate de locul respectiv şi paşii mă duseseră de multe ori către el. De data asta, eram interesat strict de Zidul Plângerii. De ceea ce mai rămăsese din Templul lui Solomon. La un moment dat, mi-am dat seama că Iisus depăşise nivelul de Lumină şi vibraţie al lui Moise sau Solomon, dar nu reuşise să înţeleagă de unde venea puterea lui Solomon. Fusese mult prea axat pe suflet şi iubire şi desconsiderase înţelepciunea, mintea şi gândirea umană. Ba îşi dorise să dărâme Templul doar ca să-şi arate el puterea. M-am gândit că poate trecuse peste puterea pe care ajunsese să o stăpânească Solomon. Dar nu era aşa! Puterea lui Solomon era tot acolo. J Valul negru trimis de Iisus ca să şteargă credinţa iudaică de pe faţa pământului NU reuşise să învingă poporul evreu, nici să dărâme complet Templul! Catacombele rămăseseră şi supravieţuiseră tuturor războaielor duse în numele ideilor religioase pe pământul Sfânt. IISUS nu integrase cunoaşterea umană, nici cea a dragonilor. Nu este de mirare că, din frustrare, preoţii lui au ajuns să blesteme şi dragonii, şi celelalte fiinţe ce sălăşluiesc în întuneric. E ca şi cum ai blestema o pisică pentru că e neagră Cam la asta se rezumă înţelepciunea religiei creştine. Iisus nu reuşise să-i convingă decât pe ignoranţi. N-ar fi avut nicio şansă să propovăduiască într- un loc precum Tibetul sau India, unde oamenii ştiau despre reîncarnare şi lumea spirituală din familie. Iisus nu ar fi putut propovădui printre budişti sau yoghini. Pentru ei, moartea nu exista. Ar fi râs de el, de minunile lui şi de învierea lui, în Tibet! Comunitatea evreiască accesase o cunoaştere, cea de pe vremea lui Moise şi Solomon, dar tot era departe de cea din Tibet. Nu reuşise să-i convingă pe învăţaţii evrei şi toată supărarea şi frustrarea lui se revărsaseră asupra Templului, imaginea înţelepciunii şi puterii poporului evreu, care nu-l primise ca pe un eliberator şi Mântuitor. Şi bine au făcut!

Aşa că, în căutarea înţelepciunii şi puterii lui Solomon, am dat de ele tot acolo unde le lăsase, sub Templul din Ierusalim. Toţi dragonii învinşi de Solomon, în toată viaţa lui, erau la locul lor. Spiritele, duhuri de toate tipurile, se găseau tot acolo, organizate precum o armată. De bani, de sex, de magie, de

luptă, inclusiv de înţelepciune. Noaptea, în zona din stânga a templului, înţelepţii studiau cărţile sfinte; totuşi, nu descopereau filonul de aur! Puţini dragoni plecaseră cu noii lor stăpâni. Din perspectiva mea, era ok. Am deschis poarta spre astral şi spre locul unde rămăsese cunoaşterea aceea şi am luat-o. Era a mea. Am lăsat 10 procente poporului evreu. Era mai mult decât avea nevoie ca să se înţelepţească. Până la urmă, avusese destul timp să înţeleagă ceva de la Solomon până acum. Dragonul pe care îl învinsese Solomon, cel mai mare de pe vremea aceea, avea 22 de capete, faţă de cele 12 ale dragonului învins de Iisus! Şi era masculin! Asta m-a făcut să caut mai departe. Femela corespunzătoare lui. Şi am găsit-o în China! J

îmi reamintesc ochii femeilor care ieşeau din catacombele de sub Templu, noaptea. Simţeam în ele un întuneric bun. Se încărcau cu dragoni cu beneficitate peste 40000! Nu degeaba se recunoştea că puterea spirituală era stăpânită mai bine de femei... Iar Solomon ajunsese să convingă femeia prin înţelepciune şi forţă interioară. Din păcate, la evreii cu perciuni care se rugau acolo nu am văzut niciun pic din înţelepciunea lui Solomon. Cum de mi-am dat seama? Păi, dacă erau înţelepţi, ar fi stat acasă, nu acolo, la Zidul Plângerii!

Dragonii muzicii

Locul unde făceam terapie şi ţineam seminarii în Ploieşti era casa memorială a compozitorului român Paul Constantinescu, iar conferinţele, la Filarmonica din Ploieşti, care îi poartă numele.

La un moment dat, m-am gândit că nu vin degeaba de atâta timp în acelaşi loc. Pur şi simplu, mă chema la eh Făcând terapie în acelaşi loc, deschideam Cerurile, activam energiile şi veneau spiritele superioare. La urma urmei, îi invocam pe Mihail, Gabriel, Rafael, arhanghelul vindecător, care veneau să-i ajute pe oameni. De coborârea spiritelor şi energiilor superioare beneficiau dragonii locului şi, evident, compozitorul al cărui suflet a rămas conectat la casă şi la ambient prin ceea ce a trăit şi compus acolo. M-am decis să fac un experiment. Am luat dragonul cel mai mare de sub casă, mi-am cumpărat pian şi mi-am luat profesor de pian. Cred că au fost cele mai armonioase momente din viaţa mea, pe care sper că le voi continua la pensie. J

Dragonii furtunilor, uraganelor, taifunurilor şi tornadelor

y

Am cunoscut mai mulţi oameni care au trecut prin furtuni: marinari, foşti căpitani sau secunzi de nave.

Unul din ei mi-a venit la terapie în provincie. îl adusese de mână sora lui, ca pe un copil mic. Părea că are un început de demenţă senilă. Fusese cât se poate de normal până într-o zi, când a luat-o razna, în sensul că ducea lipsă de idei! Avea un blocaj pe chakrele superioare. Erau întoarse pe dos. Dintr-una într-alta, mi-a povestit că a fost secund pe un vas care a intrat într-o furtună, iar căpitanul i-a cerut să preia comanda, fiindcă numai el putea să-i scoată cu viaţă din ea. Şi au scăpat cu bine. Demonul pe care îl învinsese astfel rămăsese lângă el; fiind prea mare, nu putea intra în corp, dar stătea undeva deasupra lui şi îi bloca chakrele superioare. Totodată, îi bloca lumina, conexiunea cu Dumnezeu şi, având nevoie de mult suflet, îi afecta creierul şi nervii. Avea o faţă lipsită de expresie, nu arăta nici bucurie, nici tristeţe. I l-am luat. Nu ştiu cum a evoluat după ce i-am făcut curăţare, pentru că nu l-am mai văzut la terapie.

Al doilea era un amic de al meu, Victor, pilot de raliu. Fusesem de multe ori competitori şi ne făcuserăm zile negre unul altuia, până ce un amic comun ne-a aşezat pe amândoi la aceeaşi masă şi ne-a spus să stăm de vorbă. Şi am vorbit. Victor colindase întreaga lume. Am stat de poveşti toată noaptea cu el şi cu alţi doi împătimiţi ai sportului cu motor.

Printre altele, Victor ne-a vorbit despre experienţele sale de pe Amazon. Una mi-a atras atenţia în mod deosebit. Era vorba despre un vraci care vindecase un marinar muşcat de picior de un crocodil. Piciorul era sfârtecat şi atârna doar de puţină piele. Marinarul a fost dus la vraciul care i- a pus la loc oasele şi muşchii, i-a învelit piciorul în frunze şi i l-a legat cu liane. A rămas peste noapte la vraci. A doua zi, amicul meu a fost trezit din somn de un marinar care îl chema să vadă ceva. Pacientul juca fotbal pe

ţărm, în fata vasului! Piciorul era strâmb, semnele colţilor de crocodil erau pe el, dar se putea folosi de el.

Nu mi-a venit să cred, aşa că, după ce am ajuns acasă, m-am conectat

mintal la bătrânul vraci. Voiam să aflu de la el secretul vindecării rănilor deschise. M-a întâmpinat însă o lumină caldă şi bucuroasă. Era plină de veselie. Bătrânul murise. L-aş fi căutat, ca să învăţ de la el. M-aş fi dus până la el, pe Amazon. Iisus nu a lăsat nimic scris. Odată cu apostolii, a murit şi cunoaşterea lui. L-am sunat pe amicul meu şi, dezamăgit, i-am spus:

- Bătrânul vraci a murit.

- Păi, ce credeai, pe Amazon am fost acum vreo 20 ani! Era bătrân de pe atunci!

Ceea ce îl făcea special pe amicul meu era puterea sa interioară. Lusese capabil să conducă un Lord WRC cu multe sute de cai, parcă vreo 700, şi îi impresionase şi pe piloţii cu experienţă. Trecuse printr-un ciclon şi scăpase cu viaţă. Salvase vasul şi echipajul, deşi procedase exact invers decât în manualul pe care orice căpitan de vas îl are în dotare şi care dă soluţii pentru situaţii de urgenţă. în manual scria că trebuie să ieşi tangent la ciclon în sensul de rotatie, dar iesise în sens invers! S-a dus la marina engleză, să rectifice eroarea.

Ceea ce s-a întâmplat a fost că a învins ciclonul şi a luat demonul respectiv. Odată învins, acesta a rămas lângă el şi i-a complicat foarte mult viaţa. Este adevărat că, odată cu asta, creşteau puterea interioară şi capacitatea de a-i influenţa pe ceilalţi, deci puterea lui asupra mulţimii. Asta o spun pentru că preşedintele Băsescu a fost acuzat, la un moment dat, de un popă ortodox, aşa-zis văzător cu duhul, că este ajutat de demoni şi s-a vândut lor. Nu mă poate acuza nimeni că iau apărarea fostului preşedinte, aşa că pot spune acestea liniştit. Laptul că trecuse, la rândul lui, prin furtuni, că scăpase cu viaţă din ele şi el, şi echipajul, l-a ajutat să treacă peste doi demoni mari. Asta i-a dat forţa interioară să ajungă unde a ajuns, evident, cu acordul lui Dumnezeu. Drăguţ este că Victor şi Băse erau amici. Poate nu întâmplător Victor avea vila la Neptun, lângă cea a preşedintelui!

în concluzie, a scăpa cu viaţă dintr-o furtună te face s-o învingi, iar demonul care a fost învins rămâne să slujească pe învingător. Doar că această încărcătură energetică negativă făcea ca amicul meu să defecteze orice maşină care avea computer de bord, spre disperarea inginerilor lui de cursă! J

Potolirea furtunii de către Iisus nu este o minune; înseamnă doar că a trecut peste demon care a ascultat de porunca lui, şi asta pentru că Iisus fie l-a

învins, fie a trecut peste un demon mai mare.

De la un timp, îmi vin la cabinet oameni care, la nivel de sine, au dragoni. Sunt foşti maeştri de arte marţiale care au atins un anumit nivel de luptă. Au trecut peste puterea unui asemenea dragon. La naştere, îşi reiau viaţa de unde au rămas. Călugării shaolin au pe antebraţe, la nivel astral, tigrul şi dragonul. De multe ori, au şase-şapte capete şi o putere interioară mare.

Dragonii de apă

Trebuie să fiţi foarte atenţi, pentru că, în momentul în care începi să ai inundaţii, să se spargă ţevi, este prezent un dragon de apă. Ce faci? îl iei, îl legi, îl trimiţi într-un lac. A ajuns din greşeală la tine, prin canalizare, şi are nevoie de apă. Ce să facă? Sparge tot, numai să crească volumul de apă, ca să stea şi să se joace în ea.

Eram la un parc acvatic. îmi plac jocurile de apă şi, chiar dacă am peste 50 de ani, tot mi se pare frumos să mă joc în apă. Parcul avea trambuline, o stâncă artificială de unde puteai sări de la nouă metri, mai multe distracţii. Obişnuit cu ele, m-am dus pe cea mai înaltă trambulină. M- au pus să sar, iniţial, cu picioarele înainte. Cum sunt greu, am sărit de m-am plictisit în sus, dar nu m-am răsucit deloc, deşi mi-am ţinut bărbia în piept. Am căzut ca o plăcintă, pe spate. Am rămas fără aer. Doi salvamari au sărit să mă ajute, dar le-am spus că sunt ok. Am ieşit afară din apă singur, analizând daunele. Aveam senzaţia că mi se desprinsese pleura de pe plămâni. Nu puteam s-o las aşa. Am sărit din nou, cu capul înainte. De data asta, am sărit bine. Apoi am sărit de pe stâncă. Erau cele mai grele sărituri. Puţin mai târziu, m-am aşezat pe şezlong şi m-am conectat la dragonul apei.

„Ce-ai cu mine? Era să mă omori!” i-am reproşat.

„Am crezut că vii să mă iei!”

„Eşti nebun, ce ai?”

„Asa ai făcut şi cu alţii...”

„E-adevărat, dar am mai crescut şi io. M-am schimbat. îi iau pe cei care vor să vină cu mine, atât.”

„Vreau doar să mă joc,” mi-a zis el.

„Joacă-te şi, când vrei şi te plictiseşti, te aştept!”

Mai târziu, s-a organizat un concurs pentru săritura cea mai frumoasă. Dragonul se juca în apă...

Nu o mai auzisem de mult pe mama. Luat cu treburile zilnice, nici măcar nu o mai sunasem. Nu mi-a cerut niciodată nimic. O ajutam io din prisosul meu, dar îmi punea în vedere tot timpul că copiii mei sunt mai importanţi.

Mi-a răspuns cu o voce stinsă.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o.

— Am avut numai probleme, măi, mamă. Mi s-a spart ţeava de la baia de serviciu săptămâna trecută, astăzi cea de la bucătărie... Numai necazuri am avut. Mi-au căzut două pisicuţe de la etaj şi nu înţeleg de ce, că nu ieşeau afară...

— Si cum sunt?

— Una a supravieţuit, că am avut grijă de ea, dar cealaltă de-abia respiră. Cred că o să moară.

— Bine, mami, o să mă uit să văd ce e acolo.

M-am apucat să măsor casa mamei. Era cu beneficitatea la minus. Ce se întâmplase? Mama se ruga zilnic, aprindea lumânări şi mergea la biserică. încercam să descopăr ce anume venise acolo. Iniţial am suspectat că era vorba de magie. Mama avea probleme cu câteva familii de ţigani din bloc, pentru că hrănea pisicile maidaneze. Aveau şi ei dreptate, că erau multe aciuiate acolo. Avea şi ea, că îi era milă de nişte fiinţe ale lui Dumnezeu. Dar nu era magie, de data asta. Am descoperit că locul gemea de dragoni şi scorpii! Nu erau trimise de nimeni, veniseră doar pentru că mama avea lumină. Oamenii nu înţeleg că, pe măsură ce urcă în lumină, atrag spiritele care au nevoie de ea, cele întunecate, şi le percep ca fiind rele. în realitate, acestea doar încearcă să-şi facă simţită prezenţa şi nevoile. Aveau nevoie de lumină, apă şi suflet. Le-am deschis dimensiunile către Cer. Lumina le-a permis să treacă fiecare la nivelul ei, iar celor cu valori mai bune, să urce în Cer şi se transforme. Să-şi lase pielea de dragon pe pământ. Transformarea lor vindeca *anima* şi *animus,* pentru că plăteau karma neamului respectiv.

Am ajuns acasă. Era noapte şi abia aşteptam să fac un duş şi să mă culc. Apartamentul în care stăteam la vremea aceea avea două camere, iar bucătăria era despărţită de living printr-un glasvand. Mi-am dus bagajele în hol şi am intrat. Apă peste tot! Curgea de la vecinul de sus pe geamul despărţitor, precum o cascadă amenajată special. Dacă nu mi s-ar fi umplut casa de apă, ar fi fost chiar frumos.

Am urcat la vecin. Tocmai venise de la o întâlnire cu băieţii, după o partidă de fotbal. Era relaxat şi vesel! Io, nu.

M-am dus, i-am spus, m-am dus, i-am spus. Băi, da' ce puii mei, ce se întâmplă? Aici nu-i nimic, acolo nu-i nimic. Era, mă rog, un defect de fabricaţie.

întâmplarea s-a repetat. Neglijase reparaţia băii de serviciu! Din păcate, nu era întrutotul vinovat. Primisem cadou un tablou cu un dragon de apă, pe care îl atârnasem pe hol. El atrăgea apa. Am renunţat cu părere de rău la el.

Dragonii jocurilor de noroc

Naşa copilului meu avea un spaţiu comercial pe două etaje. Sus, un magazin de haine de lux aduse din Turcia şi China, care-ţi schimbau părerea că toate chinezismele sunt ştifturi, iar jos, un magazin de electrice şi un spaţiu unde funcţiona o cafenea, dar fără spor... M-am aşezat la o masă, bând o cafea şi măsurând de ce nu avea cafeneaua profit. Nu era legată, nu avea probleme de magie, iar barmanul şi ospătarii aveau tot interesul să meargă, pentru că salariile erau mici în comerţ, iar ei trăiau mai mult din bacşişuri. Totuşi, de ce nu mergea?

îngerul meu: „Măsoară ce ar merge!" încep să caut: restaurant, nu. Magazin alimentar, nu. Bancă, nu. La un moment dat întreb: sala de jocuri de noroc? DA!

I-am spus naşei rezultatul, însă reacţia ei a fost negativă:

— N-o să mă apuc de jocuri de noroc acum. Dacă-l închiriez, cât pot cere pe el?

Măsor şi îi spun: în jur de 1.200 de euro.

Trece în jur de o lună şi primesc un telefon. Era naşa.

— Am închiriat spaţiul.

— Foarte bine, i-am răspuns.
— Ghiceşte ce va funcţiona în el.
— Habar n-am.
Uitasem complet ce măsurasem.
— O agenţie de pariuri sportive!
Fiecare loc, fiecare dragon, îşi cere activitatea compatibilă cu el.

Dragonii lacurilor

Noaptea se aşternuse peste aeroport. Scriam la lumina becului, în foişorul de la postul 5 de la aeroportul Băneasa, *Arta războiului PSI.* Cu coada ochiului, am văzut că se ridică în noapte, departe, un dragon imens. Era frumos, verde combinat cu albastru. Am ţâşnit din corp şi m-am repezit deasupra capului său cu sabia scoasă. I-am proptit-o în creştetul capului, gata să-l străpung, când, o voce ca un tunet, m-a oprit:

„Nu, Dragoş!”

Era vocea Tatălui Ceresc.

„De ce?” am întrebat surprins.

Eram absolut convins că orice dragon trebuie învins şi trimis în iad! J

„Este timpul şi dreptul lui. Pe planeta asta, ei au voie să iasă noaptea şi să se manifeste.”

„Chiar dacă fac rău?”

„Da.”

„Şi oamenii?”

„Oamenii sunt liberi să facă ce vor, să distingă între bine şi rău.”

Mă gândeam acum că, din cauza asta, pustnicii evitau să iasă noaptea din chilie sau să-i prindă noaptea pe drum. Chiar şi Antonie construise comunitatea de mii de pustnici astfel încât distanţa dintre chilii să le permită să se întoarcă la ele înainte de apusul soarelui, plus două ore de stat la taclale...

„Atunci, când trebuie loviţi?”

„Ai să înţelegi,” mi-a răspuns Domnul.

Era frumos afară. Pe geam se vedea soarele. Ne odihniserăm destul în noaptea precedentă.

— Auzi, nu mă duci şi pe mine să văd unde ai copilărit tu spiritual? mă întrebă prietena mea.

— La Cernica? am întrebat-o, surprins.

Nu mă mai gândisem demult la mănăstire şi nu mai fusesem acolo de foarte mult timp. Vorbeam cu sfântul Calinic din când în când sau, când ajungeam la Vâlcea, stăteam de vorbă cu el despre pacienţii pe care mi-i aducea la terapie. Pe undeva, mi-era ruşine de el. Odată, sătul de călătorit cu metroul şi autobuzele până la Cernica, i-am spus: „Ştii ce, o să mai vin când o să am maşina mea, m-am săturat de frig şi de 410 ăsta!” Se pare că aşa am şi făcut. Am uitat să mai merg acolo şi am ajuns fie cu maşina altora, fie când mi-am luat io maşina. Dar Sfântul era bun şi îngăduitor şi nu s-a supărat pe mine.

Ultima oară, la terapie la Râmnicul Vâlcea, mi-a adus la cabinet un înger întrupat care se simţea foarte rău. O pacientă depresivă. Nu avea şarpele kundalini în ea. Când i l-am adus înapoi, a căzut la pământ, strigând:

— Nu mai pot! Mi-e rău! Nu mai rezist!

Se zvârcolea pe mochetă, în mijlocul cabinetului.

M-am dus la maeştrii mei şi i-am chemat.

— Haideţi să vedeţi ce înseamnă prostia creştin-ortodoxă.

Pacienta următoare, care aştepta pe scaun, se albise la faţă.

— Aşa se întâmplă de obicei la dumneavoastră la terapie?

— Nu, doamnă, staţi liniştită, este o pacientă care are multă magie pe ea.

Urmat de maeştrii mei, cărora le arătam cum fac terapie, m-am întors în cabinet. Femeia era tot la pământ, transfiguratã. Am început să-i dau lumină vindecătoare. Plângea şi striga:

— Mă doare!

— Ea este un înger mare, venit din Cer 10. Gândiţi-vă că Iisus şi Trinitatea eristică sunt din 6. Femeia asta a ajuns la un popă ortodox care a văzut şarpele kundalini din ea şi a crezut că este răul. L-a tăiat mărunt şi l-a legat sub mănăstirea unde stă el. Cum să nu fie femeia asta depresivă? Trebuie să scot şarpele kundalini din ea, să-l pun pe canapeaua de terapie, să-l ţin cu mine cât fac terapie şi să-l cos la loc. îi trimit făurari să-l coasă şi să-l vindece, că e făcut franjuri, şi mă rog Maicii să-l vindece, să-l ia sub ocrotirea ei. Femeia aceasta este un înger de luptă al Tatălui Ceresc, venit pe pământ să experimenteze

feminitatea, sexualitatea feminină şi altele.

După ce i-am scos SK-ul şi l-am aşezat pe canapea, femeia şi-a revenit ca şi cum aş fi scos-o din priză, era doar puţin ameţită. A trebuit să-l chemăm pe soţul ei, s-o ia cu maşina....

— Vreau să mergem la Cernica. Chiar n-am mai fost demult acolo. Mi-ar plăcea să o revăd cu tine... Sunt curios cât facem până acolo.

Ne-am echipat şi am plecat. Am ajuns foarte repede pe centură, iar de acolo a durat şi mai puţin până la destinaţie. Era sâmbătă şi lumea mai stătea pe acasă.

— Când am ajuns io aici, parcările astea nu existau, drumul era îngust şi, dacă ploua mai mult, trecea apa lacului peste el. Acum e făcut frumos. Asta e borna unde s-a aşezat părintele Argatu când ne-a spus că cea mai importantă lege este: „Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face!” A mai întrebat o fată cum e cu reîncarnarea, dar nu ne-a răspuns. A întrebat-o doar: „De ce mă ispiteşti?”

Acolo era chilia lui... Coada se întindea la drum, de-asta nu l-au iubit nici călugării, nici stareţul. Ziceau că din cauza lui, pentru că ajuta oameni, îi chinuie pe ei dracii! Stareţul l-a ameninţat că nu-l îngroapă în mănăstire, iar el le-a spus să-l lase în chilie! J

Pe undeva, aveau dreptate. Pe măsură ce te duci către lumină, o polarizezi şi în jurul tău se adună în sens contrar răul, care-i atacă şi se manifestă prin cei din jur. Evident că îi afectează pe cei care nu-l pot duce - în cazul lui, pe călugării de la Cernica. Au şters orice urmă a existenţei lui în mănăstire. Trist.

îmi aminteam cu nostalgie prima exorcizare pe care am văzut-o lângă moaştele Sf. Calinic.

— Cred că ar trebui să scriu despre experienţele mele de aici. Fac parte din viaţa mea şi din devenirea mea, până la urmă.

— Cu dragonul de aici ce s-a întâmplat?

— Care dragon? am întrebat.

— Cel de sub biserică...

— Nu m-am gândit niciodată la el.

Am scos rapid ansa, să măsor.

— E mare şi bun, gata de transformare. Dar să ştii că există dragonul

lacului, care e şi mai mare!

Am dat drumul la lumină şi am descris cercul. L-am susţinut până ce a făcut cele trei întoarceri, apoi l-am trimis în Cer.

— Ce faci cu el?

— îl trimit în Cer, la Sfântul Calinic. Mulţumită lui am învătat, mulţumită lui am scăpat cu viaţă la Râmnicu Vâlcea, aşa că îi dau puterea înapoi. Ştiu că mă iubeşte şi mă ajută, pentru că a vegheat asupra mea tot timpul. Plus că a avut curajul să se împotrivească lui Iisus şi a bisericii lui şi asta înseamnă că e special. Or, în cer e nevoie de spirite înţelepte, care au coloană vertebrală şi îşi apără principiile şi Adevărul. El este unul dintre aceştia. Vreau să-l ajut pe el şi alţi sfinţi să urce deasupra nivelului eristic, ca să nu se mai ia decizii după nepotism spiritual.

Mă gândesc să mai analizăm dragonii lacurilor. Io, ca spirit, sunt mic ca vârstă astrală, am 5.4 miliarde de ani. Sunt spirite care au peste 14 miliarde de ani. Şarpele meu kundalini avea vreo 1,2 metri. Sunt şerpi care au peste 500! Evident că, fiind mic, orice dragon pe care îl întâlneam la vremea aceea mi se părea uriaş. Cel pe care l-am văzut prima oară, pe când eram student la Arad, era un pui! J Dragonii lacurilor au dimensiunea unui lac. Cu cât este mai mare un lac, cu atât este mai mare şi dragonul lui. Dragonul pe care l-am văzut în noaptea când scriam era de-a dreptul balaurul Lacului Herăstrău. Şi, pentru că postul unde scriam se afla în apropierea lacului, mi-a fost uşor să-l văd deasupra, ridicându-se noaptea...

Există balaurul de la Cernica şi, în opoziţie, îngerul gardian al lacului de la Cernica. Ideea nu este să lupţi şi să-i învingi, ci să ajungi la o înţelegere cu ei. Sunt superbi, exact ca în desene animate. Cel despre care vorbesc era atât de mare, încât io păream a fi şoricelul Jerry pe capul motanului Tom! Si intenţia mea a fost să-l lovesc! I Asa fusesem crescut în

mănăstire. Există un timp al manifestării dragonilor. Există un timp al luminii şi un timp al întunericului. Să ştiţi că noaptea este un timp al manifestării dragonilor şi demonilor. Din cauza asta, e mai greu să te rogi după ce apune soarele, pentru că intri în conflict cu ei. Dacă umblaţi noaptea, n-o să întâlniţi prea mulţi îngeri. Poate doar îngeri de întuneric întrupaţi care se mai plimbă

printre demoni. Dar eu vorbesc de îngerii ceilalţi, de lumină, care străjuiesc ziua, pentru că ei, în mod normal, trebuie să se ducă în cer, să se încarce cu lumină.

Noaptea ies la suprafaţă duhurile întunericului şi întâlneşti balauri şi alte entităti de întuneric. Asa că, dacă vreţi să întâlniţi balauri mari, trebuie să vă duceţi pe lângă lacuri. Ziua e duhul lacului, adică îngerul apei, iar noaptea iese balaurul.

Apropo de puterea care se poate obţine la nivel de sine prin diverse căi, aş vrea să trecem peste termenii de bine şi rău. Dacă alerg pe o pistă de atletism fără să mă forţez prea mult, fără să mă ard, se numeşte că fac încărcare. Sunt oameni care se încarcă mergând desculţi pe iarbă verde, urcând munţii sau mergând pe bicicletă. De fapt, mă încarc cu Chi greu, care înseamnă energie de la nivelul dragonului. Energia aceasta este bună şi în viaţa de zi cu zi. Dacă stăm numai la birou, Chi-ul greu se transformă în gândire, în creaţie, în muncă şi, în timp, pierzi din energie, te devitalizezi. Asta afectează, cu vremea, şi potenţa, care e dată de întuneric (Chi greu sau energie Ka). Soluţia este ca eu să mă reîncarc cu Chi-ul greu. Nu am nevoie în cazul în care am destulă karmic, adică oamenii cu probleme karmice au mai multă energie Ka. Cei care nu au o karmă grea, pentru că sunt îngeri, Fii de Dumnezeu care au lucrat spiritual în alte vieţi şi s-au umplut de lumină, trebuie să se antreneze sau să găsească alte modalităţi de încărcare. Când ai prea multă lumină, devii aerian şi nu te mai poţi conecta la problemele terestre, uzuale. Şi nu-ţi mai e greu să te ridici spiritual, ci să stai pe pământ. Atunci, nevoia de a rămâne pe pământ te face să cauţi instinctiv dragonii şi să-i înţelegi. O să ajungeţi în anumite zone în funcţie de ceea ce aveţi nevoie sau vreţi să simţiţi. Să căutati acel ceva care vă

lipseşte. Sunt zone în care dragonii de luptă chiar sunt bunuţi, deci potriviţi pentru arte marţiale! Nu sunt dragoni care omoară. Depinde ce vrem să facem, ce vrem să devenim. Depinde de noi şi de Dumnezeu.

Dragonii locurilor

Dragonii sunt legaţi în apă sau pământ. Sunt prizonieri, conectaţi la materia din care provin. Totuşi, în anumite condiţii, se pot elibera de ea şi veni peste noi. Nu este întâmplător. De cele mai multe ori, ne caută dragoni pe care i-am întâlnit în alte vieţi. De exemplu, dacă am avut un dragon de luptă, mă va trage până mă voi duce să-l întâlnesc. Dacă am folosit focul în diverse metode, am dat foc, am făcut una, am făcut alta, mă va trage până mă voi duce la el.

Există dragonul Barcelonei. Mama îmi zice că merge la Barcelona. Eu n-am nicio treabă cu Barcelona. Mama se întoarce de la Barcelona. Cel mai tare tricou cu dragon l-am avut de la Barcelona. Şi era dragonul acelui oraş. Mi-a plăcut foarte mult. Era pe vremea când purtam tricouri cu dragoni. îl port şi acum, dar în casă.

Ajung şi eu la Barcelona. Primul lucru, mi s-au înmuiat picioarele. Mi s-au tăiat. Au început să se umfle. Am greşit metroul, m-am plimbat cu geamantanul după mine. Mi-a fost foarte rău. La un moment dat, îmi amintesc că am o problemă cu dragonul oraşului...

„Ce-ai, mă, cu mine?”

Sper că nu credeţi că în mintea mea vorbesc literar.

„Mi-ai omorât copiii!”

„Eu? Eşti cu capu’!”

Aşa am aflat că am fost corsar englez şi mi-a plăcut. Jefuiam vasele spaniole, care erau leneşe şi grase. Le vedeai de la depărtare dacă erau grase, după cât de adânc intrau în apă. Dacă erau scufundate mai mult, înseamnă că erau pline cu aur. Mă uitam... E grasă asta... hai. Aveam un vas mic, o goeletă... Nu avea foarte multe tunuri, dar era foarte rapidă. Şi astea erau lente şi mari. Şi mă duceam aşa, dintr-o parte. Eram corsar al reginei Angliei şi îi dădeam socoteală doar ei. Şi atunci, şi acum, tot soldat eram. Stăteam şi mă gândeam că, totuşi, atunci eram mai bădăran. Acum, m-am mai cizelat. Cel puţin aşa sper. Ideea este că trebuie să te duci să-ţi ceri iertare de la poporul respectiv.

Ajuns acolo, cei la care am mers, nişte oameni speciali, mi-au arătat oraşul. Am ajuns şi la o mănăstire. Io nu prea le am cu astea, mă plictiseşte îngrozitor să merg în biserici şi în catedrale. Toate sunt la fel. Nu vezi nimic

nou şi energia este de multe ori mai proastă ca vibraţie decât în cele în care ai mai fost. Şi, cum făceam noi gălăgie acolo, vine taica popa, care era catolic, şi ne spune:

— Ssst, aici este biserica împăcării cu Spania. Aici vin toţi cei care au greşit faţă de Spania!

Rămân fără cuvinte. Scot monede de un euro şi aprind beculeţe, ca să încep de undeva reconcilierea mea cu poporul spaniol. Bine, este clar că beculeţele nu sunt suficiente. Dar am făcut altele ca să scap de supărarea lor pe mine şi acum chiar mă aşteaptă dragonul cu drag.

Dacă vine dragonul de apă, e clar că se lasă cu inundaţie. Şi, dacă omul nu ştie, trece prin aceleaşi situaţii, până ce aduce un popă să facă dezlegare.

Dragonii piscinelor

îmi plăcea să scriu la piscina de la hotelul Ramada. Mă simţeam bine. Aici veneam cu tata în copilărie, el juca biliard sau popice şi io şi soru-mea înotam. Aşa că, pentru mine, locul acesta a fost tot timpul unul pozitiv. Plus că tot în incinta hotelului ţinusem unele dintre cele mai frumoase conferinţe ale mele. Aşa că dragonul de aici a fost printre primii care au crescut ca lumină interioară şi s-au transformat.

Dragonii peşterilor

Nu reuşisem să termin nici un raliu. Avusesem şapte abandonuri. Ba cutia de viteze, ba trei motoare. Cert este că, după al şaptelea abandon, m- am gândit să mă întorc undeva. La Peştera Polovraci. Acolo am fost adus prima dată de un prieten, tot pilot, pe când concuram la VTM-ul de la Rânca. Pentru necunoscători, Viteză Traseu Montan este o cursă de maşini care are loc pe o porţiune de 3-5 km pe un drum de munte. Sunt mai multe urcări şi câştigă cine obţine timpul cel mai bun. Orice debut în automobilism se face prin VTM, care este considerat un bun antrenament pentru celelalte tipuri de curse, *rally sprint* sau raliu. Mă rog. Am trecut şi io pe acolo. Amicul meu a împrumutat o maşină ca să-mi arate ceva special şi aşa am ajuns la peştera unde se spune că se află Tronul lui Zamolxis. Nu ştiu dacă este întâmplător sau nu, dar acolo mi-am câştigat primul loc pe podium, la Rânca. Este adevărat că primul loc trei. Şi tot

acolo am simţit cum se deschid cerurile pentru campioni şi am trăit prima bătaie cu şampanie! J

Când am înţeles că este imposibil să fie întâmplător că nu reuşesc să termin măcar un raliu, m-am reîntors la Polovragi. Am intrat în mănăstire şi am luat 10 lumânări, cu intenţia să aprind nouă în cruce, ca să anihilez tot ce era magie, şi una pentru strămoşii mei.

Când să le aprind, am auzit în minte clar de tot: „Aprinde-le invers şi cere judecata lui Dumnezeu!” Nu mai făcusem asta niciodată şi nici nu ştiam cum. Le-am luat, le-am descoperit fitilul la capătul opus şi le-am aprins în cruce. Culmea, cred că absolut neîntâmplător, era VTM la Rânca şi când am ajuns, maşinile erau la start.

Nimeni nu a păţit nimic. Niciun pilot român. Seara aveam să aud că un pilot abandonase. I se spărsese motorul nou în campionatul mondial! Ce treabă aveam io cu el? Pur şi simplu, avea o echipă de paranormali care aduna potenţialele divine ale celorlalţi piloţi şi le proiecta pe el. Pierderea pentru ei avea să fie uriaşă, material.

12. PUII DE DRAGON

Nu ştiu cum apar. Aş vrea să vă pot spune că se nasc din ouă, că am văzut ouăle dragonilor şi cum eclozează, dar n-ar fi adevărat. O să mă mai uit. Cert este că am întâlnit în viaţa mea doi pui de dragon. Unul pe când aveam un cabinet în nord. Era rănit. Cineva, un călugăr tibetan, probabil nu înţelesese ce era cu el şi-l tăiase cu sabia. Dragonul ăla pitic, bunuţ şi iubitor... L-am luat acasă şi, neştiind ce să fac, l-am pus în Ares, căţelul meu, pentru a creşte. A stat acolo până ce căţelul a murit de bătrâneţe. Cred că de-asta îi dădeam căţelului mâncare de oameni! J Oricum, nu am simţit în viaţa mea iubire şi recunoştinţă mai multă de la un spirit decât am simţit din partea puiului acestuia, pentru că l-am salvat şi l-am luat cu mine.

Pe al doilea pui l-am luat cumva după ce ne-am întors de la Auschwitz.

— Auzi? Poate c-ar trebui să-l creşti... mi-a spus prietena mea la vreo săptămână de la întoarcerea din Polonia, unde fusesem să vizităm celebrul lagăr de exterminare. Dădeam lumină dragonilor mei şi m-am trezit în faţă cu un dragon mic galben. Am zis că mi se pare. A doua zi, când făceam la fel, mi-a apărut din nou.

Ne trezisem şi deodată am simţit o presiune pe cap. Era dragonul mic şi galben.

„Ce vrei?”

„Să cresc. Mi-e foame...”

„Io nu mănânc dimineaţa. Am nevoie să mă încarc de lumină, ca să vă dau şi vouă.

„Poţi să mănânci ceva uşor.”

„Şi ce ai vrea să mănânci?”

Am deschis frigiderul, decis să mănânc orice ar vrea. L-am închis la loc. Nu-i plăcea nimic de acolo. Nici salamuri, nici mezeluri, nici brânză, nici roşii, nici alte legume.

M-am îndreptat către pungile de hârtie în care ţineam pâinea pe care o luasem cu o seară înainte, am rupt un colţ şi am început să-l mănânc cu poftă. „Ce bună e pâinea neagră!” mi-a spus cu satisfacţie. Şi mie îmi plăcea pâinea goală! Mâncasem toată copilăria, de-i speriasem pe ai mei că nu mâncam acasă. Doar că eu prăjeam pâine cu copiii la foc şi eram sătul.

13. SARMIZEGETUSA REGIA

Era prima dată când ajungeam la Costeşti. Bătrânii preoţi daci nu mau primit mult timp la ei. Îi înţelegeam. La urma urmei, fusesem un cotropitor şi le dărâmasem lumea. Cucerirea Daciei, cu tot ce a însemnat ea, omorârea dacilor, luarea cu japca a femeilor, distrugerea localităţilor, trimiterea celor rămaşi în viaţă în sclavie sau ca gladiatori - am fost şi eu printre cei care au făcut toate acestea, aveau de ce să fie supăraţi pe mine. Mie îmi era mai dragă Sarmizegetusa Ulpia decât Costeştiul. Când am ajuns prima dată acolo, m-am odihnit mai bine ca niciodată. Eram licean şi coborâsem din Retezat. Un miliţian ne-a arătat unde să ne ridicăm cortul şi

ne-am trezit a doua zi într-o livadă, scăldaţi de soare. Mersesem la cetate seara şi mi se deschisese sufletul, dar pe vremea aceea nu ştiam de ce. Aveam să înţeleg mult mai târziu de ce îmi ştiam casa, locul unde dormeam, locul de vatră unde mă uitam la foc iarna. Valea unde era Sarmisegetusa Ulpia îmi bucura sufletul de fiecare dată când treceam pe-acolo. După campaniile de luptă, odihna iernii de acolo fusese o binecuvântare. De plictiseală, construisem arena. Dar nici asta nu era cea mai drăguţă faptă a vieţii mele. Dacia nu semăna cu ţările din Africa... urşii, lupii, câinii ciobăneşti aruncaţi în arenă nu ofereau un spectacol asemănător cu leii sau tigrii şi gladiatorii. Da, am

făcut multe prostii în vieţile mele. Dar nu le regret pe niciuna. Prin ele am devenit ceea ce sunt acum şi datorită lor sunt bun în ceea ce fac.

Drumul era închis, pentru a aduna ce lăsase în urmă iarna. Oameni şi maşini curăţau albia de bolovani şi copaci căzuţi. Mi se părea greu să ajung pe jos până sus. Totuşi, ceva precum o rază trasoare mă trăgea spre cetate.

Am ajuns sus. Era un portal de vibraţie înaltă, deschis în cadranul solar. Dragonii erau mari şi buni. Aici era leagănul civilizaţiei europene. De aici plecasem ultima dată.

Am început să măsurăm radiestezic diversele locuri.

— Îmi tot vine în minte „ Cristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând!”

— Ete, na!

— Vorbesc serios. Nu am chestii din astea şi Paştele este peste câteva luni. Oare de ce?

— Stai că vedem imediat, am spus.

Am verificat câţi oameni făcuseră asta. Doi. Preoţi ortodocşi.

Descoperiseră portalul pe unde comunica lumea asta cu cea de dincolo şi bătrânii neamului acestuia şi că oamenii veneau aici să se încarce. Mă rog, cei care erau acceptaţi şi chemaţi de bătrâni. Si atunci de ce au vrut să-l închidă? Creştinismul a încercat să şteargă tot ce-a însemnat credinţa veche a dacilor. Să supună totul lui Iisus. Clar, preoţii daci nu erau de acord cu asta. Rămăseseră disidenţi

printre ei şi în viaţă, şi în lumea de dincolo. Creştinismul s-a transformat într-o mare minciună, apărată de preoţii ortodocşi cu vehemenţă. Aşa că s-au străduit să supună tot lui Iisus.

14. COLOANA INFINITULUI ŞI DRAGONII

Am dormit de multe ori în camera unui hotel situat exact pe axa imaginată de Brâncuşi şi vreau să spun că am avut un somn odihnitor. Linia aceea trecea exact prin camera unde stăteam când ajungeam la Târgu Jiu.

Coloana infinitului, văzută de departe, nu părea cine ştie ce. Totuşi, pe măsură ce te apropiai de ea, începeai să o vezi altfel, devenea impresionantă. Aflată în parcul de la intrarea dinspre Bucureşti în oraşul Târgu Jiu, avusesem deseori ocazia să o vizitez. Mai ales că maestra mea, cea care îmi organiza cursurile, insista de fiecare dată să mergem pe axa de la coloană, pe la biserică, Poarta Sărutului şi apoi spre Masa Tăcerii. Tot sistemul arăta precum un amplificator de energie şi simplul fapt de a merge pe această axă te curăţa şi te energiza. Acum, că aveam ca sistem de verificare radiestezia, vedeam totul altfel. Nu ştiu dacă portalul a existat înainte de operele lui Brâncuşi, însă tot ansamblu de sculpturi forma un dispozitiv care prelua lumina prin antenă, o amplifica prin biserică şi celelalte opere de artă şi deschidea un portal către cerurile superioare.

Interesantă mi se părea coloana alcătuita din 16 corpuri, mai ales că fiecare corp era format, la rândul lui, din două trunchiuri de piramidă cu latura mare de 1,6 m şi

14. COLOANA INFINITULUI ŞI

cea mică de 80 cm. Piramidele au capacitatea de a crea la baza lor o cruce cu aripile cât de trei ori baza piramidei. Astfel, se formează cruci de 2,4 m în zonele mai înguste şi de 4,8 m în zonele unde laturile trunchiurilor de piramidă sunt mai mari!

Coloanei infinitului i se mai spunea Stâlpul Cerului, dar cred că mai corect ar fi Calea către Cer! Şi asta pentru că acele cruci ce se formează

deschid porţi şi creează o scară către cer pentru spiritele care vor, pot şi trebuie să urce pe ea!

Ce se întâmplă, de fapt, când se formează şi creşte un asemenea portal? Se intensifică beneficitatea locului. Portalul atrage entităţile de vibraţie mare şi le sileşte pe restul fie să se îndepărteze, fie să crească în vibraţie. În parcul de lângă Coloana infinitului vin entităţile care sunt pregătite de plecare, dar şi coboară cele care vor să viziteze pământul! J Din perspectiva dragonilor care sunt acolo şi vin către portal, ea formează o poartă şi, totodată, amplifică energia. E doar o supoziţie, dar cred că Brâncuşi şi-a dat seama că sunt mai multe dimensiuni şi ceruri şi a creat o cale şi de coborâre a îngerilor pe pământ, dar şi de urcare a dragonilor către cer... Cert este că locul era plin de entităţi gata de plecare către Dumnezeul Tată.

15. DRAGONII SI PIETRELE PREŢIOASE

y

Pietrele preţioase sunt formate din particule, informaţie, energie şi spirit, ca absolut orice alt lucru. Ce le face însă atât de speciale? Ele reprezintă calităţile şi însuşirile dragonilor. Hainele îngerilor erau împodobite cu pietre preţioase care reprezentau darurile divine ale fiecăruia dintre ei. Odată cu căderea îngerilor, aceste daruri s-au transformat în pietre preţioase. Diamantul reprezenta puterea. Regii purtau coroane care erau, în realitate, grile de cristale ce amplificau puterea celui care le purta. Fiecare cristal îl conectează la dragonul lui pe cel care îl are şi îi dă puterea lui. Problema este că, dacă nu poţi stăpâni dragonul pietrei, te va stăpâni el pe tine.

Excursiile cu grupul în Israel erau interesante. Mă întrebam de ce evreii insistau ca grupurile de turişti care ajungeau la mormântul sfânt să treacă şi pe la fabricile de diamante. De ce să trecem noi, nişte pârliţi, după părerea mea la vremea aceea, pe la fabrici de diamante? m-am întrebat. Răspunsul nu a întârziat să apară. Printre noi erau câţiva care şi-au permis să-şi ia pietricele. Dar nu asta conta, ci faptul că, odată plecaţi de acolo, am descoperit că unii au rămas fără suflet. Pur şi simplu, pentru că le plăcuse o bijuterie, îşi pierdeau până la 30% din suflet! Mie nu mi s-

a întâmplat nimic, pentru că pietrele şi aurul nu mă atrăgeau deloc. Nu le-am adus sufletele înapoi tuturor, ci doar celor cu care eram atunci. Nu ştiu dacă se făcea conştient lucrul ăsta sau doar pentru că se ivea posibilitatea ca fiecare să cumpere câte ceva.

Sunt importante pietrele preţioase. Da. E bine să le ai? Da. Sunt folositoare? Da. Aş putea spune că energia amplificată de un diamant este cu totul alta decât a unui cristal de cuart. Există o diferenţă de un carat la 7 kg de cristal de cuarţ! Evident că puterea diamantului este net superioară.

În perspectivă, toată puterea pietrelor se înclină în faţa spiritului, dar până ajungi acolo te poţi folosi de capacităţile cristalelor ca de nişte cârje pentru vindecarea celorlalţi şi autodeterminare.

16. CULORILE DRAGONILOR

Dragonii au toate culorile. Cei sexuali sunt roşii, cei agresivi, de luptă, negri. Unii sunt cu maro, alţii cu verde. Depinde. Dragonii de terapie sunt albi sau violet, cei de bani, aurii. Există dragoni într-o singură culoare, dar sunt foarte rari. Majoritatea au mai multe.

Însuşirile şi culorile dragonilor sunt ca şi aurele oamenilor, adică în strânsă legătură cu preocupările lor, iar caracteristicile lor sunt aceleaşi de pe fişa psi a oamenilor sau îngerilor, dar cu alte valori. Deci dragonii au DH-ul de la minus la plus, iar EBF-ul de la minus la plus mii. Demonii înseamnă altceva. Ei sunt entităţi care au trecut prin trup şi au ales să fie demoni. În momentul în care se naşte o entitate, are două opţiuni: se transformă în înger sau în demon. Dragonii sunt îngerii căzuţi care nu au noţiunea de bine şi rău şi nu au trecut prin durerea şi evoluţia cărnii. Demonii, ăia cu coarne, coadă sau mai ştiu eu ce, au trecut prin carne şi au ales să fie răi. Sunt două lucruri total diferite.

Există dragoni care au fost întrupaţi,dar şi dragoni

care nu au trăit niciodată. Ei îşi schimbă culorile în funcţie de evoluţie, dar îşi păstrează tentele iniţiale ale aptitudinilor şi însuşirilor lor. Cu cât sunt mai evoluaţi, cu atât se apropie mai mult de culorile de vibraţie mare ale curcubeului.

17. DREPTURILE DRAGONILOR

Aici vorbesc din perspectiva unuia care a rănit demoni şi dragoni, a tăiat aripile de pe umerii îngerilor şi a făcut multe altele. În medicină, ni se spunea de o mie de ori: *primum non nocere!* Totuşi, la un moment dat ţi se pare că eşti îndreptăţit să pedepseşti răul

fără să-ţi dai seama că prin asta faci un alt

rău. A trebuit să trec prin psihanaliză ca să înţeleg că

a răni pe oricine, chiar şi răul, chiar şi un criminal, pedofil sau violator, este greşit, nu te face mai bun şi este o problemă a ta, personală. Plus că există o comparaţie foarte simplă, care ne poate deschide mintea.

Dacă avem pe cineva drag, părinte,

iubit, soţ, copil sau frate care dintr-o dată ia razna şi începe să facă rău, ajunge la puşcărie sau la ospiciu, ce facem? Nu-l mai iubim? Îl abandonăm? Sau facem TOT ce putem pentru el, ca să-l ajutăm şi să-l

reeducăm? Atunci, care sunt drepturile fratelui nostru sau ale celui pe care-l iubim, dar care e dus cu pluta? Aceleaşi cu ale noastre. Noi, cei care vedem bine, să zicem, suntem obligaţi să avem grijă de el, să-l ajutăm să nu facă rău

altora sau lui însuşi.

Dragonii pot fi învinşi, constrânşi sau convinşi. Ei au grade de inteligenţă diferite. Nu mă las călărit de dragoni, dar nici nu-i chinui. Eu nui mai privesc aşa. La acest moment, consider relaţia cu ei precum o
simbioză, cu alte cuvinte, permit să se manifeste într-o activitate un dragon căruia îi place ce face. Mă interesează

conlucrarea cu dragonii; pentru fiecare activitate poţi să ai un dragon, o faţetă, o manifestare. Pe cei de luptă îi trimit să facă arte marţiale. Pe cei de condus îi trimit pe pistele de automobilism, pe cei de sex... mă rog. Pe cei de terapie îi trimit la cabinet, pentru că, în terapie, dragonii preiau energia negativă

şi o transformă în lumină. Se hrănesc cu energia

negativă, pe care o transformă. Au nevoie şi de întuneric, care îi ajută să crească în dimensiuni, dar şi de lumină, care le creşte DH-ul. Toţi avem nevoie şi de întuneric, ca să creştem. Întunericul ne creşte umbra. Aşadar, avem nevoie de umbră, de întuneric ca să creştem ca dimensiune, şi de lumină, ca să ne creştem DH-ul. Dragonii, ca şi noi, se hrănesc cu amândouă. Se hrănesc din terapie, se hrănesc cu mâncare, se hrănesc cu carne. Se hrănesc cu de toate.

Educarea lor presupune trecerea lor prin diverse situaţii. Dacă sunt agresivi, să manifeste agresivitate controlat. Îi linişteşte sportul, sexul, păpica. Exact ca pe bebeluşi. Bebeluşul, dacă dă destul din mâini,

oboseşte şi adoarme. Dacă-i dai păpică,

oboseşte şi adoarme. Dragonii au aceleaşi drepturi ca noi, oamenii acestei planete. Nu e voie să-i chinuim, dar e voie să-i învingem. Eu îi înving şi pe cei care sunt buni, pentru că am avut surprize şi nu mai vreau altele. Îi spun: „Îmi pare rău, eu sunt paranoic.” Şi mă înţeleg, chiar şi ăia,

înţelepţii, mă acceptă cu păsările mele din cap.

Doar că acum îi înving în aşa fel încât să nu le fac rău.

Creştinismul a greşit lovind dragonii, arzându-i, legându-i pe sub biserici, obligându-i să
facă diverse lucruri, trimiţându-i în deşert. Preoţii lui Cristos au greşit socotindu-se superiori şi făcându-le rău în numele lui Iisus. Aşa cum Iisus a greşit acceptând chinuirea lor în numele lui Dumnezeu. Să fie clar! Nu există nicio diferenţă între a chinui un dragon şi a chinui un om sau un înger! Dacă vi se pare corect să trimiţi un dragon în pustiu, unde nu există nicio limită, ar trebui să fie corect să

faci asta şi unui om.

18. TREPTELE EVOLUŢIEI DRAGONILOR

Vreau să vorbim puţin despre etapele trezirii şarpelui kundalini, pentru că unul dintre lucrurile pe care le aveţi de făcut este transformarea şarpelui kundalini şi, automat, transformarea dragonului. Când aud ce se vorbeşte despre şarpele kundalini, mă iau cu mâinile de cap.

Omul este cel prin care s-a întrupat şarpele kundalini (îngerul căzut pe vremea lui Lucifer). Stă frumos la baza coloanei vertebrale şi doarme. La un moment dat, se trezeşte. Povesteam eu că mă jucam cu un băiat care mia tras un pumn drept la baza coloanei. S-a trezit şarpele meu, adică io. Şi, când s-a trezit, mi-a venit să-l strâng de gât. Trezirea lui e provocată de şoc, accident de maşină, magie, naştere, traumă, moartea unei persoane dragi, durere etc. Atunci începe să urce pe coloană, pe canalul guvernor. Pe măsură ce urcă, trece prin centrii energetici. La nivelul fiecărei chakre există o poartă şi coarde cu oamenii cu care am avut ceva de împărţit în alte vieţi sau în viaţa asta. Le plăteşti sau ierţi şi le rezolvi, ca să urci mai sus. Până când ieşi prin chakra 7 şi apare frumos Floarea de Lotus. Asta se numeşte eliberare, pentru că şarpele este eliberat de coardele karmice.

Când şarpele iese prin chakra coroanei, urmează întoarcerea. Intră prin chakra 1, îşi înghite coada de trei ori şi se transformă în om la nivel astral. De ce e foarte important acest lucru? Ca să înţelegeţi transformarea dragonilor şi a voastră. Ea se produce, de obicei, când DH-ul este peste 90, dar şi mai devreme. Urmează ascensiunea în cerurile spirituale superioare, când devii maestru ascensionat. Atunci poţi alege între a muri sau a rămâne pe pământ, ca să ajuţi spiritele care vor, pot şi trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Devii un Bodhisattva.

După transformare şi creşterea vibraţiei, sinele urcă în chakrele superioare. Trupul însă are nevoie de Chi greu, de energie Ka pentru a exista şi atunci, în locul sinelui, vine un alt şarpe kundalini, care îşi începe la fel ascensiunea. Locul acestuia este luat de un dragon doar în momentul în care omul dobândeşte puterea interioară de a-l stăpâni.

Şarpele kundalini sau dragonul nou se manifestă precum un alter ego, testează rezolvarea problemelor spirituale ale sinelui şi amplifică defectele existente ale primului. Începe evoluţia lui, care urmează aceiaşi paşi cu ai primului Sine. Prin jocul acesta se menţine sănătatea trupului, care nu ar exista fără câmpul 2 dat de sine, de şarpele kundalini.

Căderea îngerilor s-a produs din cauza unui gând. Din îngeri, s-au transformat în şerpi, scorpii, dragoni, hidre etc. Credeţi că este obligatoriu ca un spirit să treacă prin materie ca să se întoarcă la Dumnezeu? Nu. Din moment ce căderea s-a făcut spiritual, nu se poate ca întoarcerea să se facă tot spiritual? Ba da. Până la urmă, există proba fizică, iar proba fizică se face tot prin trup. De fapt, şi voi sunteţi canale ale entităţilor de întuneric către lumină, adică acest corp nu e al vostru. Încă n-aţi înţeles că prin corpul vostru se manifestă nu şapte entităţi, câte câmpuri sunt, ci miliarde de miliarde, pentru că există şi sublumi, şi scorpii, şi dragoni în voi? Doar că sunt mici. Sunteţi conştienţi de asta?

Se spune că există cele cinci elemente ale corpului uman: pământ, apă, aer, foc, lemn, metal. Toate reprezintă entităţi. Asta înseamnă că în corpul nostru există toate tipurile de entităţi. Vă e clar? Aveţi mercur în corp? Da. Aveţi fier în corp? Da. Aveţi plumb? Da. Aveţi calciu? Da. Deci aveţi pietre. Noi, toţi, avem tot ce se găseşte pe pământul ăsta. Avem aur? Avem. Avem cristale de siliciu? Avem. Apă? Avem. Aer? Ce mai e? Foc avem? Avem toate entităţile la nivel micro? Le avem pe toate.

Evoluţia dragonilor întrupaţi este asemănătoare cu cea a oamenilor simpli şi, implicit, ai şerpilor kundalini. Astfel, avem următoarele etape:

1. trezirea spirituală - omul devine conştient de el însuşi;
2. ascensionarea - dragonul creşte în vibraţie, trece prin chakre şi urcă pe

canalul central spre cap, spre coroană;

3. eliberarea - ieşirea prin chakra coroanei, ca rezultat al rupturii coardelor karmice cu alţi oameni;

4. transformarea - dragonul se întoarce anterior, intră pe canalul central prin chakra rădăcinii, îşi înghite coada şi se transformă în om;

5. iluminarea - spiritul urcă, primeşte daruri şi, de la un anumit nivel, se transformă în sferă de lumină;

6. unirea cu Supraconştiinţa - purificarea spiritului face ca acesta să urce precum un balon până la nivelul ultim al divinităţii, unde se uneşte cu spiritele aidoma lui şi formează Unitatea în diversitate finală. Este punctul terminus al spiritului, plecat la întrupare de la începutul vremurilor.

19. UNIVERSITATEA DRAGONILOR

„Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii”

(Matei, 10:16)

Terra este o planetă socotită de clasă inferioară. Asta pentru că, pe Pământ, asemănarea dintre oameni şi animale este foarte mare. Vrem, nu vrem, procesele de alimentaţie şi de eliminare a reziduurilor sunt similare. Asta dacă facem o comparaţie cu planetele care au dat naştere Dumnezeilor Oameni. Planetele pe care oamenii au devenit Fii de Dumnezeu au fost considerate mult timp superioare celei pe care trăim noi.

Fără teama că mă repet, reiau modalităţile de constituire a planetelor. Părintele meu duhovnic din studenţie, Dosoftei de la Ciorogârla, îmi povestea că, pe planeta de unde venim noi, oamenii au ales Adevărul, Binele şi Ascultarea, nu ca în mitul lui Adam şi al Evei, care nici măcar nu este al nostru.

Am preluat un mit fals al evreilor, care nici măcar nu este al nostru. Mai exact, sunt planete pe care Oamenii, Dumnezeii Oameni se nasc de la Duhul Sfânt. Sunt mai puternici şi mai presus de Iisus, cu tot mersul lui pe apă. Faptul că omenirea de pe Pământ a ales altfel, a făcut să mergem pe calea ştiinţei. Nici măcar asta nu este rău. Blamată de alte civilizaţii, planeta aceasta a ajuns să dea naştere unor entităţi capabile să acceseze Supraconştiinţa, adică să fie mai presus de Fiii de Dumnezeu. Mai înţelepţi chiar decât ei.

Iniţial, Pământul a fost o pepinieră în care se năştea tânăra civilizaţie neagră. Apoi, a devenit şi închisoare, prin trimiterea pe pământ, ca pedeapsă, a

Fiilor de Dumnezeu, lăsaţi fără dumnezeire. Mai apoi, a ajuns casă pentru civilizaţiile extraterestre, cum sunt chinezii.

Pe scara evoluţiei spirituale, ridicarea spiritelor de pe Pământ ca putere şi înţelepciune peste îngerii din faţa tronului a făcut ca, pe Pământ, Dumnezeu să trimită îngerii din cerurile superioare, ca să înveţe şi să se desăvârşească!

Puţini oameni ştiu că acum, deşi pare ciudat, planeta a devenit una dintre cele mai bune Universităţi spirituale din Univers.

Ştiu că suntem învăţaţi că planeta noastră e păcătoasă şi rea. Pe de o parte, este adevărat; pe de alta, fără răutatea ei nu ar exista libertatea de decizie, nici ascensiunea celor puternici şi buni. Ei folosesc răutatea ca o treaptă a propriei lor evoluţii spirituale.

Pe planeta aceasta se nasc şi îngeri, şi demoni, şi sfinţi, şi principii divine şi Fii de Dumnezeu.

Încerc să vă deschid mintea către ideea că absolut oricine este educabil. Nu e obligatoriu să fie educabil. Există oameni sau spirite care nu vor să se educe. E dreptul lor. Trebuie să le acceptaţi acest drept. Ele nu trebuie să se întoarcă la Dumnezeu acum. Pot s-o facă peste cinci miliarde de ani, după ce trăiesc pe încă două sau trei planete. E treaba lor, dreptul lor, de asta n-ai voie să le obligi. Ceea ce n-a înţeles creştinismul este că nu poţi obliga un om să se întoarcă la Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu se poate face doar prin şi datorită iubirii. Nu cu japca. Cu japca poţi să-l sileşti să respecte nişte legi, ca să nu-i deranjeze pe alţii. Dar n-ai voie şi nu-l poţi obliga pe om să se întoarcă la Dumnezeu în stilul „hai că mergem cu toţii, încolonaţi”, că nu se poate.

20. MEDITAŢIA CU DRAGONUL PERSONAL

Îmi imaginez un lift. Văd intrarea în el, deschid uşa şi intru. Uşa se închide în spatele meu. Închid uşile de siguranţă. În dreapta, avem un panou de comandă cu numere de la minus 7 la plus 10. Apăsăm pe minus unu. Liftul porneşte. Coboară puţin timp şi se opreşte. Deschidem uşile de siguranţă, apoi uşa şi, în faţă,

vedem dragonul nostru personal. Fiecare are un alt fel de dragon, în funcţie de caracteristici, misiunile personale sau puterea interioară. Ce culoare are al vostru? Câte capete? Câte gheare? Are aripi?

Cum îl cheamă? De ce este supărat? Ce puteţi face pentru el, ca să fie bine? Învingeţi-l! Apoi, daţi-i iubire şi lumină. Vă luaţi rămas-bun şi

intraţi înapoi în lift. Închideţi uşa, apoi uşile de siguranţă. Apăsaţi pe zero. Liftul urcă. Atunci când se opreşte, deschideţi uşile de siguranţă,

ieşiţi din lift şi, când uşa se închide în spatele vostru, deschideţi ochii.

De ce trebuie învins dragonul personal? Pentru că altfel vă stăpâneşte trupul pe voi, nu voi îl stăpâniţi pe el!

21. MEDITAŢIA INTEGRĂRII

Putem face o analogie cu o maşină de raliu. Într-o astfel de maşină de curse sunt Io, Dragoş, şi îngerul meu păzitor. Iniţial, înainte de-a mă trezi, conduce îngerul meu păzitor. După ce mă trezesc, preiau volanul şi conduc, iar îngerul meu este copilotul, cel care mă îndrumă. Dragonul este maşina mea, aşa cum e trupul în lumea aceasta. Iubiţi-vă, respectaţi-vă şi îngrijiţi-vă dragonul.

Câmpurile inferioare sunt cele care dau vitalitatea unui om. Corpul fizic are nevoie de energie Ka pentru a supravieţui. Necesitatea integrării apare când spiritul urcă spre Supraconştiinţă, iar corpul nu mai are acel sine care îl conectează la teluric.

Ce înseamnă să integrezi un dragon şi de ce trebuie să-l integrezi? Nu neapărat ca să contribuie la activităţile tale. Poţi să-l manifeşti fără să-l integrezi, poţi să-l manifeşti fără să fie în tine, adică poţi să-l manifeşti într- o situaţie, într-o acţiune, fără să fie în tine. Dacă spui: „Nu mi-ar plăcea să integrez orice!” înseamnă că încă te identifici cu corpul tău, înseamnă că nu înţelegi că trupul tău e o scară şi că, de fapt, scara asta nu e a ta. Nu ştiu dacă m-am făcut înţeles. Necesitatea integrării apare în momentul în care tu te-ai transformat şi sinele tău se apropie de Supraconştiinţă, iar în corp rămâne un loc vacant. Un corp fizic nu poate să reziste cu un loc vacant. Oricum îţi vine un dragon sau un şarpe sau ceva ce va trebui să fie integrat. Fiindcă acest corp îşi ia vitalitatea pentru structura fizică şi din vitalitatea unui dragon care se transformă. Iar dacă nu ai şarpele kundalini, dragonul, pentru că sinele tău e pe undeva prin chakra 9, se distruge corpul, mori.

Aşadar, dacă vrei să trăieşti pe planeta asta, la un moment dat va trebui să mai iei un locatar.

21. MEDITAŢIA INTEGRĂRII

Cum ştiu când am integrat un dragon? Simplu. Îmi apar caracteristici noi, lucruri pe care nu le-am avut, chiar nevoi pe care nu le aveam, de la cele de alimentaţie la cele sexuale, de distracţie etc.

De exemplu, ai de făcut un anumit lucru. Dacă vrei să studiezi un anumit domeniu, înveţi despre el şi creşti în activitatea respectivă. Când ajungi la o anumită limită, îţi vine dragonul acelei activităţi, cum s-a

întâmplat când am studiat eu artele marţiale. Îţi vine dragonul de luptă, care stă în tine până se transformă. Una dintre formele de integrare este mâncarea. Dragonilor lor le place carnea. Pe măsură ce mănânci carne, ei se integrează în corp. Creşterea vibraţiei prin rugăciune, post, muzică de vibraţie înaltă, sexul tantric, terapie, meditaţie etc. îl ajută să crească în vibraţie şi să ajungă la transformare.

Integrarea prin alcool. Nu o recomand, dar e util de ştiut. Alcoolul deschide porţile conştiinţei. Aşa intră dragonul în voi. Odată ce a intrat, e mai greu de scos. Adică nu e greu, pentru ce-i care ştiu cum să-l scoată. Integrarea dragonului se face numai când ştii ce să faci cu el, când ştii pentru ce e el. Nu integrezi orice dragon. Ideea e că, dacă bei peste măsură, dragonul va face, prin corpul tău, toate prostiile şi, în loc să-l stăpâneşti tu pe el, te va stăpâni el pe tine. Integrarea unui dragon neînvins îi va lăsa lui puterea şi vei face lucruri pe care nu te-ai fi aşteptat vreodată să le faci.

Să zicem că particip la raliuri şi trebuie să integrez dragonul de condus. Atunci când vine, că vine la un moment dat, iau 50 de coniac, se deschid porţile şi dragonul se duce direct la nivel de chakră 2. De fapt, aşa se face vizualizarea la acest nivel. Numai după ce ajunge la chakra doi e în câmpurile tale. Deci este înăuntru, dar în învelişul câmpurilor tale. Problema este că integrarea se face în timp. Pe măsură ce mănânci, se produce unirea dintre dragon şi trup. Atunci se produce integrarea. Asta poate să dureze zile sau chiar săptămâni.

Integrarea dragonului

Nu ştii niciodată ce-ţi trimite Dumnezeu la integrare. Atragi ceva cu care rezonezi şi trebuie să afli ce anume

atragi. Vin peste voi dragoni pe care trebuie să-i învingeţi şi să-i trimiteţi într-un loc. Înainte, îi trimiteam în grădina Maicii Domnului. Totuşi, ei trebuie educaţi. Pe mine mă interesează să înveţe. În grădina Maicii, ea are grijă de ei, dar e un fel de *dolce far niente.* Atunci îi duc într-o dimensiune paralelă, de unde au acces la tot ce predau io. Pe undeva, nu e foarte frumos, pentru că e o formă de a-i sili să înveţe, dar asta e. În momentul în care îmi vine un dragon, întreb: **„Trebuie să-l integrez? E voia lui Dumnezeu să-l integrez? Sau e voia lui Dumnezeu să-l înving şi să-l trimit la Maica sau altundeva?**” Am trecut peste mulţi dragoni. Din ăştia îi dau celor care vin la cursul de dragoni. Pe cei cu valori mai mari îi aduc la curs şi îi învăţ pe cursanţi cum să-i transforme. În general, au ajuns la un DH de peste 90, pentru că sunt bunuţi şi înţelepţi. Pe ăialalţi, răuţii, îi las la coadă. Pe cel care a vrut să mă omoare şi m-a făcut să mă rotesc cu maşina l-am pus la coadă de mai multe ori. Din când în când, îmi aduc aminte de el şi-l trec din nou la coadă.

Acum voi explica meditaţia integrării dragonului.

Să vină în mâna mea stângă dragonul meu de la Dumnezeu, pe care trebuie să-l integrez. (Drăguţ este că vi se schimbă personalitatea, pentru că orice dragon are personalitatea diferită de a voastră. În momentul în care îl integraţi, veţi avea altă personalitate). În viziunea bisericii, dragonilor sunt răi. De asta m-am supărat eu pe preoţi. La un moment dat, aveam un dragon de condus cu şapte capete. Foarte drăguţ. De viteză, de ce vreţi voi. Într-o zi, m-a luat frica şi m-am uitat după el. Era la o mănăstire la care mă duceam eu. Mi l-au tras şi mi l-au căsăpit cu săbiile. Varză mi l-au făcut. „Băi, voi sunteţi proşti? E bun, de condus, n-are nici un pic de agresivitate!” L-am trimis la

Maica, să se vindece. Pe ăştia răniţi încerc să-i ajut eu, dar dacă nu pot şi nu pot, îi trimit la Maica.

- Să vină în palma mea stângă dragonul de la Dumnezeu, pe care pot să-l integrez. (Energia vitală, ştiţi, aia cu care dansezi, faci sex, conduci, înoţi, faci sport, alergi, este la baza coloanei. Şi, cum şarpele kundalini nu mai e, e gol aici, eşti ca o clădire fără structură de rezistenţă. Şi atunci te accidentezi, când aici e gol. Bun. Măsor valorile dragonului, să văd ce a venit. Aţi aflat? Ce culoare are? Mă interesează ce caracteristică are, ce însuşiri.) Cine nu măsoară stă de vorbă cu el. Cine nici nu măsoară nu are acces la lumea de dincolo şi ar fi cazul să înceapă o viaţă spirituală !

- Cu lumina şi iubirea Sfintei Treimi îl leg, îi înnod capetele până când zice că l-am învins. De unde ştiu? Măsor. Ce înseamnă că l-am învins
20%? Că i-ai legat două capete din zece. Acestea sunt informaţii pe care le- am sistematizat în timp, de când am văzut primul dragon.

L-am învins, îl iau frumos. (Acum nu-l simţiţi, că nu vine cu toată supărarea lui.) Şi îl pun pe cap. Dacă nu reuşiţi să-l stăpâniţi mai târziu, v- am zis, se ia un xanax, nu-i problemă. Am un amic psihiatru.

— Domnule am fost la Argeşanu, la cursuri, la dragoni, m-au luat de
cap!

— Hai încoace. Vă dă rezerve capitonate, cu zăbrele, să nu se deschidă geamul, să nu vă loviţi.

Vizualizarea se face în felul următor. Închid ochii. Intru iar în alfa. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 şi îmi imaginez cum se deschide chakra coroanei - se poate deschide cât e sala asta de mare - apoi, cum se deschide

canalul guvernor, chakra cinci şi tot aşa, până se deschide inclusiv chakra doi. Posterior. Deci îmi imaginez cum se deschide centrul 7, se dilată canalul guvernor, se deschide 6, se deschide 5, se deschide 4, se deschide 3, se deschide 2. Şi acum îmi imaginez cum dragonul meu se duce... de fapt, îi spun să se ducă la nivel de chakră 2. Când a ajuns acolo... De exemplu, o formă de terapie este să pui într-un om un dragon de vindecare la nivel de chakră doi. Poţi să vindeci absolut orice. N-ai voie să vindeci orice. Asta-i problema. Lăsaţi minunile pentru alţii care au vrut să arate că sunt buni. Voi păstraţi legile lui Dumnezeu. Faceţi asta cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeul Primordial. Nu mă interesează Yahveh, Allah. Până şi Dumnezeul planetei se supune Dumnezeului Primordial. Dumnezeul planetei este acum Sfântul Nicolae. Şi acolo, aproape de el, Anton de Padova şi alţii.

Dacă ai integrat dragonul, cel mai simplu se simte făcând mişcări ale trunchiului. Când ai dragonul în spate, la baza coloanei funcţionează bine reflexele, forţa şi coordonarea trupului, dansul şi sexul.

22. TRANSFORMAREA DRAGONULUI

Nu mă omor după meditaţii. Pe vremea când făceam meditaţii cu Cezar Culda, pentru că mă plictiseau îngrozitor, îmi făcusem un sac de box la nivel astral şi exersam toate combinaţiile de lovituri de braţe, coate, genunchi şi picioare. Am înţeles însă, între timp, că este nevoie de meditaţii ca să cresc şi să înţeleg şi pentru asta vă vorbesc despre ele.

În primul rând, ar trebui să spun cum am ajuns să învăţ despre transformarea mea. Am fost preocupat de mic de basme. O să ziceţi că am rămas copil! J Nu. A mai fost cineva preocupat de ele, Vasile Lovinescu, care a scris *Interpretarea ezoterică a unor basme şi balade populare româneşti.* Ştiam că poporul român, un popor valoros, provenit din atlanţi, a ascuns adevăruri în basmele populare. Pe măsură ce a pătruns crestinismul, cu prostiile lui şi credinţele într-un Dumnezeu străin de poporul român, înţelepţii acestui neam au ascuns adevărurile în povesti! Avem, de exemplu, o poveste despre omul care primeste darul de a înţelege graiul animalelor! Ţineţi minte că regăsim ideea în *Cărţile Junglei:* „Suntem de un sânge, tu şi eu!”. Kipling era un iniţiat!

Am mai găsit în basmele populare românesti capacitatea unui om de a se transforma. Se dădea de trei ori peste cap şi se transforma în muscă, se dădea iar de trei ori peste cap şi se transforma în om! Şi, nu în ultimul rând, Uroborus, sarpele care-şi înghite coada, un simbol ancestral care era acum 4500 de ani în China, acum vreo 1500 de ani în Egipt, la azteci, mayasi... Poate peste puţin timp aflăm că l-a inventat crestinismul şi însusi Iisus Hristos, asa cum au făcut ăstia şi cu crucea! J

Într-o zi, pe când n-aveam ce face şi mă jucam, mi-am zis să văd ce se întâmplă dacă ies prin chakra coroanei şi intru pe chakra rădăcinii. Ştiam exerciţiul de la Qigong, când exersam cu Cezar Culda ieşirea din corp şi

Floarea de Lotus. Evident că am intrat şi am dat de o poartă. Am închinat-o şi s-a deschis. Cu a doua, am făcut la fel. Pe urmă, mi-am văzut coada. Am prins-o cu gura. Am ieşit din nou prin chakra coroanei, am reintrat prin chakra rădăcinii şi mi-am înghiţit din nou coada. Şi am făcut pasul a treia oară! Am simţit că mă cuprinde ameţeala şi am văzut că las ceva în urmă. Era o piele de şarpe! Atunci mi-am văzut mâinile şi picioarele la nivel astral! Mă transformasem în om!

Meditaţia Transformării Dragonului din exterior

Meditaţia depinde foarte mult de dimensiunea dragonului, pentru că una este să aibă centimetri, şi alta e să aibă kilometri!

La un moment dat, a venit la mine un călugăr. A fost chiar simpatic şi foarte sincer:

— Domnule doctor, am auzit foarte multe despre dumneavoastră, dar am vrut să vă cunosc personal. Aşa că m-am rugat la Dumnezeu ca, dacă sunteţi om bun, să ajung să vă cunosc, iar dacă nu, nu. Şi uite că am ajuns! J

Am început să vorbim şi am ajuns la Athos. Părintele mi-a spus:

— M-am întâlnit cu un călugăr care se nevoieşte de mult timp în schit. Am văzut, la un moment dat, un dragon mare de tot, cu mai multe capete. Eu m-am speriat, dar el m-a zis că poţi să-i iei puterea cu ajutorul crucii. Desenezi crucea pe el şi se face mic!

Indiferent cât de mare este un dragon, i se poate lua puterea şi se poate micşora. Totul depinde de puterea şi credinţa celui care face asta. Se poate lua puterea unui dragon şi folosind CKR invers.

Odată micşorat, se ia dragonul în mâna stângă (dacă eşti dreptaci). Degetele mâinii drepte se unesc ca la închinăciunea ortodoxă, dar cu degetul arătător mai în faţă. În vârful degetului arătător se concentrează toată lumina pe care o ai şi devine precum o steluţă. Cum era lumina din degetul lui ET din filmul lui Steven Spielberg.

Lumina aceasta se apropie de dragon şi se descrie un cerc în plan sagital. Dragonul se va desfăşura pe lungimea cercului. Când se va reuni cu punctul de

plecare, îşi va înghiţi coada. Se repetă asta de trei ori. A de-a treia oară, el se va transforma în om!

Ceea ce am văzut în astral mi-a schimbat puţin părerea despre Dracula al lui Bram Stoker. Dragonii transformaţi au o caracteristică nu prea drăguţă: le rămân dinţii de şarpe! Şi sunt destul de înfricoşători.

Evident că, dacă este vorba de un şarpe kundalini de o sută de metri, cercul pe care trebuie să-l faci va avea circumferinţa de o sută de metri!

Închideţi ochii. Încercaţi să staţi drept. Vă imaginaţi o sferă la baza coloanei. Sfera are o anumită culoare, culoarea voastră, a şarpelui vostru kundalini, în funcţie de nivelul la care aţi ajuns. Inspiraţi pe nări, aduceţi aerul la baza coloanei. Aerul este ca o panglică albă care vă intră pe nări şi lumina asta se duce la baza coloanei. Avem: inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Pe măsură ce capăt lumină, sfera începe să urce şi din chakra 2 se duce în 3. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Din chakra 3 urcă în chakra 4. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi de aici, din 4, se duce în chakra 5. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). De aici se duce în chakra 6. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 7. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Ieşiţi din corp prin chakra 7, vă duceţi anterior şi intraţi printre picioare, între anus şi labii la femei, între anus şi scrot la bărbat, prin chakra 1. Inspir lumină 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir întuneric 1, 2, 3 (de mai multe ori). Pe măsură ce intraţi pe canalul guvernor, la un moment dat, o să vedeţi coada şarpelui vostru. Şi o prindeţi efectiv în gură. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi încep să urc din nou. Şi trec iar prin chakra 3. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 4. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Mă duc în 5. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi după aceea în 6. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori).
Apoi în 7. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Ies anterior şi intru iar prin chakra rădăcină. Şi îmi întâlnesc iar coada. Şi o înghit. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi iar urc. Chakra

3. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 4. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi merg mai departe. Chakra 5. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 6. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Chakra 7. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Mă întorc anterior, intru din nou prin chakra rădăcinii şi îmi înghit din nou coada. Inspir 1, 2, 3, apnee 1, 2, 3, expir 1, 2, 3 (de mai multe ori). Şi- mi înghit coada a treia oară. Puteţi să deschideţi ochii.

E important? Da, absolut.

Bun. Hai să facem o chestie cu dragonii. Depinde de mâna directoare. Eu sunt dreptaci, deci îmi chem dragonul în mâna stângă. Dacă sunt stângaci, chem dragonul meu în mâna dreaptă. Şi cereţi aşa: *Rog Sfânta Treime să trimită în mâna mea stângă dragonul îngăduit mie prin drept divin.* Este nevoie să învăţaţi, pentru că sunt foarte mulţi dragoni care se supun lui Dumnezeu, dar nu au avut ocazia să fie ajutaţi să se întoarcă. Evident, nu toţi dragonii vor să se transforme. Şi veţi vedea că sunt dragoni cărora le deschizi uşa, ei zic că nu vor să se transforme, se urcă în cer şi nu se transformă. Aşa cum sunt dragoni de luptă, dragoni de condus. Pielea lor are caracteristicile împământării. Deci dacă un dragon rămâne dragon, rămâne şi conectat la teluric prin pielea. În momentul în care îşi pierde pielea, pleacă. Aşadar, ca să rămână pe pământ, trebuie să-şi păstreze pielea de dragon.

Acum ar trebui să-l pot măsura. De-asta e bună radiestezia. Evident că nu toţi aveţi cunoştinţe de radiestezie. Vă interesează valorile dragonului. Scoateţi ansa, cei care aveţi una, şi măsuraţi. Cine nu ştie, asta e. Deci trebuie să-i măsuraţi capetele, DH, EBF, RVD. Sunt cele mai importante lucruri. După aceea, vă interesează specializarea lui, pentru că aveţi nevoie de ceva în funcţie de ea. De exemplu, o doamnă a primit într-o zi un dragon roşu, sexual, pentru că avea probleme de sexualitate. A fost foarte supărată.

De ce a primit ea unul neapărat sexual? Am întâlnit oameni care au primit, la nivelul acesta, dragoni ai înţelepciunii, pentru că există dragoni ai înţelepciunii. Îi găsiţi la universităţi de prestigiu. Nu mai fiţi zgârciţi. Dacă eu, de exemplu, merg la Le Mans ca să fac un curs de pilotaj, de ce credeţi că îl fac? N-a fost

ieftin. Dacă merg la Santiago De Compostela şi trec prin diverse mănăstiri, de ce o fac? Ca să-mi iau dragoni de acolo. Dacă merg la universităţi sau fac cursuri, de ce merg acolo? Ca să mă „upgradez”. Şi încă un lucru. De cele mai multe ori, cu cât e mai scump un curs, cu atât iei mai mult. Ultima oară am făcut curs de pilotaj cu un pilot care participă la competiţia de 24 ore de la Le Mans. E altceva. Stă în dreapta ta, fiindcă, stând acolo, dragonul lui se manifestă prin tine şi îl simţi.

23. CREŞTINISMUL SI DRAGONII

Athosul, ortodoxia şi dragonii

Am deschis cu greu laptopul. Deşi, de obicei, îl deschid cum ajung la cabinet, dar acum a trecut de prânz şi nu l-am pornit. M-am întrebat de ce nu-mi vine să mă apropii de el şi atunci am răspunsul! Un dragon stătea înfăşurat în jurul lui! J

„De ce eşti aici? De ce vrei să mă împiedici să scriu?”

„Nu e bine pentru noi. Nu toţi oamenii sunt buni şi o să avem de suferit de pe urma celor răi.”

„Dar am vorbit cu Artemis şi mi-a zis că e bine pentru voi să fac asta!”

„Asta e părerea ei. Nu e regina tuturor dragonilor. Mulţi dintre noi o să sufere din cauza cărţilor tale.”

Aşadar, ce-am de făcut? E bine sau nu să scriu cartea şi să dezvălui din tainele lor?

Până la urmă, puteam să institui un sistem de verificare şi, în cazul în care avea să fie cineva care să rănească dragonii, putea fi pedepsit.

Mersul meu la Athos a fost o adevărată poveste pentru mine. Sincer, nu aş fi mers, dar m-a chemat Maica. Nu ştiam de ce trebuie să ajung acolo, dar pentru ea trebuia să mă duc şi asta fără prea multe întrebări. De ce nu voiam? Cunoşteam limitele ortodoxiei, le trăisem, le propovăduisem şi simţeam că, io personal, nu aveam ce să învăţ de acolo. Plus că, din curiozitate, îl căutasem pe cel mai bun călugăr al lor, să văd ce ştie şi ce poate... Avea valori bune, dar mai mici decât unii dintre elevii mei. Era mai curat fizic, da, dar nu era asta totul. Era bătrân, la cei peste 80 de ani ai lui. Un

prieten de-al meu însă a insistat să merg.

Athosul, ca loc, avea o energie specială. Am ajuns la prima mănăstire grecească, unde ne-au întâmpinat cu moaştele Sf. Pavel. Îmi plăcea mult de el, poate pentru că era un înţelept. „Cercetaţi toate şi păstraţi ce este bun” - îmi sunau în minte cuvintele lui. Sunt curios cum va reacţiona în viaţa asta când va afla că Iisus l-a orbit şi tot el l-a vindecat, tocmai ca să-i slujească lui şi să-l facă să-l propovăduiască! Mai exact, este ca şi cum io, cu cunoaşterea pe care o am, aş orbi un om şi apoi l-aş vindeca, pentru a-l face să-mi slujească!

Când te duci în Athos, trebuie să ceri permis de intrare. Este o peninsulă, dar intrarea se face dinspre mare. Evident că prietenul meu mi-a cerut paşaportul la mănăstirile ortodoxe. Când îţi ajunge numele acolo, se verifică cine eşti din punct de vedere spiritual. Or, io sunt considerat de ortodoxie un „eretic de secolul 21!” Seara, au început să ne tragă spiritele, mie, fratelui meu şi celorlalţi înscrişi pentru excursie. Cred că foloseau pentru asta psaltirea. Le-am transmis mental: „Bă, nu mă legaţi, că io le ştiu pe astea, le-am învăţat de la un părinte Argatu, Pantelimon, Dosoftei… Nu merge cu mine. Lăsaţi că vin io singur!”

Dar ei au continuat pe calea asta. Există un orgoliu al celor care cred că îi slujesc lui Dumnezeu. Atunci m-am enervat, nu i-am lovit, pentru că era vorba şi de Maica în ecuaţia asta, dar am deschis uşa către locul unde îmi ţin dragonii şi demonii învinşi. Şi le-am transmit călugărilor mental: „Na, legaţii şi pe ăştia!”. I-am simţit că se sperie! J

Aşa că românii mei mi-au interzis intrarea la Athos! Dar, pentru că Maica mă voia acolo, tot am intrat. Am avut de trecut peste toate piedicile puse în cale de românii de pe munte. Noroc că prostia nu doare, altfel, era bai mare la Schitul Lacu! Prietenul meu, când a văzut că nu mă primesc românii, a depus cerere la mănăstirile greceşti. Ăştia, oameni deştepţi, l-au întrebat de ce nu m-au primit ortodocşii români. A fost sincer şi le-a spus că sunt considerat eretic în România. Am fost surprins de ce i-au răspuns ei: „Cine suntem noi să ne opunem, dacă Dumnezeu îl cheamă în Athos?”

Ceea ce mi-a displăcut în Athos este mizeria dublată de ignoranţa spirituală care mie îmi repugnă. Prefer răul deştept. Cu un prost care crede nu

ajungi niciodată la înţelegere. Demonul este mai educabil decât un prost care crede. Cu unul care crede şi e convins că le ştie pe toate nu ai nicio şansă. Pe lână asta, ceea ce ştiu ei în Athos, io am învăţat de la duhovnicii români din ţară. Cărţile lor le-am citit, le-am experimentat, dar ei nu ştiu ce am experimentat şi cunosc după ortodoxie. În afara unui schit, unde un pustnic ne-a întâmpinat cu o curăţenie desăvârşită şi avea apă caldă, în marea majoritatea mănăstirilor este o mizerie cruntă.

Din grup făceau parte şi un preot şi un aspirant creştin, aşa că am avut discuţii contradictorii pe teme religioase la fiecare oprire când se reunea grupul. Cea mai drăguţă chestie care mi s-a întâmplat a fost apropo de dragonii de acolo. Vibraţia şi beneficitatea locului sunt foarte ridicate. Ultima măsurată de mine era de vreo 9 milioane, la Maica. Nici nu mă gândeam că există dragoni care să ajungă la nivelul ăla.

La ultima mănăstire grecească unde am dormit şi am luat şi cina, am fost aşezat (se intra precum în armată, în şir indian, şi te puneau călugării unde nimereau) lângă un tip, un călugăr în cărucior. Am talentul să produc diverse stări, iar când m-am apropiat de el a făcut o criză de epilepsie şi a căzut din cărucior. Sunt obişnuit cu asemenea situaţii; mi s-au întâmplat şi la iniţieri, nu doar în mănăstire la Cernica. Făceam, la un moment dat, iniţiere Reiki, erau toţi pe scaune, în alfa, şi mi-a căzut o femeie de pe scaun. S-a auzit trosc, dar n-a deschis nimeni ochii. M-am dus, am ridicat-o şi i-am făcut iniţierea! J

Când a căzut fratele din căruţ, m-am dus frumos şi, împreună cu călugărul care avea grijă de el, l-am reaşezat la loc. Nu m-am mai gândit la asta până când am ajuns acasă, în Bucureşti. Atunci am vrut să văd ce era cu călugărul respectiv şi de ce era bolnav. Când m-am uitat la el pe partea cealaltă, am descoperit că avea un dragon măricel, cu valori foarte bune.

„Ce faci aici?”

„Mă nevoiesc şi io să mă mântui.”

„De ce nu te transformi ca să pleci în Cer, că ai valori bune?”

„Cum să fac asta?”

„Nu ştii?” l-am întrebat, uluit.

„Nu!”

Am făcut ce aveam io de făcut, l-am ajutat să se transforme şi a plecat. S-a

dus direct la călugărul care-l îngrijea. (Călugării greci erau foarte buni, vedeau şi simţeau. Din păcate, trăiesc destul de izolaţi şi n-are cine săi înveţe.) Au început să discute pe partea cealaltă:

„Cine eşti?”

„Eu!”

Îşi spune numele.

„Cum adică, tu? Cum ai ajuns aşa?”

„M-a transformat Dragoş.”

Nu exagerez, în câteva minute m-am trezit cu vreo 10 călugări greci, în duh, la mine în cameră! Io stând în costumul lui Adam, la televizor!

„ Cum se face asta? Învaţă-ne şi pe noi!”

Şi le-am arătat cum se face transformarea dragonilor.

Ideea este că mai târziu am măsurat, ca să constat care starea de ignoranţă din ortodoxie. Imensă. La Athos, sunt zeci de mii de dragoni netransformaţi, cu DH peste 90 şi beneficitate mare, legaţi de Pământ. Se duc la slujbe, îşi iau lumină şi se întorc în astral. Din păcate, ortodoxia a rămas la a blestema dragonii şi a-i arde cu apă sfinţită, în numele şi cu vibraţia lui Iisus.

În momentul în care se sfinţeşte apa, în realitate, se creşte vibraţia ei şi devine precum focul, cum este agheasma mare sau agheasma cu moliftele Sfântului Vasile. Tu stropeşti dragonul şi normal că îl arde! Regret, dar faci un rău. Provoci suferinţă unui spirit, chiar dacă inferior ţie şi de vârstă astrală mică.

Imaginaţi-vă moliftele Sfântului Vasile cel Mare, care sunt un blestem şi blestemă tot: şerpi, scorpii, balauri. Haideţi s-o luăm sistematic. Ce sunt şerpii, ce sunt scorpiile, ce sunt dragonii, balaurii? Îngeri căzuţi. Da? Bun. E cineva de aici care nu e înger căzut? În afară de îngerii întrupaţi. Dar şi ei, până la transformare, tot şerpi sunt. Toţi suntem îngeri căzuţi. Bun. Atunci, tu pe cine blestemi, de fapt? Pe tine însuţi. Pe fratele tău. Dacă fratele tău e la puşcărie fiindcă a făcut o prostie, nu mai e fratele tău? I se schimbă originea? Se schimbă originea demonului prin faptul că a căzut sau rămâne fratele îngerilor? E tot creaţia lui Dumnezeu. Nu vă daţi seama că până şi Dumnezeu are grijă de demoni? Ştiţi în ce situaţie e pus Dumnezeu? A unui tată care are un fiu bun şi

un fiu mai puţin bun. Vine îngerul şi spune: „Mi- ar plăcea să fac asta.” Vine demonul şi spune: „Mi-ar plăcea să fac asta.” Răul nu are, de fapt, conştiinţa binelui şi răului. Demonul are valorile inversate. Dumnezeu ştie, dar demonul nu ştie că nu are valorile corecte. Nu e conştient de faptul că greşeşte. Ştiţi, la un moment dat, cineva a luat-o un pic razna şi a început să gătească. A pus nişte şampon în tigaie, ca să pregătească copilului un şniţel! Te poţi supăra pe doamna respectivă? Sau aştepţi până-şi revine şi înţelege că un şniţel nu se prăjeşte în şampon? Înţelegeţi ce vreau să spun? Vouă vi se pare ciudat, dar mie, nu, pentru că am cunoscut-o.

Să nu credeţi că mi-am dorit foarte mult să mă implic în spiritualitate. Mi-a plăcut şi m-a atras, da! Dar aş fi luat-o mai încet. Pentru că colegii mei se duceau la discotecă, eu trebuia să ţin post negru şi să vomit pe străzi, fiindcă aveam argint viu. Nu e foarte drăguţ să fii ca o umbră la douăzeci şi ceva de ani. Aveam sub 80 de kilograme, la 193 cm, cu pantofi cu tot! Şi ne zicea aşa părintele Argatu aşa: „La vremurile din urmă, o să fie oameni care o să ia locul preoţilor şi-al episcopilor şi în cer vor purta haine albe şi o să meargă acolo, pe locurile lor din Cer!”

Părintele îţi dădea doar indicii, ca să-ţi dai seama că merită. Ce înseamnă locul preoţilor şi episcopilor? Preoţii ar trebui să fie ciobani peste turmă, adică să aibă grijă de un număr de oameni, pe care să-i înveţe despre Dumnezeu, iar episcopii ar trebui să aibă grijă de un număr şi mai mare de oameni, pe o suprafaţă mai întinsă, adică să stăpânească peste 500 de hectare! Dar pe acele 500 de ha să nu poate face nimic fără voia Lui. Că este el atât de bun, că-l stăpâneşte.

Sunt foarte multe locuri cu vibraţie ridicată care se numesc portaluri şi unde dragonii au vibraţie mare. Mai sunt şi printre ei îngeri căzuţi care au rămas fideli lui Dumnezeu. Din perspectiva asta, Athosul a ajuns ceea ce este tocmai pentru că acolo există dragoni Yang care se supun Maicii, aşa că au atras bărbaţii şi au respins femeile. Doamnelor, nu călugării vă resping, nu bărbaţii vă resping în Athos, ci dragonii locului, locul însuşi. Vă e clar? Nu călugării. E cât se poate de firesc, la fel cum e firesc să existe şi mănăstiri doar de femei. Existau, în vechime, mănăstiri unde nu aveau voie să intre bărbaţii şi era normal. De ce? Păi, dacă în Athos sunt numai dragoni masculini care se

roagă, ce anume vor atrage? Principiul feminin divin din Cerul corespunzător numărului de bărbaţi de aici. Principiul feminin de deasupra Athosului are altă dimensiune şi altă putere. La fel ar trebui să fie şi la adunările de femei. Să fie femei multe care se roagă şi atunci s-ar manifesta principiul masculin, Dumnezeul Tată, mult mai bine. Asta a urmărit Iisus prin mănăstirile de Măicuţe, prin Miresele lui - accederea la Cerurile superioare! Amestecătura de bărbaţi şi femei este bună, dar nu întotdeauna.

După ce am fost la Athos, am vorbit cu un amic psihoterapeut:

— Îţi dai seama că ăştia toţi (călugării), când s-or naşte, o să fie clienţii noştri?

Am râs. De ce va fi aşa? Foarte simplu. Pentru că vor avea următoarele caracteristici: vor fi depresivi, lipsiţi de iubire faţă de lume şi viaţă, cu stimă de sine scăzută, plini de neiubire de femeie, negând şi fugind de sex, pe care-l vor considera păcat. Vor fi supăraţi pe creştinism, Iisus, Dumnezeu şi Cer. Si vor avea cele mai mari şanse să se reîncarneze în femei, pentru a le înţelege!

„Vă dau putere ca să treceţi peste şerpi, scorpii şi balauri şi peste toată puterea vrăjmaşului”, a spus Iisus şi a umplut Cerul şi Pământul cu ignoranţi spirituali, al căror singur merit era că-i slujeau şi-i luau puterea, dar fără să aibă nicio brumă de cunoaştere spirituală.

A doua oară când am ajuns la Athos, am dus cu mine o dragoniţă cu 18 capete. La mănăstirea unde se ţine Brâul Maicii Domnului, în timp ce ne făcea părintele Chiril rugăciunea cu el pe capul nostru, am transformat-o şi am trimis-o în lumina lui Dumnezeu. Ortodoxia, din păcate, este mult prea mare ca să aibă doar doi preoţi călugări în Supraconştiinţă. Sau, cum spunea un amic despre ortodoxie şi Athos: „Pentru câţiva vulturi, cam mult păsăret!”.

Dragonii şi Maica Domnului

Mi s-a blocat laptopul în timp ce scriam. Apoi, telefonul! Drăguţ a fost că pe ecranul laptopului mi-a apărut informaţia că se repară singur, pe urmă, că nu poate rezolva nimic. Şi s-a închis! J Telefonul însă a fost mai ermetic. S-a blocat ecranul. Nici nu se deschidea, nici nu se închidea complet. Abia atunci am înţeles că cineva sau ceva face mişto de mine... Am început să măsor. Erau

dragoni. Mai mulţi. Ceea ce m-a frapat era EBF- ul lor de peste 90000! Valoarea m-a dus cu gândul la Ierusalim. Ce aveau cu mine dragonii de la Mormântul Sfânt? Mi-a venit în minte imaginea Mormântului Maicii Domnului. Nici măcar nu mă gândisem la el când fusesem ultima oară la Ierusalim! Preocupat de dragonii înţelepciunii lui Solomon şi de cei de la locurile sfinte, uitasem cu desăvârşire de cei de la Maica! Am deschis cerurile cu CKR, SHK, HSZSN, OM şi am început să le trimit lumină, cu intenţia ca aceia care vor, pot şi trebuie să se transforme şi să se întoarcă la Dumnezeu. Laptopul şi telefonul şi-au revenit imediat. Dragonii vruseseră doar să-şi facă simţită prezenţa şi nevoile. Nu puteau cere ajutorul meu altfel.

Despărţirea Luminii de întuneric a făcut ca fiinţele de Întuneric să se separe de cele de lumină. Astfel, toţi îngerii căzuţi au ajuns ai Maicii. Tot Universul material s-a născut în Întuneric, în Principiul Feminin Divin.

În primul rând, trebuie înţeles că dragonii vin din Întuneric, deci sunt ai Maicii. Ajutându-i pe ei, ajut la rezolvarea problemelor Cerului şi fac o bucurie Maicii Domnului. Nu am ce să ofer Principiului Feminin Divin reprezentat în Ierusalim de Maria, Maica Lui Iisus şi mătuşa lui Ioan Botezătorul, dar îi pot ajuta pe dragonii ei să se întoarcă la Cer.

Eram la spitalul Elias. Generalul era internat în rezerva în care murise Maurer, dacă îmi aduc aminte bine, şi se amuza pe tema asta. Suferise un AVC, acesta era diagnosticul medical. Era însă bolnav pentru că, pur şi simplu, fusese atacat psi. Academician fiind, cineva îi voia locul. Nu mai aveam obiceiul să merg prin spitale, dar la omul acesta, care era medic, m-a trimis Maica. Sinele lui era lovit rău. Atât de rău, încât, la acel moment, nu aveam soluţie pentru el. Am invocat-o pe Maica. A venit şi i-am spus că nu ştiu cum să-l ajut, mă simt depăşit. Mi-a zâmbit, l-a luat în braţe ca pe un copil şi a plecat cu el. Trăieşte şi acum bătrânul general...

Sunt mulţi oameni şi, implicit, multe spirite cu probleme de feminitate. Există dragoni feminini. Locuri, regiuni, joburi care se conectează la ei. Ajutând

dragonii feminini, îmi rezolv şi problemele legate de Yin şi, automat, de Maica.

Eram plecat din ţară şi am avut un vis foarte clar. Se făcea că eram la un congres de arte marţiale. Aveau loc demonstraţii. I-am recunoscut, în primele rânduri, pe mulţi antrenori, centuri negre mari, români. Doar că pe mine demonstraţiile mă plictiseau. Erau prea simple. Aşa că m-am ridicat, am ieşit pe o uşă şi am ajuns în faţa unui complet. Un bărbat şi o femeie notau ceva.

— Mei lin, A, Kin Lay, B, a spus femeia, uitându-se în ochii mei.

— Cred că greşeşti. Uită-te din nou! am rostit.

— Meili, A, Kin Lay, B. Aşa este, a rostit ea, neutru.

M-am trezit din vis. Nu ştiam dacă reţinusem bine termenii, aşa că am început să caut. Până la urmă, am ajuns la un amic care ştie chineză. Îi reţinusem doar aproximativ corect. Reprezentau gradul de integrare al energiilor Yin şi Yang din perspectiva călugărilor shaolin! Ciudat era altceva. Integrasem mai mult femininul, decât masculinul! Şi atunci m-am întors către *combat,* căutând demonii masculini.

Bunavestire

Stăteam pe fotoliu, în livingul mamei mele. Ea sărbătoarea de Bunavestire. Mi se mai întâmplase să vină arhanghelul Gabriel la mine, dar de data aceasta m-a surprins, spunându-mi: „Uită-te!” Axa timpului s-a deschis şi m-am uitat în viitor. Mă vedem pe mine bătrân, cu părul şi barba albe, îmbrăcat în negru, făcând o demonstraţie de arte marţiale în faţa unui public numeros. Simţeam fiori trecându-mi prin spate, dar nu erau ai mei, erau ai îngerului darului.

„Sunt maestru de arte marţiale.”

Dragonul de la Cina cea de Taină

O masă are tot atâtea componente ca orice alt lucru din Univers. Se poate analiza din punct de vedere material - de asta se ocupă nutriţia -energetic şi

spiritual. Am stat la masă cu mulţi oameni, în diverse contexte, şi am încercat să simt dincolo de ceea ce vedem.

De exemplu, la începuturile mele, după cursuri şi iniţieri, îmi luam maeştrii şi mergeam cu toţii la masă. Se nimerea să mai fie şi un amic preot cu noi. Am constatat că toată energia negativă preluată de la oameni din iniţieri, cursuri sau terapie se dispersa prin restaurant. Era una dintre metodele de a scăpa de tot ce preluam de la pacienţi şi iniţiaţi.

La un moment dat, am cunoscut un chinez care avea un restaurant. Mergeam la el după fiecare curs. Avea capacitatea de a prelua energia mea negativă şi de a o transforma în sens pozitiv. Plecam de acolo curat. Nu lega oamenii - am întâlnit şi aşa ceva. Doar folosea cunoaşterea în sens pozitiv. Normal că, simţindu-te bine după ce mergeai la el, te reîntorceai.

Ceea ce am observat relativ la dragoni a fost următorul aspect: pe măsură ce creşteam, numărul celor care stăteau la masă cu mine creştea şi el şi era echivalent cu numărul capetelor dragonului peste care trecusem ultimul. Aşa că mă bucuram.

Plecând de la observaţia asta, am analizat Cina cea de Taină. Faptul că fuseseră acolo cei doisprezece apostoli şi Iisus face ca dragonul maxim la care ajunsese Iisus să fie cel cu 13 capete. Ceea ce m-a frapat a fost că Iisus a proiectat acest dragon peste Iuda. Îmi este clar că Iuda a îndeplinit PLANUL LUI IISUS, nu al lui Dumnezeu, de a-şi face biserică. Fiind dragonul peste care trecuse Iisus, care l-a făcut pe Iuda să trădeze şi să se sinucidă, de ce nu a avut Iisus grijă de el de acum 2000 de ani? De ce l-am găsit vârât adânc în întuneric, ca să nu ajungă nimeni la el? Ca să nu se afle că, de fapt, nu a fost la mijloc niciun plan divin, ci doar o dorinţă a lui Iisus de a se ridica pe spatele celorlalţi, dintre care unii mai mari decât el!

Am găsit dragonul acela. L-am ajutat să se ridice la nivelul la care nici Iisus, nici biserica lui să nu-l poată ajunge şi am aflat o mulţime de lucruri ascunse de creştinism încă de pe vremea în care Iisus nu propovăduia. S-a creat o imagine a unui Iisus iubitor, care s-a sacrificat pe sine însuşi. În realitate, era răzbunător de mic şi mulţi au avut de suferit de pe urma furiilor şi frustrărilor lui! De asta s-au scos din biblie evangheliile apocrife care vorbeau

despre copilăria lui, pentru că a suferit tot timpul de nevoia de a se afirma, de a i se recunoaşte meritul că e băiatul lui Şefu'! J Dacă-l citiţi pe Arsenie Boca, o să vedeţi că povesteşte că a cerut ajutor de la Iisus, dar nu l-a primit; l-a cerut apoi de la Maica, şi ea l-a ajutat. De ce? Pentru că Iisus îi ajută DOAR pe cei ce îi slujesc lui. Acesta e criteriul său, nu adevărul sau justiţia. Adică suferă de un nepotism ieftin, care nu are nicio legătură cu divinitatea.

Camino de Santiago şi dragonii

Sunt o mulţime de oameni care merg pe Camino de Santiago fără să ştie de ce. Simt doar o chemare şi, pur şi simplu, pleacă. Odată ajunşi la Santiago de Compostela, se încarcă cu energia din piaţă şi asta îi face să-şi revină. Iar senzaţia de după încărcare este chiar specială, ca şi cum ai atinge cu adevărat neatinsul. Ca şi cum ai atinge Fata Morgana. Am văzut oameni fără pregătire spirituală mergând pe Camino şi am remarcat că le-a crescut puterea interioară. Faptul că mergi pe acolo, pe acel drum, că mănânci, respiri, bei apă şi dormi în diverse locuri sfinte te face să te încarci cu energiile locurilor respective. Când mănânci şi bei apă, îţi hrăneşti dragonul şi-l creşti. Efortul este o formă de antrenament, de descărcare, dar şi de încărcare. Efortul fizic repetitiv este o formă de a deschide şi amplifica chakra 1 şi 2 dar şi o amplificare a chakrei timusului, adică tot ce am închis prin viaţa noastră lipsită de eforturi fizice şi rupere de Natură. Profanii care ajung la capătul drumului simt că s-a schimbat ceva în ei, că s-au dezlegat, s-au eliberat, au lăsat în urmă parte din probleme, sunt mai puternici, poate primesc ajutor de la Sfântul Apostol Iacob sau, pur şi simplu, sunt... Asta îi face să-l străbată de mai multe ori. Am întâlnit oameni la 60, 70 de ani de ani care parcurgeau a cincea oară Camino!

Am înţeles destul de târziu care era unul din scopurile mersului meu pe Camino spre Santiago de Compostela. Aveam deja obiceiul de a merge unde mă chemau dragonii care ajunseseră la lumina interioară necesară transformării lor. Dar ceea ce mi-a schimbat gândirea despre mersul pe Camino a fost oraşul Santo Domingo. Beneficitatea catedralei şi, implicit, a dragonului de sub ea şi a Îngerului gardian mi-a deschis ochii către necesitatea ajutorării lor în întreaga

lume. Am înţeles că biserica catolică, prin Iisus, adusese pe pământ lumină; dragonii care o doreau beneficiaseră de ea şi crescuseră ca beneficitate şi lumină interioară, dar NIMENI nu îi ajutase să se întoarcă în Cer! Trebuia să fac asta pe Camino şi să-i învăţ pe alţii să-i ajute, la rândul lor! Ceea ce dădea acestui Camino un caracter special era tocmai jocul de încărcare cu dragoni, epuizarea, slujbele, dormitul în *albergue,* rugăciunea, locurile sfinte... Aşa am făcut în toate catedralele catolice din drum şi am dat puterea înapoi sfinţilor catolici. Intenţia mea era simplă: să le arăt că nu mă interesează puterea de dragul puterii, ci înţelepţirea tuturor, începând cu mine. În plus, sfinţii din cer au mai mult timp şi altă viziune asupra lumii acesteia şi îi pot ajuta mai mult pe oameni. Ei ştiu de Sus cine merită să fie ajutat şi cine nu. Puterea lor însemna pentru mine creşterea puterii cerului, deci şi creşterea şansei oamenilor de a se întoarce la Dumnezeu. Nu pot nega că m-am gândit şi la faptul că mă pot ajuta mai mult şi pe mine în ceea ce am de făcut, şi de a mă proteja de atacuri.

Imaginaţi-vă că EBF-ul de la Santiago avea 46000 când l-am văzut prima oară, iar acum a depăşit 120.000! Cel de la Mormântul Sfânt e 90000, iar noi, în România, doar la Sfinx avem peste 7000! Mănăstirile ortodoxe au beneficitate mică. M-am întrebam de ce. Pentru că, la noi, Liturghia se face în altar, iar Lumina de la Duhul Sfânt rămâne doar în Altar şi în potir. Nu se răspândeşte în biserică decât prin intermediul uşilor de la altar. Pe când, la catolici, Lumina umple toată biserica şi sfinţeşte tot! Aşa că vibraţia catedralelor catolice din Burgos, Leon şi alte oraşe e cu mult superioară mânăstirilor ortodoxe. Doar cea din Athos, unde se află Brâul Maicii Domnului, este mai mare.

Dintre dragonii luaţi pe drumul din Spania, o parte i-am păstrat şi io. Pe cel cu vibraţia cea mai mare, cu puterea Sfântului Iacob, l-am dat înapoi. Şi lui Iacob, şi lui Santo Domingo. Mi s-a părut corect faţă de ei şi meritul lor de a-i fi ajutat pe oameni tot timpul. Aş fi putut s-o păstrez pentru mine, pentru că eu am învins dragonii aceia. Dar nu asta mi-am dorit. Am trimis-o în cer, considerând că este a lor. I-am transformat pe dragoni şi i-am trimis Sus, în Cer.

24. QIGONG-UL ŞI DRAGONII

Călugării shaolin

Era seară. Intrasem la muncă la ora 19 şi povesteam cu colegul meu. Pe vremea aceea, lucram ca gardă de corp pentru un om important. Îi protejam, mai degrabă, familia, iar colegul meu era unul dintre băieţii nou- veniţi ca gardă de corp pentru şeful cel mare. Făcuse pază la ambasade şi demnitari. Îmi plăcea. Cei care veniseră erau băieţi de băieţi. Genul de tipi care merg pe plajă după diplomaţi palestinieni cu pistolul învelit în prosop. M-am trezit în minte cu un bătrân călugăr shaolin.

„Vreau să te cunosc!” mi-a spus.

„Cum?”

„O să vii să mă vezi!”

Ce naiba a fost şi asta? m-am întrebat.

— Auzi, mi-a spus colegul meu de muncă, nu vrei să mergi cu noi la un spectacol? Au venit călugării shaolin şi dau un spectacol la sala Polivalentă. Avem un bilet în plus.

Am rămas cu gura căscată.

— Ba da, i-am răspuns, uimit de ceea ce se întâmplase.

M-am conectat la bătrân.

„Bine, am înţeles, vin la spectacol, dar cum mă recunoşti?”

„Tunde-te la chelie!”

24. QIGONG-UL ŞI DRAGONII

Asta da, idee. Clar erau foarte puţini bărbaţi cheli de 1,93 m în România.

— Îmi trebuie o maşină de tuns şi o lamă de ras, i-am spus colegului
meu.

— Pentru ce?

— Ca să mă rad în cap...

I-am am povestit ceea ce mi se întâmplase.

— Vorbesc cu cel care vine şofer pe maşină astăzi. El se rade în cap şi trebuie să aibă una.

Sună telefonul. Era fata patronului, care voia să plece din casă. Era datoria noastră să-i pregătim maşina, s-o scoatem din garaj să i-o ducem la scară. Colegul meu a luat cheile de la panou şi s-a dus după maşină. Io am ieşit să deschid poarta cu telecomanda. Aveam ca sarcină să verific dacă nu stă cineva suspect în faţa casei şi să aştept în faţa porţii până se îndepărtează maşina, ca nu cumva să fie urmărită de o alta.

După câteva ore, când se înnoptase, a sosit şi celălalt coleg al meu şi mi-a adus aparatul de ras. M-am dus la baie. Postul de pază era o casă mică, cu living la parter, unde ţineam aparatura de supraveghere, şi un dormitor cu baie la etaj. M-am dus la baie. Nu-mi părea rău deloc de părul meu. Mă gândeam că o să mi se cam schimbe look-ul...

Am intrat cu maşina de tuns în păr. Aveam 32 de ani şi multe fire albe. Era firesc, văzusem poze de-ale părintelui Argatu şi ale fiului său din tinereţe. Ambii albiseră de tineri. Poate că acesta era preţul întâlnirii cu răul sau al faptului că întâlneai des lumină şi pe Dumnezeu.

M-am dat cu săpun pe scalp şi m-am ras frumos cu lama. Aveam capul ca un bec!

— Nu-ţi stă chiar rău, spuse colegul meu.

Pe camerele de luat vederi se vedeau faruri apropiindu-se de casă. Era maşina fetei şefului. Am apăsat telecomanda şi am ieşit afară.

Fata a căscat ochii şi mi-a zis:

— Dragoş, eşti j cool! J

Spectacolul era organizat de o asociaţie româno-

chineză. La masa organizatorilor stăteau mai mulţi maeştri de arte marţiale români.

A început spectacolul. Îi urmăream pe călugării shaolin cum foloseau Chi-ul greu, cum îl scoteau din pământ, cum îl concentrau pentru ca, la sfârşitul exerciţiului, să-l pună la loc. M-am gândit să mă joc şi să blochez energia. Am auzit clar în minte porunca bătrânului: „Nuuu! Se vor răni. Nu face nimic. Ai să-ţi poţi demonstra cunoaşterea şi puterea imediat!”

Călugării au continuat să-şi facă exerciţiile. A urmat demonstraţia bătrânului. Avea peste 80 de ani, iar mobilitatea lui era fantastică. La finalul ei, m-am trezit cu el în minte.

„Va trebui să lupţi cu cel mai bun dintre elevii mei...”

„Unde?”

„Aici, în spaţiul minţii!”

„Care dintre ei este?” am întrebat.

Cu ochii minţii, am văzut un tip bine făcut. Îi urmărisem exerciţiile. Era bun sub aspect tehnic, dar foarte încrezut. Asta pentru că îi învinsese până atunci pe toţi cei pe care-i întâlnise.

„Când?” am întrebat.

„Acum!”

Oponentul meu s-a apropiat de mine. Io m-am împachetat, adică am intrat în gardă, ceva între box, Muay Thai şi Kickboxing. S-a mirat, a început să se mişte în jurul meu, căutând o breşă. Pivotam pe picioare fără să mă descopăr, rămânând cu faţa spre el. Simţeam cum caută unde să lovească. La cap, la corp... combinate. Param mintal fiecare atac, cu tibia şi genunchii, loviturile de picioare de la abdomen în jos, iar cu braţele, orice lovitură în piept şi la cap. Eram eficient ca un japonez. Studiasem

stilurile japoneze, karate, judo, jiu-jitsu şi boxul. La un moment dat, oponentul meu a rămas fără soluţii şi s-a oprit. Era foarte mobil, am dedus că avea o împământare proastă, deci era slab la sol. M-am apropiat de el, l-am secerat şi am dus lupta la sol. În cădere, mâna lui era deja între picioarele mele! Mam întins pe spate şi i-am luxat cotul.

„Ţi-am rupt mâna, am spus, te-am învins!” Şi i-am dat drumul.

Nu-i venea să creadă. Parcă picase din nori. Se crezuse de neînvins şi şi-o luase rău pe ego! M-am trezit la loc în corpul meu, în tribună. Spectacolul a continuat...

Purtam un tricou alb, pantaloni negri largi, de pânză, pe care era imprimată regina dragonilor, şi espadrile negre. Şi eram chel.

Am coborât din tribune şi m-am dus la călugări. M-am oprit în faţa bătrânului. M-am înclinat şi am salutat, împreunându-mi pumnul drept şi palma stângă. Era salutul călugărilor shaolin şi reprezenta Soarele şi Luna, lumina şi întunericul, Yin-ul şi Yang-ul!

Brusc am simţit cum îmi ies mâinile energetice din corp. Aveam mâinile fizice pe lângă corp şi mă uitam la cele ale spiritului meu, luminoase, întinse în faţă! Pe antebraţul lor se vedeau impregnaţi clar Tigrul şi Dragonul luminând în Întunericul Astral!

Brusc, unul dintre oficialii chinezi a intervenit, îmbrâncindu-i pe oameni. Cezar Culda, translatorul demonstraţiei, ne-a traduse că trebuie să plecăm, demonstraţia s-a încheiat. Am plecat. Călugărul bătrân avea să-mi fie maestru multă vreme. Acum, când scriu, e plecat de mult timp în lumea spiritelor, dar de acolo mi-a influenţat viaţa de nenumărate ori, în clipe grele şi momente-cheie, şi îi mulţumesc pe această cale.

Ştiam că noi, cei care am părăsit odată mănăstirile shaolin, suntem trecuţi în cărţile lor sfinte şi aveam să fiu căutat. Mă regăsisem într-o carte în care scria unde aveam să fiu în viaţa aceasta, dar nu m-am aşteptat ca lucrurile să se deruleze astfel.

Bătrânul mi-a spus a un moment dat: „Să nu uiţi că eşti chinez!”

M-am gândit mult la cuvintele sale. Era şi nu era chiar aşa. Aveam o datorie faţă de poporul chinez din care mă născusem în trecut. Învăţasem multe în mănăstirea shaolin din care proveneam, învinsesem dragonul de acolo şi ieşisem în lume. Dar io veneam de altundeva şi aveam să ajung acolo unde voiam să ajung. Aşa, trăisem şi experimentasem în multe ţări şi popoare. Unora le eram dator, altele îmi erau ele datoare mie, karmic. Ceea ce aveam însă io să fac era să sting datoriile acestea, să mă eliberez şi io de ele şi să eliberez acele popoare de mine...

Nu toţi maeştri Qigong sunt însă benefici. Şi printre ei există o împărţire între maeştrii buni şi de cei trecuţi de partea cealaltă.

La un moment dat, a venit la mine o femeie. Mi-a spus că este maestră Qigong şi vrea să vadă ceva. A scos pe masă un ghem de aţe înnodate cu sute de noduri, ca acelea care se fac şi pe la noi la denii, de exemplu. Numai că de fiecare nod era legat un dragon!

— Ei, şi? Ce-i cu asta? am întrebat-o.
— Am vrut să văd dacă ştiti...
— Ştiu. Si ce dacă?
— Vă e frică?
— Nu, de ce mi-ar fi?

Am poftit-o să plece. Faptul că îi lega ca să-şi demonstreze puterea îmi repugna. Cu greu mi-am stăpânit furia, dar am încercat să fiu cuminte. I-am dezlegat pe dragonii respectivi de la distantă.

Să nu uităm că cel care m-a învătat să trec peste dragoni fără să-i rănesc este maestrul de Qigong chinez. Repet însă: un maestru chinez pe întuneric poate aduna într-un ghem din acesta 40000 de dragoni odată. Şi sunt răspândiţi în toată lumea. Iar preoţii ortodocşi au nevoie de şapte preoţi călugări ca să exorcizeze un dragon cu şapte capete! J

25. DRAGONII SI ARTELE MARŢIALE

A trebuit să treacă ceva timp până să-mi dau seama că fiecare grad din artele marţiale corespunde unei entităţi negative şi că fiecare centură presupune trecerea peste un dragon de o dimensiune anume. Până la urmă, toate exerciţiile şi kata-urile din artele marţiale se conectează la un anumit nivel energetic şi de acolo se deschide poarta către entităţile nivelului respectiv.

Un anume tip de antrenament te conectează la acel nivel de vibraţie de unde vin entităţile respective. După ce mănânci, ele entităţi cresc ca putere şi, în funcţie de program sau alimentaţie, cresc sau scad ca agresivitate, putere, răutate. Tu, ca practicant, devii ceea ce vrei. Poţi să te înrăieşti sau să creşti ca putere, tehnică, viteză sau înţelepciune.

„Artele marţiale sunt ca un cerc din care karate-ul sportiv este doar o mică parte! Adevărul este însă tot cercul!” spunea sensei Kasuia la unul din stagiile de arte marţiale pe care le ţinea la sala Antilopa, din Bucureşti.

Eram vreo 200 de practicanţi în sală şi, la un moment dat, sensei-ul a oprit toată sala, s-a uitat la mine şi şi-a dat cu pumnul la baza coloanei. Iniţial, m-am uitat în spate, crezând că vorbeşte cu altcineva. El a zâmbit însă, mi-a dat cu pumnul strâns în osul sacru şi mi-a făcut un semn care

se traducea cu „unde este?”. În cele din urmă, mi-a picat fisa. Nu aveam şarpele kundalini în mine! Am spus: *„Os! Arigato gozaimashita, Sensei!”* M-am uitat după şarpele meu. Era legat de un scaun la masă, de mama fetei cu care eram la acea vreme. Motivul? De ce aveam io nevoie de stagiu de karate! J

Era clar că mă preocupa cunoaşterea mai mult decât de partea fizică, aşa că dispăream de la sală o perioadă. Apoi reveneam. Ceilalţi îşi luaseră

deja centurile superioare, pe când io rămăsesem la cea maro, lucru care-l nemulţumea pe sensei-ul meu. La un moment dat, am descoperit că viteza este dată de lumină, iar forţa de impact, de întuneric. Mi-am crescut lumina şi m-am întors la sală. Exista, printre altele, un exerciţiu de atac în cele patru părţi. Sensei-ul venea primul tot timpul. Antrenamentul, tehnica lui erau superioare, normal. În acea zi însă, indiferent de partea pe care s-a lucrat, am fost mai rapid ca el. Ştiam că dobândisem rapiditate după ce făcusem palmare cu un maestru de box de la sala unui prieten. La sfârşit, maestrul îmi spusese: „N-am crezut niciodată că mă va face să transpir un greu”! Io cântăresc 100 kg, adică sunt la categoria grea. De obicei, luptătorii de la categoria asta au forţă, dar nu şi viteză. Ceea ce oboseşte un antrenor nu este forţa cu care loveşte un luptător, ci viteza. Maistrul Miţi îmi spunea pe la începuturi: „Hai, dom’ doctor, că facem aşa până la Paşte!”

Cert este că şi sensei, după ce m-a certat că am lipsit de la sală, mi-a spus, după o săptămână: „Da, este adevărat, toţi marii maeştri de arte marţiale au început să studieze lumina spre sfârşitul vieţii!”

Problema este că s-a pierdut partea spirituală din artele marţiale şi se merge foarte mult pe partea sportivă şi competiţie. Asta distruge practicanţii. Încărcarea se face cu dragoni de luptă, dar dacă nu există o conduită spirituală, alimentară, de viaţă pozitivă, toată energia asta distruge sportivul.

25. DRAGONII ŞI ARTELE MARŢIALE

26. ANIMALELE SI DRAGONII

Sună telefonul. E o prietenă de-a mea care are firmă de contabilitate şi se ocupă şi de hârtiile mele.

— Auzi, l-ai trimis pe Costică pentru împuternicire şi Lăbuş nu-l lasă să intre în birou. Ce are?

Pe Lăbuş îl găsisem de pui, acum peste 12 ani. Era atât de mic, că intrase în casă pe sub poartă! Cum nu-l puteam ţine, fiindcă aveam deja câini, a fost adoptat de firma de contabilitate. Acum era bătrân, dar rămăsese mascota firmei.

Îl măsor pe omul meu şi descopăr că preluase un dragon.

— Are un dragon pe el. Scriu despre ei şi cred că mi s-a umplut casa
de ei.

— Daaa? Bine. Nu ştiam ce are cu el, de nu-l primeşte.

Animalele, fiind sensibile, simt dragonii. Pe unii îi acceptă, pe alţii îi

resping. Şi ei au febleţea lor. Am un pisoi care, dacă simte un dragon lângă mine, ori se aşază lângă mine şi se uită fix la el, ori îl miaună până îl face să plece.

27. DRAGONII SI MOARTEA

Ziua începuse bine, doar că nu reuşiserăm să ne sincronizăm şi întârziam. Ne enervaserăm amândoi, fără motiv. Mergeam îmbufnaţi să luăm copiii. Ceva m-a determinat să măsor la semafor. Era un dragon cu nouă capete cu valori la minus, rău. De unde venise? Habar nu aveam. Mam gândit să-i spun lui C. despre el, dar am renunţat.

Drumul spre mare a decurs fără incidente. Ne-am oprit să ne cumpărăm sucuri şi ceva de ronţăit. Ajunşi la mare, starea noastră de spirit s-a schimbat. Marea Neagră era atât de albastră! Nu o văzusem aşa niciodată. Era azurie! Am mers la restaurantul de pe malul mării pe care ni-l recomandaseră prietenii noştri din Franţa. Doar că treptele treceau peste calea ferată. Sunt atent la trenuri, am crescut pe lângă calea ferată. Totuşi, de data asta, am fost neglijent... Pe porţiunea care traversa calea ferată erau două femei, o băbuţă ce abia mergea şi un chelner de la restaurant, care o sprijinea. M-am uitat în dreapta şi am văzut venind trenul. Era destul de departe, aşa că nu m-am impacientat prea tare.

„Trenul!” am apucat să strig. Unul dintre copii era în faţa mea, celălalt în spate, cu iubita mea. Parcă o mână nevăzută m-a împins în faţă şi prin spate mi-a trecut trenul! Nici măcar nu m-am gândit ce viteză are şi cât de repede

poate ajunge în dreptul nostru. Mi-am dat seama că am trecut pe lângă moarte. nu numai io, ci şi ai mei. Ceea ce m-a frapat a fost *timing-ul.* Am ajuns acolo exact când trecea trenul. J Era, clar, o mânăreală. Mi-am reamintit de dragonul cu nouă capete de dimineaţă. L-am împachetat. Deşi supărat rău pe el, nu l-am rănit. Până la urmă, ce vină avea, că nu-l împachetasem? Făcea ce avea de făcut. Mierlea oameni! Treaba mea era să scap. L-am pedepsit să stea legat până înţelege lumea

spirituală. Venea de la minus, aşa că avea să stea aşa o vreme. Fata mi s-a speriat că putea da trenul peste mine, dar s-a liniştit când i-am spus: „Nu mor caii când vor câinii!” Io mai trecusem pe lângă moarte de destule ori.

Circulau pe net filmuleţe cu accidente de motocicletă sau de maşină. Unele ar fi fost chiar comice dacă nu ar fi murit oameni în ele. Un motociclist croşetează pe autostrada şi, neavând pe unde să treacă, încearcă banda de siguranţă, doar că acolo e un automobil cu portbagajul deschis. Intră direct în el cu toată viteza! în spate, dragonii se amuzau...

27. DRAGONII SI MOARTEA

***

Maşina mergea bine. Nu apucasem să fac prea multe teste cu ea. Prima urcare pe Poiană fusese bună, dar frânarea nu mergea ca lumea. Cutia secvenţială funcţiona cum trebuie, maşina urcând foarte repede în viteză. Era pauza până la manşele de cronometrate şi de concurs, aşa că i-am rugat pe băieţi să verifice frânele. Nu le simţeam ok.

— Îţi setăm să frâneze mai bine spatele şi vedem cum e după prima cronometrată, mi-a spus unul dintre mecanici.

M-am urcat în maşină şi am mai dat un sfert de tură la butonul care seta raportul de frânare faţă-spate. De ce am făcut-o? Habar n-am. din prostie? J Cert este că în minte mi-a venit dragonul pe care îl aveam. „Am să te omor!” m-a amenințat. „O s-o omori pe mă-ta!” i-am replicat, ca un adevărat maestru.

Plecarea în cursă a fost perfectă. Totul era ok, cauciucurile reci glisau pe primul viraj de pe pod. Urma o linie de câteva sute de metri. Am ieşit cu a treia, i-am dat a

patra şi apoi a cincea... Trecusem bine de 150 de km pe oră. Şi mi s-a părut că nu am destul timp să frânez (deşi aveam J), aşa că am frânat. Am avut impresia că maşina nu se opreşte, aşa că am frânat mai tare. Mitsuba mea s-a rotit şi s-a răsucit violent. Dacă mă întreabă cineva cum am lovit maşina, nu ştiu să-i răspund. Cert este că, întrebat cum am lovit-o, cineva a spus în staţie: „De jur împrejur!” Totul a durat foarte puţin, deşi, din maşină, mi s-a părut o veşnicie. Am dezlegat centurile şi am coborât.

Mi-am văzut prietenii fugind spre mine. Erau destul de îngrijoraţi. Io nu aveam nimic, dar mă uitam la maşina pe care abia o construisem. Avea toate roţile rupte. Noroc că atenuaseră din şoc şi fusese atinsă mai mult tăblăraia. Până la urmă, dragonul s-a răzbunat pe mine.

28. DRAGONII ÎNTRUPAŢI

Dragonii întrupaţi sunt altfel. Puterea lor interioară este deosebită de a celorlalţi copii. Evident că asta îi face hiperkinetici. Tendinţa este de a-i considera bolnavi şi a-i diagnostica. Asta convine firmelor de medicamente, care au ajuns să dea medicamente şi celor sănătoşi. Ăsta da, marketing! Copiii care au un dragon în loc de şarpe kundalini au sexualitate şi agresivitate crescută. În realitate, sunt cei care, puşi în locul potrivit şi educaţi cum trebuie, pot deveni campionii în sportul de mâine. Desfiinţarea şcolilor sportive a făcut ca ei să fie consideraţi defecţi. Au atâta energie, că nu pot sta locului. Abia după ce-şi consumă surplusul de energie pot sta cuminţi în bancă. Asta nu înseamnă că sunt defecţi. Fireşte, manifestarea lor depinde de gradul lor de evoluţie şi, implicit, de beneficitatea şi lumina lor interioară. Inteligenţa lor emoţională nativă contează. Din păcate, neavând educatori sau antrenori care să înţeleagă acest lucru, se pierd talente. Paradoxal, dar, în cazul lor, diferenţa dintre autism şi performanţă ţine doar de educaţie, de cei care îi cresc, de părinţi, educatori, antrenori şi profesori.

Problema acestor copii este cauzată, de cele mai multe ori, de părinţi. Având putere interioară mare, copiii ajung

28. DRAGONII ÎNTRUPAȚI

să-şi domine părinţii şi îi determină să-i lase să facă ce vor. Nu-şi consumă rezervele de energie fizice şi sunt ca băgaţi în priză. Obosiţi, părinţii se bucură că se liniştesc în faţa tabletei, telefonului şi televizorului. Lipsa lor de concentrare e provocată de excesul de energie brută, fizică. Părinţii nu le pot spune nu copiilor, le fac pe voie şi le împiedică formarea mecanismului gândirii. Acesta se formează ca urmare a frustrării, atunci când copilul încearcă să găsească soluţii pentru a-şi îndeplini scopul, trecând peste interdicţia pusă de părinte.

Copiii şi dragonii

Copiii văd dragonii, îi iubesc şi se joacă cu ei. Îi recunosc pe cei buni şi pe cei răi. Odată a venit la mine un băiat. Avea doi dragoni, unul roşu şi unul verde. Zice: „Ăştia sunt dragonii mei.”

Dar cea mai drăguţă fază a fost când, odată, m-a durut capul cumplit din cauza mai multor dragoni. Ne-am întâlnit la masă, la restaurant, cu o familie care avea un băieţel care vede. Nu se putea uita la mine, atât eram de încărcat negativ! J

— Ce e, nu-ţi place dragonul meu? l-am întrebat în glumă.

— Dragoş are un dragon urât şi mare şi e supărat nu-i dă de mâncare! Îi e foame... mi-a transmis prin intermediul părinţilor lui. J

Postisem în ziua aceea şi de-asta era supărat dragonul pe mine.

Dragonii şi autismul

Uşa de la locul în care ţineam consultaţiile, un hotel din Timişoara, sa deschis şi a intrat o mamă cu fetiţa ei. Cea mică nu părea să aibă mai mult de nouă ani. A început să se plimbe ca leul în cuşcă. Venise să vadă dacă pot s-o ajut cu ceva. La nivel de sine, fata nu avea un şarpe, ci un dragon mare, cu nouă capete! Problema era că devenea în ce în ce mai agresivă. Am început să-i fac măsurătorile. Dragonul ei era de cer foarte mic. Parcă 2, dacă îmi amintesc bine. Fusese maestru de arte marţiale şi dezvoltase doar partea fizică, fără a crea binele. Automat, îşi consumase sufletul şi-l transformase în memorie kinestezică, în programe negative. Întrebarea era dacă se putea face ceva pentru viaţa asta. Aici intervin plăţile karmice şi ajutorarea

celorlalţi.

29. DRAGONII NEAMURILOR, KARMA DE NEAM SI CEA PERSONALĂ

Am vorbit despre plăţile pe care le-am avut faţă de Spania, faţă de Franţa, faţă de România. Vă spun cu certitudine că nu te poţi elibera de pământ dacă nu-ţi plăteşti toate datoriile.

Există o karmă de neam, aşa cum există o karmă personală. De ce este important de ştiut acest lucru? Înainte de toate, ca să ştiţi dacă vă afectează şi pe voi karma poporului în care trăiţi şi a celui din care proveniţi. Dacă am o karmă de neam faţă de România, tot ce există în ţara asta îmi va sta împotrivă, „râul, ramul”... Dacă am dharmacu Italia înseamnă că degeaba stau în România, că nu mi se va lega nimic şi ar trebui să plec în Italia, acolo mi-ar merge toate şnur. Bineînţeles că, dacă ai karmă în general, nu-ţi va merge bine nicăieri până ce nu o plăteşti.

Înţelegând karma de neam, se poate prevedea ce se va întâmpla cu popoarele care au dus războaie de asuprire, au folosit sclavi şi au fost imperii.

Orice război pleacă de la nivelul dragonului neamului respectiv. Nu îi pune Dumnezeu pe oameni să se ucidă între ei. Nu vorbim acum despre jertfele umane care se făceau în numele zeilor şi pentru ei. Acesta va fi alt subiect.

De unde a plecat nevoia de cotropire? Tocmai din nevoia de a creşte ca putere, din nevoia ierarhiei, din nevoia de a obţine uşor binele. Oamenii şi-au dat seama că, dacă sunt mai mulţi, au putere de supravieţuire mai mare şi lucrurile devin mai uşoare. În consecinţă, au încercat să crească cât mai mult. În plus, ideea de puternic şi slab - cel care comandă şi cel care execută - vine încă din lumea animală şi, mai înainte, de la ierarhiile de îngeri.

Dacă este să facem o paralelă între un animal şi un popor, atunci şi animalul mănâncă pentru a creşte şi a se înmulţi. Natura a demonstrat că un grup are mai multe şanse de supravieţuire decât un individ şi că un animal, cu cât este mai mare, cu atât este mai greu de doborât. Atunci intervin cei doi factori, puterea şi dimensiunea. Moartea dinozaurilor a selectat un anumit tip de animale care să rămână pe pământ.

Creşterea se produce întotdeauna prin înglobare. Organismul ia particule, informaţie, energie şi spirit din exterior şi creşte cantitativ şi calitativ. Peştele cel mare înghite peştele cel mic, creşte şi dă naştere puilor...

Popoarele au procedat la fel. Au încercat să-şi sporească puterea supunând şi înglobând alte popoare, pentru ca apoi să încerce să le facă să dispară.

În momentul cuceririi unor teritorii, evident că terenurile de acolo se iau cu tot cu dragonii locurilor respective. Roma dădea terenurile cucerite soldaţilor ei care ieşeau la pensie. În felul acesta, prin urmaşii lor, îşi asigura conducerea în teritoriile ocupate. Se mixau popoare care deveneau metise şi acceptau mai uşor supremaţia Romei. La fel au făcut toate popoarele cotropitoare. Rusia a strămutat românii din Basarabia, i-a dus în Banat şi i-a înlocuit cu găgăuzi. Tito, care era croat, i-a strămutat pe croaţi pe coasta Dalmaţiei, iar ruperea Iugoslaviei a lăsat Serbia fără ieşire la mare. Si tot aşa.

Se întâmplă un fenomen interesant când locuieşti puţin mai mult într- un loc nou. Prin ceea ce mănânci şi este crescut în acel loc, indiferent dacă este vorba de plante sau animale, de apa din acel loc, tu, în realitate, te schimbi ca vibraţie şi începi să întri în rezonanţă cu locul şi, implicit, cu dragonii lui, cu civilizaţia din acel spaţiu. Datorită apei şi ierbii pe care o pasc aici, oile româneşti sunt mai bune şi au mare căutare în ţările arabe. Sa încercat adaptarea lor în alte părţi, dar nu au avut aceeaşi calitate.

Mă gândeam la faptul că în Harghita şi Covasna sunt mai mulţi unguri. N-au fost ei primii acolo, e clar. Când dacii aveau case şi cetăţi, ei trăiau în iurte prin câmpia Pannoniei. Io am avut vieţi de hun şi mi-au plăcut. Am avut şi vieţi de român. Nu mă consider nici una, nici alta, pur şi simplu accept că în viaţa

asta sunt român. Cert este că motivul pentru care au rămas mai mulţi unguri în zonele respective se datorează faptului că au rezonat mai mult cu dragonii locului decât românii.

Paradoxal, am trăit tot timpul cu frica inconştientă că mă dă cineva afară din ţară, pentru că, în vieţile trecute, am fost excomunicat de Vatican pentru ceea ce am scris, exilat de Roma din acelaşi motiv, expulzat din Franţa pentru crezurile mele. Aşa că nu e de mirare că mi-a luat ceva timp să scriu despre Adevăr, din cauza fricii de afurisenia Bisericii Ortodoxe a lui Cristos.

Dacă ne uităm la situaţia fostelor mari imperii, observăm că Anglia, Franţa şi Spania sunt pline de marocani, de negri, adică de toate popoare pe care le-au supus prin forţă.

Popoarele nordice ale Europei nu au fost vikingi? Nu au tâlhărit pe unde au fost? Acum de ce se supără că vin peste ele urmaşii celor pe care iau supus cu forţa?

Grecii au fost cuceritori. Ce se întâmplă acum? Grecia este vândută, bucată cu bucată, străinilor!

30. REIKI SI DRAGONII

Reiki cred că este cel mai frumos dar făcut de Dumnezeu pământului, pentru că se exclude pe sine însuşi şi dă acces oamenilor la lumină fără să pună nicio condiţie. Dacă creştinismul presupune ascultarea şi închinarea la Iisus, în Reiki, accesul la Lumina Duhului Sfânt este necondiţionat.

Având acces la lumină, e mult mai uşor să învingi un dragon. Dragonii sunt atraşi de ea şi încearcă s-o ia de la cei care o au. Şi atunci, pe măsura evoluţiei tale spirituale, atragi diverşi dragoni, din ce în ce mai mari, conform cu propriile tale lecţii. Învingerea dragonului trebuie făcută cu lumina şi fluxul optim. Altfel, dacă lumina este prea mare ca vibraţie, îl arzi şi nu e bine să-l răneşti; iar dacă îi trimiţi lumină puţină şi de vibraţie mică, mai mult îl iriţi. Se pune problema dacă poţi să-i transmiţi destulă lumină... Dacă poţi să-i transmiţi destulă lumină şi iubire, la un moment dat, el se va înveli ca într-o bulă de lumină şi-l vei putea învinge.

O doamnă, supărată că tot învăţ oamenii să lege capetele dragonilor, mi-a zis la un curs:

— Domnu' doctor, eu cred că este mai bine să-i învingi cu lumină şi iubire. Nu să le legăm capetele, ci să le dau lumină şi iubire până înţeleg.

Şi eu îi răspund:

- E perfect. Dar dacă tu eşti singură şi vin 60000 de dragoni deodată peste Bucureşti, de nu se mai înţelege persoană cu persoană, pentru că îi iau pe toţi de cap şi intersecţiile sunt varză, crezi că ai timp să-i iubeşti pe toţi? Lasă că-i leg acuma şi-i iubesc şi educ mai târziu.

În altă ordine de idei, dacă vine un dragon rău (poate să işte ceartă, bătaie, crimă), e clar că trebuie educat, dar până şi pe un pârnăiaş mai întâi îl duci la închisoare şi după aia, cât stă la acolo, îl educi. Şi pe un bolnav psihic

mai întâi îl duci la spital, îi dai pastile şi după aceea faci psihoterapie cu el. În episodul posesiei provocate unor dragoni, omul de lângă tine, omul pe care îl cunoşti, se schimbă, îşi schimbă gândirea cu 180 de grade.

Evident că oamenii cu vârste astrale mari sau îngerii întrupaţi nu au asemenea probleme, fiindcă sunt mari. Trebuie făcută diferenţa între unul ca el şi un om mic ca vârstă astrală, care se enervează şi sparge tot prin casă. Nici măcar el nu are vreo vină. Dacă aţi şti cum eram eu la 20 de ani, aţi zice că sunt coleric. Oricum sunt, dar în măsură mai mică. Dar imaginaţi-vă că veneau toate astea peste mine şi eram varză. Îţi trebuie timp, răbdare şi educaţie ca să faci un om să crească la nivelul la care să stăpânească dragonii. De-asta sunt de apreciat cei care fac arte marţiale, pentru capacitatea lor de a stăpâni dragonii din ei. Dacă iei răul pe care îl stăpâneşte un maestru de karate veritabil şi-l trimiţi unui călugăr ortodox, lai distrus definitiv pe cel din urmă.

Important este că peste fiecare vor veni numai dragonii complementari lui, rar vreunul mai mare decât poate duce singur şi, dacă se întâmplă aşa, este ca un tratament pentru ego.

Dacă treceţi sau aţi trecut deja prin momente în care aţi întâmpinat probleme de judecată cauzate de un dragon, dacă aţi întâlnit ori veţi întâlni un dragon, trebuie să ştiţi ce să faceţi cu el. Nu trebuie să vă temeţi. Dragonii nu pot să ne facă probleme decât din cauza propriilor noastre slăbiciuni care, odată descoperite, trebuie rezolvate.

Reiki şi sistemele neo Reiki sunt foarte bune din următoarele motive:

1) aduc ghizi care dau putere interioară mai mare;

2) cresc lumina interioară. Cu cât ai lumina interioară mai mare, cu atât dragonul te va respecta mai mult şi nu-ţi va face rău. Vibraţia spiritului, dacă este mare, îl arde. Se teme de tine, nici nu vrea să pui mâna pe el. Şi atunci fuge. Dacă a venit pe cap, e clar că a fost trimis, de Dumnezeu sau altcineva. Dar în nici un caz nu vrea să-l răneşti. El, în lumină, vede răul. Care-l arde. Gândiţi-vă că dragonii sunt, totuşi, fiinţe ale întunericului şi, dacă te duci cu lumină peste ei, imediat se cuminţesc. Soluţia este să faci lucrul ăsta... Eu dau drumul la lumină (prin Reiki se foloseşte CKR, SHK, HSYSN, DKM ŞI OM). Înainte, când dădeam drumul la lumină direct de vibraţie mare, îi ardeam.Acum

îi dau drumul încetinel, până zice dragonul că se recunoaşte învins. E ca atunci când strângi de gât, dar nu foarte tare. Şi, când zice „m-ai învins!”, îl las în pace.

Am avut şi eu orgoliile mele, încercând să-mi demonstrez puterea de a trece peste dragoni cu cât mai multe capete, dar mi s-au atenuat.

Reiki mi-a dat acces la lumină de vibraţie mai mare faţă de ce ştiam io din creştinism şi, automat, m-a ajutat să trec mai uşor şi peste demoni, şi peste dragoni.

După un timp de practică Reiki, am ajuns să fac iniţiere în măiestrie, când dobândeşti acces la simbolul dragonului. Dar nici în Reiki nu se spune foarte multe despre dragoni. Se spune că sunt capabili să transforme binele în rău sau răul în bine, sunt şi buni şi mai puţin buni, dar alte date despre ei nu se dau.

Cu dragonul Reiki m-am întâlnit când străbăteam drumurile patriei, spre unul din oraşele unde aveam de ţinut cursuri şi iniţieri. Cum conduceam, am simţit ceva, un fel de rezistenţă, precum un nor care mă împiedica să ajung la destinaţie. Era un grup de persoane care nu se bucurau de venirea mea şi nu voiau să ajung în zona respectivă. Chiar nu ştiam ce să fac, pentru că trebuia şi să conduc, şi să ajung acolo, şi să scap şi de ceea ce venea. Atunci mi-a venit în minte să fac dragonul. L-am desenat mental, am procedat exact ca în Reiki CHR, SHK, HSZSN, Dragonul, şi i-am dat drumul. Cu coada ochiului, am văzut că vine un dragon alb, de lumină, foarte frumos. Io eram înconjurat de o bulă mare, neagră care-mi punea frână. Nu erau imagini pe care să mi le fi creat eu însumi, pentru că nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva. Dragonul alb a înghiţit bula neagră şi a lăsat în urma lui trei ouă de lumină. A transformat toată bula de întuneric în trei lucruri pozitive pentru mine. E bine să ţineţi minte că orice lucru negativ poate fi transformat într-unul pozitiv şi dragonul alb din Reiki este unul dintre intermediarii acestor lucruri. Mă refer la iniţiaţii, la maeştrii Reiki.

În momentul respectiv, mi-am dat seama cât de important este să ştii cum e cu dragonii şi ce să faci cu ei.

Iniţierea în măiestria Reiki îţi aduce un dragon. Dar şi când îi iniţiezi pe alţii capeţi câte un dragon pentru fiecare maestru pe care l-ai iniţiat. Aşa că, cu

cât ai mai mulţi maeştri, cu atât ai mai mulţi dragoni. Sau, mă rog, acces la mai mulţi dragoni. E foarte important. Capacitatea de a sublima energia negativă devine din ce în ce mai mare. Aici apare importanţa iniţierii tale şi a altora. Dacă mă iniţiez şi mă reiniţiez în măiestrie, automat am acces la mai mulţi dragoni.

Meditaţia pe simbolul Reiki al dragonului

Ne imaginăm o uşă cu simbolul dragonuluipe ea la nivel astral. Închideţi ochii. Intratul în alfa: inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2 ,3, inspir 1, 2, 3, apnee 2, 3, expir 1, 2, 3. Îmi imaginez uşa cu simbolul dragonului pe ea. Şi-i dau lumină. Puteţi să puneţi şi crucea, dacă nu ştiţi simbolul dragonului. Şi-i dau lumină sau mă rog *(Tatăl nostru,* rugăciune către Maica, Psalmul 50). Uşa se deschide. Când se deschide, intraţi. Acolo întâlniţi dragonul vostru. Dragonii au culoare şi formă, pot avea aripi sau nu, pot avea dimensiuni, pot avea un număr de capete. Dragonii de terapie sunt albi, dar pot fi galbeni, verzi, roşii, sexuali; cei de luptă sunt negri, maro şi cu verde; pot fi albaştri, pot fi de bani, adică de bogăţie - dragonii aurului material. Sunt foarte multe feluri. Bun. Cu ocazia asta, învăţăm cum să-i şi legăm. Nu vreau să-i răniţi, deşi va trebui să învăţaţi să-i loviţi şi cu sabia. Câteodată nu ai încotro. O să exersaţi pe altceva. Loviţi cu sabia doar dacă sunteţi nevoiţi. Deocamdată, nu vreau să vă învăţ cum, v-am zis doar că există această posibilitate. Soluţia este să vă imaginaţi cum îi luaţi capul dragonului în timp ce vă rugaţi şi îl înnodaţi. Nu e obligatoriu să-l lăsaţi înnodat. Puteţi să-l deznodaţi în momentul în care spune „m-ai învins” şi să- l lăsaţi în pace. Întrebaţi-l ce vrea, ce nevoie are şi cu ce vă poate ajuta el pe voi. Relaţia cu el trebuie să fie o relaţie *win-win.* Voi îl ajutaţi pe el, el vă ajută pe voi. Eu sunt iubit şi mă cheamă pentru că ştiu că-i ajut. Pe măsură ce i-am ajutat, mi s-a dus vestea. Bun. Luaţi-vă rămas bun de la dragon. Acum îl ştiţi, îl simţiţi, are un nume. Ieşiţi pe uşă şi deschideţi ochii. Bun. Acesta este dragonul vostru.

Nu există cărţi din care să aflaţi ce vârstă, culoare etc. are. Luaţi frumos fişa psi şi măsuraţi-i caracteristicile. N-am ce să vă spun altceva. Nu

există niciun compendiu de dragoni. Suntem abia la începuturi.

31. RADIESTEZIA SI DRAGONII

Nicăieri în cursurile de la IE nu se vorbeşte despre dragoni. Iniţial, am crezut că cei care le predau nu ştiu prea multe despre ei. Ulterior, mi-am dat seama că, de fapt, ştiu, dar se prefac că nu ştiu. Îi studiază, dar nu răspândesc cunoştinţele despre ei. Motivul? Iisus. Aşa au ordin de la Iisus.

Multe dintre adevăruri nu erau enunţate, ba chiar se minţea în privinţa dragonilor. La ultima mea întâlnire cu comandorul, pe hol, el fiind străjuit de Mihai şi de Gabriel în stânga şi dreapta, mi-a spus:

„Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră minţind din pricina Mea. Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în Ceruri!” (Matei, 5:2-12)

Cu alte cuvinte, nu erau spuse cu adevărat valorile Îngerilor întrupaţi, nici ale principiilor divine. Toţi erau puşi în aceeaşi oală cu Fiii de Dumnezeu, cu oamenii. Le-am trimis mai mulţi elevi, maeştrii de-ai mei, cursanţi şi pacienţi, special ca să văd dacă le spun valorile reale. Chiar şi cele ale îngerilor şi principiilor divine, venite de deasupra nivelului cristic, erau măsluite! J Motivul? NU CUMVA CUIVA SĂ LE TREACĂ PRIN CAP CĂ AR PUTEA FI MAI PRESUS DE MULTPREAPRETIOSUL SI MULTPREAMINUNATUL Iisus!

31. RADIESTEZIA SI DRAGONII

Iar comandorul îmi explicase printr-o fericire că făcea voia lui Iisus. Până şi capacele puse celor cu vârste astrale mari, îngerilor şi Maicilor, erau puse tot datorită lui. Spera să supună toate Cerurile sub el! Si ghiciţi: n-a putut!

Mi-o furasem de la unul din mai marii radiesteziei exact de Bobotează şi îmi luase, cu ocazia, asta toţi îngerii. Cu greu mă dădeam jos din pat. Norocul meu, Dumnezeu, Sfinţii, în ziua aceea am avut programată

o doamnă care era terapeut şi, în timpul în care trebuia să o ajut io p ea, m-a ajutat ea pe mine, mi-a făcut terapie!

După ce mi-a trecut, m-am dus peste cei de la IE cu dorinţa de a-l bate, la propriu, pe cel care mă lovise. Am intrat peste ei. Evident că nu mi- am dat seama de ce nu mă pot apropia de el în timp ce îl certam. Nu zicea nimic. Nici măcar nu se apăra verbal. Aveam cu mine un dragon cu şapte capete. Asta era puterea la care ajunsesem la acel moment. Unul dintre lectori a vrut să mi-l lovească. „Lasă-l, este în transformare!” l-a oprit comandorul. Deci ştiau despre dragoni, îi vedeau şi cunoşteau şi etapele evoluţiei lor. Totuşi, în cursurile de la radiestezie nu se pomenise nicăieri de ei.

32. APLICAŢIILE FOLOSIRII DRAGONILOR

Sunt nenumărate aceste aplicaţii. Am vorbit deja despre unele, cum ar fi terapia, în care se folosesc dragonii de vindecare. Există posibilitatea folosirii lor în protecţie şi pază de locuri, persoane, lucruri... Se folosesc în magie, manipulare socială, afaceri şi recuperări de bani.

Au mare eficienţă în evoluţia spirituală. Învingerea dragonilor aduce aur spiritual şi potenţiale divine.

Se pot întrebuinţa în informaţii, poliţie, poliţia de frontieră, armată.

Se pot folosi la dezvoltarea aptitudinilor fizice şi psihice şi dobândirea de potenţiale noi, la dezvoltarea IQ-ului.

Creşterea performanţelor sportive este una dintre aplicaţiile importante ale folosirii dragonilor.

Pot fi utilizaţi la reeducarea persoanelor antisociale, dresarea câinilor utilitari pentru orbi, descoperirea drogurilor, armelor, explozibililor.

În ceea ce-i priveşte pe oameni, dragonii pot fi folosiţi la dezvoltarea personală, depăşirea limitelor, limitărilor şi pragurilor psihice; în muzică, pentru repetiţii şi dobândirea virtuozităţii artistice; în actorie, pentru dezvoltarea calităţilor specifice actorilor; la utilizare eficientă a spaţiilor, pentru activităţi compatibile specifice.

Am fost întrebat odată dacă există vreo legătură între dragonii locurilor şi dreptul divin la casă. Răspunsul este afirmativ. Dacă ai plăţi faţă de dragoni, nu poţi stăpâni dragonul locului respectiv. În momentul în care ai casă, prin tine începe să se manifeste dragonul locului. Nu se întâmplă la bloc. De ce? Foarte simplu. Din cauza câmpurilor vecinilor de sub tine, cel mai afectat de dragonul locului fiind cel de la parter. Influenţa dragonului se estompează din ce în ce

mai mult la etajele superioare. Deci cel mai zen cine e, teoretic? Locatarul de la ultimul etaj.

De ce e important acest lucru? Ca să înţelegeţi că motivul pentru care, de multe ori, nu vi se îngăduie o casă nu e pentru răul vostru, ci e spre binele vostru, pentru că nu aţi rezista în zonă cu dragonul respectiv, care poate să-ţi facă viaţa amară. Ce te faci dacă un dragon te place pe tine, dar nu şi pe nevasta ta? Ai încurcat-o. Vorbesc foarte serios. Dacă te muţi într- un loc şi dragonului respectiv nu-i placi, n-o să stai acolo. Îţi face atâtea belele până pleci singur. Dacă nu-i place nevasta ta, îi face atâtea, încât nu mai calcă pe acolo.

Războiul PSI şi dragonii

Vrem, nu vrem, vom fi obligaţi să învăţăm despre dragoni. La ora actuală, dincolo de războiul material, se poartă un război spiritual. Războiul spiritual îl precede pe cel material, economic. Mai întâi, este distrus şi încălecat spiritul unui popor; după aceea, poporul este nimicit din punct de vedere economic. Nu se poate invers. În prezent, spiritul şi materialul sunt ceea ce zicea Napoleon pe vremea lui: „există, în lumea asta, două puteri: sabia şi spiritul. În perspectivă, sabia este învinsă întotdeauna de spirit.”

În timpul nostru, sabia este reprezentată de bani. Da? Banii sunt ok, dar să ştiţi că spiritul trece peste bani. Poţi să fii cel mai bogat om, dar dacă cineva care are cunoaştere se hotărăşte să te aducă la sapă de lemn, te aduce la sapă de lemn prin cunoaştere. Iar dacă tu nu ai cunoaştere şi protecţie, nai nicio şansă. Am văzut oameni care au fost bogaţi, dar au ajuns în situaţia de a nu mai avea lumină în casă. Deţinuseră fabrică de pâine, cofetării şi restaurante. Erau victimele unor atacuri psi. Când am ajuns eu la ei, luminau vila cu lumânări, pentru că aveau curentul tăiat. Am văzut cum oamenii urcă şi apoi cad. Te crezi atotputernic când ai bani şi eşti sus, pe urmă ţi-o iei în freză şi te duci în cap. Am văzut foşti milionari vânzând ziare la semafor…

Chiar dacă nu te distruge cineva economic, la ce-ţi mai folosesc banii pe patul de spital? Am văzut oameni care nu şi-au găsit leacul nici la clinicile din străinătate. Din cauza asta spun că cel mai important lucru, în perspectivă,

rămâne spiritul.

Există un plan de expansiune al Chinei. Din punct de vedere spiritual, este firesc, pentru că sunt prea mulţi chinezi. Noi trăim foarte bine raportat la suprafaţa ţării. La ei, densitatea populaţiei este mult prea mare. Expansiunea lor este, aşadar, un proces natural. E ca la animale. Când o haită creşte prea mult şi nu mai are de unde îşi lua hrana, ce face? Se duce peste altă haită. Şi oamenii sunt la fel, orice-aţi zice. Foamea nu are nicio legătură cu spiritualitatea. Da, dacă eşti spiritual, poţi să rezişti la foame; în caz contrar, nu rezişti. Rodica Ojog Braşoveanu, cred, a scris o carte în care unul îi ţine într-o cuşcă pe mai mulţi, fiindcă a pus pariu că un profesor universitar, de foame şi sete, ajunge să-l mănânce pe altul sau să-i bea sângele.

În acest plan de expansiune al Chinei asupra întregii lumi, prima oară se trimit dragoni. Voi îi acceptaţi pe dragonii aceştia mici, pentru că nu ştiţi ce să faceţi cu ei. Îi integraţi şi începeţi să mâncaţi chinezeşte, să vă îmbrăcaţi chinezeşte, să cumpăraţi lucruri chinezeşti şi vă distrugeţi propria economie, vă distrugeţi propriile fabrici, uzine, business-uri. După aceea, băieţii vin încoace şi vă cumpără.

Prima mea apariţie în plan material este în China. Apar acolo, în catastifele călugărilor shaolin. Mă ştiu, mă cunosc şi mă cam înjură. Era să mor când am scris despre dragoni acum nu ştiu câţi ani. Numai că trebuia să scriu. De ce? Pentru că e firesc. Nu mi-au dat ei tainele lor. Le-am descoperit. Nu le-am luat din cărţi. Apropo de dragoni, prima oară despre ei acolo, în China, am învăţat. De asta există nivelul dragonului şi de asta auzeaţi de Bruce Lee şi la nivelul dragonului. Titlurile filmelor lui sunt *Calea dragonului, Intrarea dragonului* etc. El ajunsese la nivelul acesta. Dacă vreţi să ştiţi, avea un dragon cu şapte capete, de-aia îi bătea pe toţi. Când a trecut la mai mult, a murit. Se spune că l-au omorât preoţii, adică maeştrii chinezi, pentru că a dezvăluit tainele artelor marţiale. Nici măcar nu le-a dezvăluit, că n-a spus mare lucru... şi nici măcar n-a fost el, că, până la urmă, în filmul cu kung fu nici măcar n-a jucat el. Deci nu el e vinovat de răspândirea cunoştinţelor din mănăstirea shaolin în Europa. Vă spun acestea ca să înţelegeţi că accidente se mai întâmplă. Mai ales când calci pe cineva pe coadă.

Maeştrii Qigong chinezi vin cu câteva mii de dragoni într-o bocceluţă şi îi

împrăştie. E o chestie foarte simplă. Voi aveţi impresia că un dragon trebuie să fie aşa... să-l vezi de la distanţă. Nu. E ca în Harry Potter. Îţi vine cutiuţa cu dragonul, poate să fie într-o ciocolăţică. Îţi iei dragonul, îl papi, îl creşti fără să ştii şi, când se face mare, te îndrepţi aşa, uşor, către China. Bun. Cine nu se îndreaptă către China? De obicei, cei care au practică spirituală creştină. Dragonilor ăstora nu prea le place Cristos. Că i-a cam ars. Şi atunci fug de biserică. Atâta timp cât biserica ortodoxă sau preoţii nu aplică decât o singură metodă de exorcizare - îi stropesc cu agheasmă - normal că nu-i iubesc. Voi aţi iubi pe cineva care vă stropeşte cu plumb topit?

De venit, dragonii tot vin, dar pot evita să fiu manipulat prin ei. Ori îi domin io, ori mă domină ei.

Dragonii şi puterea interioară

Sunt mulţi cei preocupaţi de putere şi de creşterea puterii interioare. Numai că puterea, fără înţelepciune, este îngrozitoare. Puterea, în modul, este dată de vârsta astrală, dar şi de cea dobândită. Cunoaşterea înseamnă putere. Şi mai e un lucru important în dobândirea puterii: aplicarea cunoaşterii. Poţi să citeşti tone de cărţi, dacă nu ştii să le aplici în plan practic, e degeaba. Cel mai important lucru este practica spirituală. În general, oamenii despart viaţa personală de cea spirituală, fără să înţeleagă că ele, în realitate, se împletesc. De exemplu, dacă merg într-o vacanţă la un hotel, nu ajung degeaba nici în locul, nici în hotelul respectiv. De obicei, mă duc acolo pentru că acolo este un dragon al locului, care mă cheamă fiindcă vrea să-l ajut să plece. Evident că şi el mă poate ajuta pe mine. Dacă vrei un dragon cu adevărat mare şi de bani, te cazezi frumos la un hotel de lux, unde te costă câteva sute de euro camera pe noapte, şi iei unul dintre cei mari. Trebuie doar să treci peste acel talent al românului de a umbla după chilipiruri şi oferte. Oricum, pe măsură ce treci peste ei, ajungi în zone unde sunt dragonii mari. Ajutându-i pe dragoni să se transforme, te cheamă ei, ştiind dacă poţi să-i ajuţi sau nu. Te aleg ei pe tine, deoarece simt cât poţi să-i ajuţi.

Şi eu am avut scheme de gândire. Ni s-a băgat în cap ideea că Iisus este cel mai cel şi chiar am crezut asta, până într-o zi. M-am gândit aşa: „Dacă Iisus

a avut 12 apostoli, dragonul maxim este de 14 capete, pentru că erau şi el, şi Maria Magdalena acolo.” Nu? Ţeapă. Am făcut cursul de dragoni şi mă sună o fată.

— Să vezi ce-am păţit.

— Ce?

— Mergeam într-un loc şi am avut senzaţia, la un moment dat, că se cutremură pământul de sub mine. - Ea, înger întrupat. - Şi am întrebat pe cineva: „Bă, tu simţi ceva?” „Nu simt nimic.” Bă, şi pământul făcea aşa şi când... un dragon de-ăla mare. Bă, dar avea 15 capete. - Fata şi vede. - Ai greşit, nu sunt maximum 12.

Mi-a întors universul peste cap. Aşa am ajuns să caut dragonii cu valoarea maximă. M-am dus să verific ce-i cu cele 22 de capete, ce-i cu cele 22 de *sefirot* şi am găsit dragonul cu 22 de capete de sub templul lui Solomon.

La ora asta, vin dragoni şi mai mari din universal spiritual, ca să înveţe pe pământ.

Dragonii şi muzica

Palma de Mallorca. Printre locurile de vizitat acolo este *Cuevas del Drach* (Peşterile dragonului). Frumos este că zilnic se organizează acolo concerte pentru vizitatori. Un om cântă la o pianină care vine pe apă din întuneric. Muzica şi luminile creează o atmosferă feerică. Mă întrebam ce entitate e acolo. Era un dragon căruia îi plăcea muzica. Muzica te conectează la ceruri, se deschide către lumină şi o aduce pe pământ. Asta face ca dragonii să se încarce şi să crească în vibraţie.

Jertfele şi dragonii

Jertfele presupuneau vărsarea sângelui pe pământ. Odată cu sângele, pe pământ se scurgea şi sufletul animalului sau omului respectiv. Cu câte mai multe jertfe se făceau, cu atât se obţinea ajutorul unei entităţi negative mai mari aflate în pământ, pentru că primea suflet. Cum ele sunt interesate de suflet, automat au nevoie de cât mai multe jertfe.

Vărsând sânge, se răscumpără greşelile faţă de pământ.

Artificiile

Nu cred că sunt mulţi oameni cărora să nu le placă artificiile, dar de ce ne plac şi de ce simţim unii dintre noi bucurie în suflet cred că ştie puţină lume.

Eram într-un templu budist din Phuket şi, la o tarabă, se vindeau artificii. Pocnitori de-a dreptul. Cele mai mari erau de 2500 de focuri. Mi- am luat câteva pentru sărbători, ca băieţii. Am vizitat templul. Beneficitatea lui era ok. Era multă pace în el. La ieşire, am văzut un fel de cazan cu o uşă mică de intrare şi o sită groasă la bază. Mă uitam curios la ce se întâmplă, când un străin, un englez a aprins 500 de focuri.

Make a wish!

Seara, de Anul Nou, se lumina cerul de artificii aprinse pe toate plajele de pe insulă. Noi le aprinsesem pe terasa de sus a vilei unde eram cazaţi. Stăteam la televizor. Trecuse anul nou şi mă uitam la *Fast and Furious.* Deodată am simţit ceva, o energie negativă coborând dinspre tavan. Era o entitate neagră de la minus, un dragon.

„ Ce vrei?” m-a întrebat.

„Cine eşti tu?”

„Sunt dragonul din artificii şi tu m-ai eliberat, aşa că-ţi sunt dator cu o dorinţă. Ce vrei?”

I-am spus.

„ Bine, te voi ajuta să-ţi îndeplineşti visul!”

Ce interesant mi s-a părut! Şi când mă gândesc că am fost înnebunit după artificii tot timpul şi dădeam o grămadă de bani pe ele fără să ştiu de ce. Instinctiv, eliberam dragoni care să mă ajute în calea mea. J

Mă gândeam la diferenţa dintre chinezi şi europeni. În vreme ce chinezii foloseau praful de puşcă pentru jocuri şi distracţie, europenii l-au folosit la praful de puşcă, pentru a ucide şi a înrobi alte popoare.

Cutremurele şi dragonii

Fiecare eveniment din lumea noastră poate fi privit din perspectiva celor trei lumi: materială, energetică şi spirituală. La fel se întâmplă cu orice, chiar şi cu un cutremur. De partea materială se preocupă oamenii de ştiinţă, care văd

mişcările plăcilor tectonice; de partea energetică şi spirituală se preocupă cei ca mine. Benzile Hartmann, în realitate, lanţuri spirituale datorită cărora entitatea pământului rămâne în forma actuală, fac ca entităţile spirituale mari să stea cuminţi sau, dacă se mişcă, să se mişte lent, fără să producă mari dezastre. Intenţia dragonilor mari este să-şi apere puii, în niciun caz să ne omoare. Ei trăiesc şi experimentează prin noi, cei născuţi, simt prin noi, mănâncă prin noi, fac sex prin noi, se bat prin noi sau dansează prin noi. Fac sport prin noi, iubesc sau urăsc prin noi. Un cutremur mare este mişcarea bruscă a unui dragon. Lanţurile muntoase sunt, de fapt, dragoni mari, fiecare cu energia şi vibraţia lui. Există un moment în care sensibilitatea te face să simţi munţii care emit, fiecare, pe o altă frecvenţă. Fiecare pisc are propria personalitate. Unii dragoni sunt aspri, agresivi, interesaţi doar de sport, mâncare sau sex. Beneficitatea lor creşte cu altitudinea. Şi, într-adevăr, în vârf este doar Dumnezeu. Nu există Un Munte Sfânt, toţi munţii sunt sfinţi.

Aveam un amic alpinist cu mâinile deformate de atâta urcat liber pe stânci. Degetele i se transformaseră într-o gheară. Pe vremea aceea, nu înţelegeam de ce ar face cineva escaladă, de ce ar urca cineva cu mâinile goale pe stâncă. Mult mai târziu, după 30 de ani, am aflat că muntele e un spirit format din alte spirite. Un dragon format din alţi dragoni mai mici. Şi în vârf stătea cel care avea cele mai bune valori şi era mai apropiat de Dumnezeu! Iar alpiniştii nu fac decât să învingă dragoni şi să-i integreze pe cel mai de sus, cu vibraţia cea mai mare! De-asta e important pentru ei să cucerească vârfuri din ce în ce mai înalte. Aşa îşi cresc puterea, drepturile divine, potenţiale, iar dragonii, la rândul lor, pot să se manifesta prin corpurile lor, să trăiască şi să experimenteze. La fel era nevoia oamenilor să urce pe munte. Urcând, se goleau de energia reziduală, de cea statică, apoi, mâncând la cabanele de pe munte, se încărcau de energia pozitivă, nouă, a dragonilor.

Seara coborâse peste parcarea unde lucram, blocul Sitraco de lângă Unirea. Mă plictiseam îngrozitor. Paza îmi permitea să câştig banii de zi cu zi,

să învăţ pentru licenţă, să citesc. La urma urmei, nu făceam mare lucru. Deschideam bariera celor care intrau sau ieşeau cu maşinile din parcare. Vara era cald şi iarna, frig în borcanul de sticlă în care stăteam. Mai veneau controale de la firma de pază, să verifice dacă nu cumva dormim. Erau lungi cele 12 ore de lucru. De la 7 seara la 7 dimineaţa era cel mai nasol. Citeam, învăţam, dar, la un moment dat, amorţeam şi începeam să mă mişc. Puteam să fac şi două antrenamente pe un schimb! Nu era rău, pentru că oricum aveam examenele de centură. Terminasem medicina, dar faptul că nu îmi luasem încă licenţa şi trebuia să muncesc m-a obligat să mă întorc la paza de obiective.

Nu mai ştiu de ce eram supărat în ziua aceea. Poate pentru că citisem *Jocul vieţii* şi mă hotărâsem să cer de la Dumnezeu ceea ce îmi era îngăduit prin drept divin. Totul s-a întors cu fundul în sus. La antrenament, am ieşit din corp. Mi-am lăsat corpul să-şi facă treaba şi am plonjat în adânc. Am dat de el, de balaurul României, şi m-am dus peste el. Nu-mi era teamă. Eram cu sabia de lumină în mână. Culoarea galbenă a dragonului şi chipul lui feminin mă surprindeau. De teamă, îşi strângea inelele din calea mea.

„Numai din cauza ta mi se întâmplă toate," i-am ţipat în gând. „Dacă- ţi dau una, să vezi cum e?"

„Nu, Dragoş, nu lovi. O să moară mulţi oameni!" am auzit în minte glasul lui Dumnezeu. Prin faţa ochilor minţii au început să mi se deruleze imagini cu blocuri dărâmate, corpuri de oameni sfârtecate. Ca prin farmec, furia mi s-a risipit. Aveam voie să iau orice decizie aici, pe pământ, atâta încredere a avut în mine Dumnezeu când m-a trimis. De-asta nu puteam alege decât ceea ce era bine şi înţelept pentru ceilalţi, în ciuda egoului şi furiei mele.

Aveam s-o recunosc pe dragoniţa poporului român pe bancnota de zece mii de lei de atunci.

Ştiu că trebuie să-mi asum ceea ce scriu, dar tot voi scrie. Moartea lui Kennedy a avut mai multe cauze. Mai exact, ordonarea asasinatului său a survenit şi din cauza unui amănunt mai puţin cunoscut. Pe vremea aceea, într-o staţiune de cercetări din nord, se studia Forţa a 5-a. Este cea care a stat la baza experimentului Philadelphia. Preşedintele american, care era la curent cu cercetările, a oprit experimentul. Este unul din motivele pentru care a murit. Ce este cu această forţă? Se spune că în univers există cinci forţe care fac ca

materia să existe în forma pe care o ştim cu toţii. Forţa gravitaţională, forţa electromagnetică, forţa tare şi forţa slabă nucleară. Dar toate acestea nu ar însemna nimic fără stăpânirea lor de către forţa a 5-a.

Nu am să vorbesc despre dispozitivul care poate elibera energia din materie şi care încape într-o geantă, ci de rezultatele acestui dispozitiv. Din păcate, cutremurul din 1977 este rezultatul unei asemenea acţiuni. Cei care deţineau arma erau supăraţi că o ţară precum România mergea chiar bine economic la acea vreme. Or, noi trebuia să fim datori şi robi şi s-a reuşit asta. Ne-am revenit după cutremur şi am mers şi mai bine ca economie. Eram competitivi internaţional, produceam şi vindeam orice, oriunde în lume şi asta a deranjat. Doar nu credeţi că era interesat cineva de democraţia din România, de binele nostru naţional. Erau interesaţi să ne distrugă economia, ca să putem fi piaţă de desfacere pentru produsele lor. Am plătit, ca preţ al libertăţii noastre, tot ce am construit vreodată după război.

La ora actuală, există cutremure de la Dumnezeu, dar şi altele, produse artificial, însă toate se fac prin mişcarea entităţilor închise în materie, a balaurilor.

Nu subestima dragonii

Vasul pe care mă aflam măsura 33 m în lungime şi avea trei punţi. Era construit de un om care iubise şi studiase lumea spirituală. Nu degeaba pe emblema vasului străjuia un dragon. Doamna cu care eram nu mai putea înota, aşa că am acostat într-un golf şi, sub supravegherea căpitanului, am ieşit să înotăm. Era o expunere la stimul. De unde până atunci ieşise zilnic cu vasul în larg ca să înoate, acum nu mai putea s-o facă deloc. Interesant, aveam să descopăr că problema era la echipaj. Acesta apelase la un vrăjitor de culoare, care o împachetase ca să nu mai poată ieşi în larg.

O dezlegasem şi acum înotam. Am înotat în mare, Dunăre, ocean. Nu am temeri şi apa mă iubeşte, îmi bucură sufletul când intru în ea. Deodată, nu ştiu cum, un val mi-a intrat în gură, nări, plămâni. Am simţit că mor. Am tuşit şi am scos apa. M-am redresat. Ce naiba se întâmpla? În depărtare, printre nişte stânci, am desluşit o peşteră. Am găsit dragonul care se juca şi i-am dat una. Am deschis sursa peste el şi l-am împachetat. L-am trimis la dragonii care fac rău, să aştepte să văd ce voia.

Am ieşit din apă sub supravegherea căpitanului. Ne-am aşezat la masă. Verificam, prin măsurători diverse, firme, angajaţi. Nu bătea niciun fir de vânt. În depărtare, se zărea un golf unde erau ancorate vase de lux. Era o zonă a oamenilor bogaţi. Vasul s-a înclinat deodată pe-o parte, apoi pe cealaltă. Mişcarea a fost atât de violentă, încât tot ce era pe masă a zburat şi s-a spart de punte. Am rămas stupefiaţi. De sub punte a apărut căpitanul.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, i-a mărturisit el doamnei.

— Stai liniştit, e Dragoş cu noi, i-a spuse ea, râzând.

Căpitanul a dispărut sub punte câteva minute, apoi s-a auzit vorbind din nou:

— *Signora, veniţi un pic, vă rog.*

Am coborât amândoi după el.

Ne-a dus undeva într-un compartiment situat lateral, pe lângă cabinele oaspeţilor. Vasul avea mai multe cabine cu băi proprii.

În locul respectiv erau nişte dispozitive care limitau tangajul, mişcarea vasului datorată valurilor. Un dispozitiv avea un piston din oţel de vreo 3 cm în diametru care fusese retezat! Nu-şi putea explica nimeni cum. Aveam să aflu mai târziu că dragonul nu era bun deloc. Din cauză că îl legasem, s-a plâns unui demon mai mare, care ne-a buşit vasul.

Intram în cursa de VTM de la Râşnov. Eram deja la start, când oficialul a venit la mine şi m-a spus:

— S-a produs un accident în primul viraj de la peşteră. Încearcă să mergi mai pe stânga.

— Ok, am zis.

Am plecat în cursă. Aveam o linie dreaptă, apoi un viraj de stânga, încă o porţiune de viteză, pe urmă, S-ul de la Peşteră. Un dreapta 4 cu un stânga 3, dacă îmi amintesc bine. Mergeam cu pedala apăsată la podea, atent să observ maşina accidentată. Când să retrogradez în viteza a treia, ca să pot lua virajul de dreapta, am rămas în mână cu schimbătorul de viteză! S-a rupt în aşa fel, că

nu mai aveam nici măcar un ciot de care să mă agăţ. Colac peste pupăză, cutia a rămas între viteze! Aşa că viteza mi-a scăzut până s-a oprit maşina. Noroc că pe dreapta era o parcare şi, cât am avut viteză, am scos maşina de pe carosabil.

Până să treacă toate maşinile celelalte, am avut timp să gândesc şi să măsor. Accidentul avusese loc din cauza unui dragon al peşterii, supărat că îl deranjăm. Tot el îmi stricase şi schimbătorul. L-am luat, l-am făcut mic şi l-am vârât într-o sticlă de plastic de apă, goală. Am găsit un schimbător de viteze şi am continuat cursa. Doar că am uitat de el!

Nu mai ştiu cum mi-am adus aminte de el după câteva luni. I-am întrebat pe băieţii de la garaj ce s-a ales de sticla goală din maşina de curse. Cred că s-au gândit că am luat-o rara. Cum adică ce-au făcut cu sticla goală de plastic din maşina de curse? M-am conectat la sticlă şi dragon pe partea cealaltă. L-am adus înapoi. Numai că vorbeam la telefon! În acel moment, ecranul s-a făcut albastru! Moartea albastră!

„Asta pentru că m-ai uitat în sticlă atâta timp!”

Uitarea m-a costat 3000 de lei. Un telefon nou...

33. ÎNGERII, DRAGONII ŞI UMBRA DRAGONULUI

Îngerii şi demonii au fost creaţi de

acelaşi Unic Dumnezeu Primordial. Au fost fraţi, au fost la fel, până la prima cădere luciferică. Nici măcar nu mai este relevant de ce şi cum au căzut. Din perspectiva mea de acum, văd că oricine poate greşi, oricine poate interpreta greşit ceva, oricine poate fi în locul celui din faţa lui. Venirea Îngerilor pe pământ are ca scop inclusiv schimbarea percepţiei lor despre lume şi viaţă. Îngerii coboară, se îmbracă în foiţe

corespunzătoare, ca număr şi structură, dimensiunilor prin care trec în coborârea pe pământ. Sunt ca un miez de foc înconjurat de nenumărate foi de protecţie, altfel, şi-ar distruge propriul corp fizic. Uită tot ce au fost şi de unde vin. Aceasta este regula pământului şi a fost implementată tocmai pentru că, în lipsa conştientizării existenţei lui Dumnezeu, fiecare poate manifesta răul din el, altfel inconştient.

Îngerii sunt plini de idei greşite. Au impresia că sunt speciali şi aşa ajung să facă cele mai mari prostii. După ce le fac, îi ajută Dumnezeu şi încep să conştientizeze ceea ce sunt. Evident că „cel care e fără de păcat să ridice primul piatra!” Îşi dau seama că

nu sunt cu nimic mai buni decât demonii şi dragonii întrupaţi. În plus, pe pământ, fără să aibă idee că sunt

îngeri, ajung să iubească demonii, şerpii, dragonii întrupaţi, care le sunt fie părinţi, fie fraţi, fie iubiţi, fie copii. În Înţelepciunea lui, aşa a găsit Dumnezeu cu cale să-i împace. Toţi îngerii caută demonii pe care trebuie să-i educe şi să-i ajute să se

întoarcă la Dumnezeu; până atunci însă, sunt prinşi în planul terestru, în iluzia lumii acesteia. Înţeleg că, fără

Dumnezeu, nu au nicio şansă de a se întoarce şi ce greu e să fii om, ce greu este să treci, miliarde de ani, prin încercarea trupului de a se întoarce la Cer.

Mai nou, îmi vin la cabinet îngeri mari. Sunt atât de mari, încât nu simt că poartă în structuri dragoni sau scorpii.

Şi sunt aduşi pentru că dragonii lor vor să se transforme şi să se elibereze. Fiind nevăzuţi, nu sunt

simţiţi şi stau în structurile omului până ating valorile necesare transformării şi întoarcerii spre Dumnezeu.

A venit însă la mine o doamnă care vede, care are o relaţie cu dragonul ei. Mi-a spus că el dorea foarte mult să vină la mine şi nu-l înţelegea de ce. Nu

ştia nimic despre dragoni şi calea lor spirituală. Am ajutat dragonul să se transforme şi i l-am lăsat ca ghid, ca să o ajute să înveţe despre spiritualitate.

Umbra

Dragonului

Urmărind dragonii, fără să vrei, remarci că există o legătură între ei şi îngerul locului.
Fiecare element - pământ, apă, aer, foc - este străjuit de un înger. De aceea, în opoziţie, îngerul bisericilor, duhul păzitor al lor, are drept corespondent un dragon sub biserică. Umbra îngerului este dragonul şi umbra dragonului este îngerul corespunzător...

Iubirea

Am omis să scriu despre ea. Poate că nu aş fi scris dacă, urcându-mă într-o maşină nouă şi încercând să comunic cu el, să văd dacă pot conduce maşina respectivă, nu l-aş fi auzit în minte spunându-mi: „Te iubesc, Dragoş!” Am rămas blocat. Nu mă gândisem niciodată la această însuşire a dragonilor, deşi ştiam că şi oamenii iubesc, şi demonii se pot îndrăgosti! Nu mă gândisem niciodată că mă puteau iubi şi că poate şi acesta era motivul pentru care veneau cu încredere la mine, chiar şi pe vremea când nu eram prea drăguţ cu ei. Atunci m-am întrebat, pe bună dreptate: io iubesc dragonii?

Cred că am ajuns să-i iubesc pe măsură ce i-am înţeles şi i-am ajutat când şi cât am putut. I-am susţinut şi le-am luat apărarea în faţa tuturor, inclusiv a Cerului Cristic. Am făcut tot ce-am ştiut şi-am putut ca să urce în lumină şi să-i eliberez, chiar şi de mine. Da, pot spune că îi iubesc, pentru că sunt fraţii mei.

34. MULŢUMIRI

Cu această carte mi-am încheiat studiul asupra lumii spirituale şi a Universului material. Nici măcar nu am fost conştient de asta. Nici nu mi-am propus conştient aşa ceva. Dar nici nu cred că s-a întâmplat de la sine. Cred că Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, mi-a îndrumat paşii ca să înţeleg lumea şi m-a condus exact pe unde trebuia, ca să înţeleg. Departe de mine gândul că aş

şti tot. Poate că multe trebuie să rămână ascunse, spre binele tuturor.

Mulţumesc Tatălui că a avut încredere în mine să mă trimită să fac asta. Sper din inimă să nu-i fi înşelat aşteptările şi să-mi ierte greşelile şi deraierile de la calea pe care El mi-a rânduit-o.

Mulţumesc Maicii, ale cărei cuvinte îmi răsună în minte tot timpul: „Mergi, Dragoş, te ajută tot Cerul!” Cred că nu i-a fost uşor să mă aibă în pază, la cât de încăpăţânat m-am dovedit.

Din păcate, nu tot Cerul sau Sfinţii m-au ajutat. Unii au considerat că sunt lucruri care ar trebui să rămână ascunse de oameni. Aceştia sunt doar cei care s-au opus cunoaşterii spirituale în ultimii 2000 de ani de creştinism, dintr-o greşită concepţie că ar putea face rău.

Mulţumesc Cerului şi sfinţilor care m-au susţinut pe calea mea, în ordinea în care le-am simţit ajutorul:

- Sf. Iosif cel Nou de la Partoş, care mi-a îndrumat primul paşii spre înţelegerea acestei lumi, şi părintelui Ioan de la Timişeni, pentru grija cu care m-a călăuzit;
- Sf. Calinic de la Cernica, datorită căruia mi s-a permis să încep şcoala spirituală la Cernica, sub îndrumarea părintelui Argatu, părintelui Pantelimon şi părintelui Dosoftei;
- Sf. Ierarh Nicolae, patronul meu, care mi-a salvat, la un moment dat, viaţa, ca să-mi pot îndeplini misiunea;
- Sf. Mina, care mi-a îndrumat paşii spre înţelegerea terapiei, a diferenţelor de vibraţie dintre Ceruri;
- Sf. Dimitrie, patronul luptătorilor, datorită căruia am studiat kombatul;
- Sf. Ciprian, care m-a ajutat la înţelegerea şi combaterea magiei;
- Sf. Nectarie, lângă care am avut întotdeauna cabinetul şi care ma ajutat să-i îndrum pe alţii pe calea propriei vindecări;
- Sf. Anton de Padova, pe care l-am simţit de multe ori aproape în

clipele mele grele;

- Sf. Benedict, care m-a ajutat pe calea înţelegerii magiei şi demonilor;
- Sf. Iacob, care mi-a deschis calea către Cer.

Mulţumesc profesorului meu George Ionescu pentru că mi-a îngăduit să mă ocup, sub supravegherea lui, de pacienţii din secţia de psihiatrie unde profesa.

Mulţumesc maeştrilor mei de arte marţiale: Mircea Ungurean- shotokan, Dan Olaru-shotokan, Gelu Cojocaru - jiu-jitsu, Master Dang - Muay Thai; maestrului meu în arta pugilatului, Petre Mateescu. De la ei am dobândit acces la întuneric şi am înţeles că valoarea nu o dă Lumina sau Întunericul, nici binele sau răul, ci calitatea umană şi ceea ce faci cu energia la care ai acces...

35. ÎNCHEIERE

Dragonii sunt o realitate spirituală, sunt veşnici şi, chiar dacă ar vrea, nu ar putea să dispară...

Dragonii sunt nişte fii risipitori. Unii sunt plecaţi, alţii încă păzesc porcii, alţii sunt deja în drum spre casă, alţii sunt deja întorşi la Dumnezeul Primordial...

Dragonii nu sunt buni, nu sunt răi. Nici măcar nu au noţiunea de bine şi de rău. Sunt precum nişte copii care se joacă, fără să ştie rezultatul acţiunilor lor...

Dragonii sunt esenţa lucrurilor, a materiei, sunt esenţa apei, aerului, pământului, focului... Sunt inima naturii şi Universului material...

Dragonii sunt fraţii noştri, indiferent dacă suntem îngeri sau demoni întrupaţi, şi de aceea, ORICE rău le-am face lor, ar fi un rău împotriva lui Dumnezeu însuşi.

Dragonii au nevoie de educaţie, înţelegere, iubire, sex, mâncare, protecţie, îndrumare, acceptare, joacă, evoluţie... Ei sunt copiii acestei planete, de care suntem obligaţi moral să avem grijă.

Dragonii sunt fraţii mei, de aceea, oricine le face rău lor, consider că îmi face rău mie şi mă simt obligat să-i apăr împotriva oricui.

În seria de autor

Ovidiu-Dragoş Argeşanu au mai apărut:

Atacul PSI
Arta războiului PSI
Arta războiului PSI - Protecţia
Balchis 2000 - Parola „Dumnezeu"
Cele 7 peceţi
Devenirea
Kombat Ki
Reiki între mit şi realitate
Arta terapiei PSI
Conferinţe: Karma şi dreptul divin, Trezirea
spirituală şi conştiinţa de sine, De la sex la
îndumnezeire
Dimensiunea PSI - Interviuri televizate (vol. 1 şi II)
De mână, pe Camino - nimic nu este ceea ce pare

Cumpăraţi online din librăria Editurii Pro

Dao
şi bucurati-vă de lectura unor

cărţi
speciale.
Vizitaţi www.
ovidiudragosargesanu.ro
pentru a accesa evenime, articolele
şi podcasturile conferinţelor dr. Ovidiu-
Dragoş Argeşanu